

Szécsi Margit

# Költő a Holdban

Összegyűjtött versek

## TARTALOM

*Jaj, el ne ússzon életem...*

### ANGYALOK STRANDJA

Májuséj  
Robog a víz  
Március 15  
Ifjúság égő álmai  
Nádvágók  
Dal  
Emlék  
Nádas  
Nagy eső  
Karácsony  
Szerelem  
Sisakban tulipán  
Barbár-ének  
Fiúk, sárkánnyal  
A nyurga Margit  
Este a barakban  
Miért?  
Tánc  
A tavaszi fagy  
Álom  
Levél  
A kötélzáncos vallomása  
Vers Derkovits Proletáranya c. képéhez  
A szegény lány álma  
Cigány-pihenő  
Reszkető, csillogó  
Világos hold alján  
Bodzafa  
Jégverés  
Ároksági álmok  
Érik a kökény  
Vén, hadonászó-kezü fák  
Megbolondult nyárban  
Fekete gallyon...  
Kristály-fejékes  
Énekek  
A Balkán-utca  
Az elfelejtett ház  
A lázadó ember  
Derkovits  
Petőfi  
Pörlekedés az ifjúságért  
Hajnali ballagás  
Angyalok strandja

### PÁVA A TŰZFALON

Esti dal  
Zúg a rozs  
Most búcsúzom az ifjúságtól  
Ígéret kertje  
Kikötő  
Emlék a jövődőről  
Rózsáág  
Végrendelet  
Tavas  
Este a Mátrában  
Nyár, napfény  
A nádas ígézése

Madár sikolt  
Kié legyen az élet  
Apály  
Hazatérés  
Fej vagy írás  
Becsüljétek meg  
Ordas  
Intelem  
Nevettek engem sokért  
A betemetett nádas  
Most ülök, várok  
Ősi fény alatt  
Körülöttem bolyongok  
Fohász  
Az elveszett Éden  
Kocsma a Keletinél  
Félelmetes szerelem  
Dalomat veszik  
Éjfél, Pest  
Mi vagyunk a jégvirág-ikrek  
Fiatal éveimmel  
Így is lehet élni  
Vonzás  
Születtem  
Átok  
Sanzon  
Hármat harangoznak  
Rumba, kereszttel és hegedűvel  
Siratóének  
Szárnyakon fekszem  
Ó, szomorúság földjei  
Utolsó évszak  
Tersánszky köszöntése  
Páva a tűzfalon

### A TROMBITÁKAT ÖSSZESÖPRIK

Úgy néztem  
Június  
Mit akartam  
Jaj  
Kelj fel  
Körforgás  
Csak sugárral  
Tavas  
Mennyei fecskét  
Mikor az újhold sikoltott  
Gyöngyvirág  
Ahol a töltés tündökölt  
Maradtam volna senki  
Duna-part  
Koporsóm fut  
Kóborak voltak  
Gyanolszál  
Este  
Halottak ünnepén  
Mi is  
Várom  
Ó gyönyörű  
Románc  
Két kezem  
Megyünk haza

Keserű lett  
Arany sarkantyúk  
Kifent, ezüst fenyegetés  
Köveket, ércet  
Születésnapra  
A páva  
Harminc nyárban  
Félek  
Marad örömnnek  
Igát kelljen  
A hetedik ajtó  
Őshüllő  
Bicskám és szívem kinyitva  
Sláger  
Nehéz sört  
Kimegyek a Tangóra  
Karnevál  
Cirkusz a hóban  
Újév reggele elé  
A Látható Ember  
A költő hallgatói  
Az Angyal és a Kiütött Boxoló  
Mit viszel, folyó?  
Imádság  
Ki vezérben  
Szerelem  
A megmaradás éje  
Dal  
Kőbánya  
Szép jelen, szép csillag  
Magamhoz  
Fehér galambot  
Füst a bölcso  
József Attila emlékének  
Hajnal Annának  
Álom a Cigányvárosról  
A játék vége  
Kondor Bélának  
Ajánlás  
A műhelyben  
Himnusz a szerencséhez  
Ballada  
Arany Koronafürt  
A kivirágzott kéz  
Szép Március

### HÁROM MESE

Eszem a gesztenyét  
Eladom a csontvázamat  
A Nagy Virágvágó Gép

### ÚJ HERALDIKA

Fegyverrel  
Virrasztok  
Profán Úrvacsora  
Élni  
Elkezdeni  
Valaki itt jár  
Levél a kórházba  
Nytott raktár  
A gyászlobogót bearanyozzák  
Jön  
Új Heraldika  
Szavak  
A fölösleges fájdalmak kora

### PAPÍRKORONA

Papírkorona  
A Félpofájú  
Költő a Holdban  
A sárkány és lovagja

### A MADARAS MÉRLEG

Címer  
Fekete vonat  
Utolsó esték  
Szonett a lovagkorból  
Violaszín  
Várni  
Jönnek  
Hirdesd ki  
Az 1935-ös üvegghattyú  
Estére  
Szerelmeim  
Vers  
Fénykor  
Kincstár  
Az elherdált emberiség  
Dobszóra  
Mózes halála  
Kövér seregek  
Minden ormokon  
Szélpincér  
A Madaras Mérleg  
Levél magamhoz  
Télmalom  
Dániel  
Szerelem, szemre-hullt süveg  
Csoda  
Ember éneke  
Költő és halál  
Mellkasomon  
Szülőház  
A Trombitás Angyal  
Génusz  
Alkonyat  
Húsvét a Népligetben  
Dal az elsodort sapkáról  
A hetedik napon  
Ember  
Szárnyunk híján születünk  
Mondóka  
Betlehem  
Husadik század  
A juss  
A Paradicsom nyomorúsága

### SZENT BÚBORÉK

*Egy pulóver elindul...*  
Fácánok  
Hova néznek a falovak  
Eladó  
Sarkantyú hava, július  
Az ítélkező  
Kedves Samu!  
Szellem-testvéreink  
Gomolygó utókor...  
A honpolgár  
Hév-víz  
Városi rejtvények  
Világos vers

Halált játszik  
Ej haj  
Ím a büszke szellem  
Imbolyog az új mák  
Kalóz-dal  
Tengerre nézve  
Az érdem  
Ballada  
A kézerdőben  
*Tengertől tajték fehéren...*  
A Visszafelé Olvasott Könyv  
Vagonok  
Midőn  
Vásznak  
A liliomos bolygó  
Szent Búborék  
Néptelen az Éden  
Levél N. L. -nak  
Fehér a reggel  
Három  
A Bibliás Tenger  
Az 1972-es Álmoskönyvből  
Prófeta-ének  
Jaj  
Dávid a szederfán

## BIRODALOM

*Mi vagyok a vérmes...*  
Álmatlan gyöngy-moréna  
A végső csillagok  
Menet  
A vizek felett  
Lelkemet láttam  
Imák  
Glória  
Meghurkolódik  
Járatok fényben  
Karperec-ének  
Kavics-ének  
Fotós-ének I.  
Fotós-ének II.  
Biciklis-ének  
Galamb-macska-virágének  
Koszorú-ének  
Szertartás délen  
Engesztelő  
Felfoghatatlan  
*Minden tervek ura: hétfő*  
Birodalom  
Sziklára esett  
Pillanat-ének

Venni, járni benne  
Európa madarai  
Ádvent  
Disznó-ének  
Égi korona alá  
Rózsa-ének  
Tarló és temető  
A nagy hajók útjába  
Akár a szellem-koponyák  
Esély  
*Kardvasak gyúlnak hűlnek*  
Óda a tengerhez  
Gyöngyre-zárt ablak  
Haladék  
Tekintet  
Hotel Jelen  
A tenger színe előtt  
A nagy hadi-uton  
Máglyák  
Madár-e az Denevér

## A RÓZSASZINŰ DZSIP

*Végesből végtelenre*  
Mennybe menendő hajó  
A szívárvány beszéde  
A repülés génusza  
Tíz tilosnál: vonat  
Az ünnep  
Valaki üzenete  
Birodalom  
A tetovált angyal  
A Rózsaszinű Dzsip  
Társadalom  
Kondor Béla  
Jelentés a szívdobogásról  
Világtájak  
Tövises  
Édes kesztyű-íze az ősznek  
*A szívárvány kapujában...*  
Oltalom  
Karácsony holdas havában  
Vitézi töredék  
A tumultus előtt  
Elszántak városa  
Tartomány  
Hóbánya  
Elemi részecske szózata  
Történelem  
Piros kabátban

## UTÓSZÓ

*Jaj, el ne ússzon életem:  
ez a szentséges szerelem.  
Mert én hazámat fölfedeztem,  
lelkemet hozzá méreteztem.*

## ANGYALOK STRANDJA

### **Májuséj**

Hulltak súlyos harmatcsöppök  
dobogva a forró földre,  
mintha áttetsző szívek  
estek volna a világra.

Hallatszott az istállóból  
ideges ló dobogása.  
Fiókfecske kiült fészke  
peremére és nem félt.

Nem mohogott a bagoly,  
leszállt az eperfa-ágra,  
bolyhos pille helyett lesett  
csillagsűrűs éjszakát.

Állt a csósz a tolvaj éjben,  
verdeső ág közt kiáltott:  
- Hej ti fekete cigányok,  
tépjétek a piros meggyet! -

Hajnalban erős férfiak  
lehevert füvet kaszáltak,  
s egy-egy vérszín virág előtt  
megtorpant a síma penge.

### **Robog a víz**

Robog a víz a földek felett,  
fa derekában indul a nedv.  
Hej vadvizek, hegyről lezuhogók,  
hej széles sodrú folyók!

Földek és falvak és szívek felett  
zokog és örül a tavaszi kedv.  
Hej vadvizek, hegyről lezuhogók,  
hej széles sodrú folyók!

Én is a hegyről lerohanok,  
szíveket ríkatok, szólongatok.  
Hej vadvizek, hegyről lezuhogók,  
hej széles sodrú folyók!

Egyszál ruhában indulok el,  
nincsen egyebem, csupán a dal.  
Hej vadvizek, hegyről lezuhogók,  
hej széles sodrú folyók!

### **Március 15**

Zsír fogytán, bor apadtán  
tengtek a jobbágyfalvak.  
Füsttelen tűzhelyeken  
főzték a forradalmat.

Nemzetiszín lobogó  
röpült a szemek előtt,  
behasadt fecskeszárnya  
vívta a zöld levegőt.

Félelmes tavaszidő  
láttatott seregeket...  
Gyönyörű elgondolni  
azt, ami nem lehetett.

### **Ifjúság égő álmai**

Én nem mondok le semmiről-  
ezért szorultam mint gyerek. -  
Álmok rablója vagyok én,  
szikár, szilaj, - kezemben tör.

Egy csók lesz az én éltetőm,  
egy cselt nem rejtő szűz mosoly.  
Ifjúság égő álmai!  
Én nem mondok le semmiről.

### **Nádvágók**

Tó fölött és ég alatt  
hűvös kékség bujdokol.  
Tolong fehér felleg-falka,  
körbefogja ég-akol.  
Nádvágónak a világ:  
nádas-szegte tó-világ,  
ez a kékség szallagtalan  
kalapuknál kék virág.

Sarló peng és rí a nád,  
lesz erős, szép mennyezet,  
szálankénti szabadságot  
ha megerősítenek.  
Pedig szélben szállt a nád  
mint a sugár, lengeteg-  
s mészbe-mártva merevedik  
egy piciny világ felett.

Ott az ember régi, vad  
hullámlását látja-e?  
Csöndes összefonódásból  
az erőt kitudja-e?  
Bizony, este érzi majd  
nyugtalan, merész szive  
azt a napos hajlandozást -  
ó hömpölygő nád-zene!

Télen-vágott nádkupok  
összebújva alszanak,  
mint elhagyott kunyhó-nyájak  
púposodnak hallgatag.  
Réti madár köztük jár,  
csőrrel böki, elszalad,  
s fészket rak a lápos parton,  
zöld, furakvó nád alatt.

## **Dal**

Pirosló galamblábak  
a friss bimbójú ágak.  
Gyöngécske szél ha rebbeg,  
az égen lépegetnek.

Jajtalan ének szárnyal,  
vajúdás, mégis nászda-  
a fáknak és a füveknek  
gondjai most születnek.

## **Emlék**

Lámpa gyullad, legyek zúgnak,  
búkergető lárma kél a paloták tövében.  
Danolunk és danolunk,  
veri már a tamburát a szomszédasszony serényen.

Hintázik a szoknya rajta,  
s rengenek a hangoktól a légykötyös falak.  
Isznak mind az emberek,  
mi gyerekek verekszünk a nagy asztal alatt.

Mi is, mi is mulatunk,  
részegülten szívjuk be a részeg levegőt,  
s - apró Dávid-királyok -  
szilaj táncban rugdalózunk szüleink előtt.

Szól a, szól a tambura-zene,  
éjeimen, napjaimon áthallik.  
Libatollal muzsikál  
szívemen a szomszédasszony hajnalig.

### **Nádas**

Szél ha fújja:  
éles levél-karddal  
napos-fényes  
levegőbe vagdal.  
Sárga pelyhet  
pilléz bóbitája,  
mintha felleg  
madárpihe szállna.

Lepke lebben  
mint a csendes álom.  
Zöld darázs ing  
napsugár-fonálon.  
Mint ütött húr,  
hosszan szól a dongás,  
egésznapos  
a bíbicvisongás.

### **Nagy eső**

Csak locsog, csak röhög a sárga ár  
lyukascipős emberek bánatán.  
S térdigérő víz tetején ott libeg  
egy zsúfolt teknőhajó.

Evezősök, kislányok, csibészek,  
pirosszoknya-vitorlás vitézek,  
messze szállunk a megáradt bú fölött  
tán a boldog tengerig!



## **Karácsony**

Nem voltunk spórolós szegények,  
olvadt az izzadt erő ára.  
Anyámék mindent ráköltöttek  
tornyos, csudás karácsonyfára.

Fehér lepedő titkot rejtve  
feszült előtte, mint vitorla,  
s huncutul hittem, hogy a talpfát  
barkácsoló árny József volna.

S a Boldogságos dús kezétől  
ingott a nagy fenyőfa lombja.  
Nagy, áhítatos árnyékokkal  
népesült be a műhely-konyha.

A forgács angyalhajként zizgett,  
a fűrészfogak fényt haraptak, -  
fényét a mécses szép szelíden  
csobbantotta a gyalupadnak.

## **Szerelem**

Acélkék rozsbán háltam,  
karod volt párna fejem alatt.  
Csókok, s ledőlt rozsszálak  
becézték barna derekamat.

Távol a töltés nyúlánk  
fennsíkján olykor egy-egy remek  
gyorsvonat elviharzott,  
s fénye rajtunk is végigsepert,  
s füttyszóra jólét, buja  
szépség amint ott elrobogott,  
a nehéz gazdagság súlya  
alatt a talpfa felzokogott.

Habpárnák, ételek, ékszer  
úsztak a fényes fergetegen,  
és utak, micsoda tájak!  
Nekünk csak egy volt, a szerelem.

### **Sisakban tulipán**

Emlékszem a vánkoscihák  
szekérben-duzzadó dühére,  
a golyó-tépte tollvihar  
havazására, a leszabdalt  
ökörfejekre - a hóban  
mint véres farsang maszkjai  
bámultak kidülledt szemekkel.  
Emlékszem a katonacsizmák  
dobogására, orcába-öntött  
szeszre, lelkemnek esküjére,  
rikoltozó, borzadt tyukok  
menekülésére, a csikók  
korai betöretésére.  
S míg apám bükk-fejfát gyalult  
s vasaltam a katonainget,  
szívemre szivárvány hajolt:  
lesz még a nehéz vas-sisakban  
virág: - sisakban tulipán.

### **Barbár-ének**

Ég alatt röpül a madár,  
citera-verő a tolla.  
Lábamhoz zuhanj te madár  
forogva mint a motolla.  
Verdeső gyöngyszürke szárnytól  
ahogy a fehér ég zúgott,  
veretvén úgy fognak zúgni  
azok a citera-húrok.  
Van nekem villogó késem,  
megvág az ércet, csontot,  
fekete szívet is megjárt-  
faragjunk daruláb-sípot!  
Mégpattant érc ahogy pendült,  
meghasadt szív ahogy felsírt,  
úgy sír majd a daruláb-síp,  
úgy sír majd a daruláb-síp!

### **Fiúk, sárkánnyal**

A sárkány a magasban, a sárkány!  
Milyen szabad a mennyei spárgán!  
Föl, föl a szép nemzetiszínű vadat!  
(Uram, őrizd e pünkösdi pásztorokat.

Lábuknál szunnyadjon a kecske.  
Tüzes lelküket tartsd még lebegve.  
Hogy fényes szellőkben álmodhassanak ébren.  
Mert nem a földön - ma legeltetnek az égen.)

### **A nyurga Margit**

A nyurga Margit elszökött,  
csavargó vére részes ebben,  
de ez nem tragédia,  
s önmaga ellen mért verekedjen?

Pénzt, szerencsét, szeretőt,  
ő volt, ki mindent el mert érni,  
s mert még így is árva volt,  
mindezt lapátra felcseréli.

Találkoztak még vele,  
s aki látta, úgy látta: boldog.  
Vörös tégladomb tövén  
lesült cigányok közt vigyorgott.

Kurta, nyírott frizurája  
lángolt a fényben, a szélben,  
szépsége is tűzbe tűnt,  
ült porosan, de kevélyen.

### **Este a barakban**

A dinnyelétől szutykos asztalon  
takarítanak gyors, vörös kezek.  
Habosra mosott lepedő remeg  
az ébenszínre kent vaságyakon.

Egy nagy cigánylány görnyed könyv fölé,  
úgy fekszi meg az ágy-emeletet.  
Mormolva olvas - érdekes lehet -  
piros függőit morzsolja fülén.

Mosdanak másutt, hűvös víz csobog,  
izzadt emberszag száll faltól-falig,  
s csípős kölniszag. Szuszog valaki,  
eldöntötték az álomi borok.

Kihúnyt a villany. Drótra-aggatott  
ruháknak szűnynak tarka színei.  
Messziről csille-sírást hallani,  
s itt szalmazsák zizeg egy dallamot.

### **Miért?**

*Lusta hajcsárok rakattak  
homokra palotát velem.  
Veregették a vállamat.  
Vidultak gyermek-szívemen.*

*Szidtak, ha hőben aléltam,  
ha rázkódtam a fagyban.  
Jó lecke az, hogy magamat  
egyszer behúzni hagytam.*

### **Tánc**

Teliholdból süt a végzet,  
csillag markol vérkörökbe,  
halálforgás minden óra,  
jőjj szeretni mindörökre.

Zöld szoknyám a fiatal nyár,  
csókra vágyom, nem kalácsra,  
jeges bárcák hadi-útján  
vagyok izzó Máriácska.

Rézveretű a derekam,  
vörösréz-kupa a mellem,  
meghasonlás éjszakáin  
tedd hogy szívünk összezsengjen.

A gyehennás vágy-lovakat  
üdvözítő útra oldom,  
a gyehennás vágy-lovakat  
hajtom a viharos mennybolton!

Teliholdból süt a végzet,  
csillag markol vérkörökbe,  
halálforgás minden óra,  
jőjj szeretni mindörökre.

## **A tavaszi fagy**

Élet zajtalan varrónője  
ki mindent összeállni késztet  
jött, harapós fénnel - csillogtak  
az életem a halál-fércek.

Befagytak a ragyogó ércok,  
fázott a tűz - egyszerre tél lett,  
a hideg vas is, kézhez-forrva  
emlékezett a jégkorszakra.

Csalók voltak a forró térdek,  
jég-violák a szenvedélyek.  
S füstölő csóvák: lelkek égtek,  
ki ne fagyjanak a vetések.

## **Álom**

Fehér karom úgy maradt  
befonva karodba,  
mint a lányok fonatba-  
húzott fehér szalagja.

## **Levél**

Még a szél is, hogy meghallgasd, szépet dudorász.  
Arany-nyakú tyúk lüktető tojást melegít.  
A gyümölcsös kijeb-bontja merész rügyeit,  
jószerű port hint a barka, megindul a nász.

Fut az idő! Minden magát éltetné tovább.  
Szerelében élteti túl az ember magát.  
Piros magból hatalmasra megnő a vetés -  
madarat is földre sújt le a nagy szeretés.

## **A kötéláncos vallomása**

Bolyongtam bár nyílt mezőn  
s város-dzsungelekben,  
dalt ki hozzád illenék,  
én, szegény, nem leltem.  
Főjt az el nem mondható,  
égek néma sebben,  
bolond szemem megvakul  
habzó vérvöröskben.

Mint a francia bohóc  
klastromba kerülvén,  
imádságot hogy nem tud,  
igen keserülvén:  
táncolt a nagy szent előtt -  
előtted úgy játszom,  
a nagy síró szerelmet  
vígán magyarázom.

Úgyis, vágyaim miatt  
majd halálra válva  
függők - ég és föld között  
tart szerelmed szála.  
Néked meddig táncolok,  
az nem az én dolgom.  
Súlyos szívem idefönn  
mosolyogva hordom.

Gondok lesnek, ordasok,  
már e karcsu testre.  
De én le nem hullhatok,  
hű szemed keresne.  
Estemben is fájna, hogy  
arcod búsra válik -  
hogy öröme születél,  
vallom mindhalálig.

### **Vers Derkovits Proletáranya c. képéhez**

Fog-sejtjeimből a meszet  
elszívtad. Hajam kevesebb,  
mint aranyfűst, kis koponyádra  
leszállt, mert készülsz a világra.

Ha jobb ételre tellene,  
az is csak néked kellene,  
s fém-rácsos rend előtt papucsban  
- miattad állok rongy mamuszban.

Hallgass, piciny szilaj parancs!  
A bévül-bolyhos vérnarancs  
nem nekünk gördül - még haját se  
kapjuk, nemhogy ízét - szagát se.

Csitulj, testemben csöpp alak!  
Mikor én téged kaptalak,  
ne gondoltam volna a kéjre -  
fáradtan inkább csöndes éjre!

De bár a sors mind ostobább,  
ne félj, nem leszek mostohád.  
Étel- s csókkövetelő szádat -  
szeretlek, akár az apádat.

Kicsinykém, csöpp sírás-falat  
s esendő férfi, áldalak.  
Tőletek vagyok oly hatalmas,  
minden szegényért anyafarkas.

### **A szegény lány álma**

Jó vagy, te vagy a  
szegény lány álma:  
csókolsz, haragszol.  
Nem vagyok árva.

Vasércbe, ragyogóba  
fagyjon melletted lábom.  
Akit én szeretek:  
életem, s halálom.

Nincs másom kívüled,  
te gyermek s dajka,  
s nincs más, ki jószágod  
sírva is vallja.

### **Cigány-pihenő**

Most már jönnek a sátoros évek,  
tűzhely, hódolat ünnepi télnek.

Az igazság sátora rajtam -  
mély a menny, számos csillaga harsan,  
ide küldi örök riadóját,  
ide hullnak a télbeli rózsák.

Égő csipkebokrában a vérnek  
magas énekét fújja a lélek:

Csak a száműzött csók magasának  
jegyzett el még ő is: a bánat.

### **Reszkető, csillogó**

Reszkető, csillogó  
az ég - éles fák között  
bujkál, mint kések között  
a bekerített hadsereg.

Nincs kiút - sír az éj.  
Nem tudja, mit ér a szenvedély.  
Metsző kardpengék felett  
a te fölséges szád vezet.

### **Világos hold alján**

Ha hold felé fordul a tömör világ,  
megvilágosodnak a nyáréjszakák.  
Mér messzeséget és kitisztul az ész,  
csillagtávokat életéhez néz.

Nappal vak az ember, futó meteor,  
rettegi: miféle bolygóba omol  
ha az ismeretlen vonzás dübörög -  
csillag most az ember, úr az úr fölött.

Világos hold alján nyugton heverek,  
fejér égitestek őrzik fejemet.  
Messze zivatar van, még nem ért ide -  
szépen, erősen szól a fülemile.

### **Bodzafa**

Nem rózsás kanna,  
ég itat engem,  
nem jár nyeső-kés  
terebélyemben.

Traverzek alján,  
csatorna-parton  
ha a nap szólít,  
virágom bontom.

Minden virágom:  
száz fehér csillag,  
tenyényi tejút,  
világnagy illat.



## **Jégverés**

Szegényes kertecskékben  
leveretnek a rózsák.  
Dalaim, csatakos rózsák,  
letör a hiábavalóság.

## **Árokparti álmok**

Mellemre símul a bodzavirág tenyere,  
csillagos körmökkel gyermek-szívem keresi,  
búsít e szeretet itt az árokparton.

Eszembe sajdul az a gyerek-szerelem:  
sejtelmes sorsról felhőkarcoló-álmok  
nőttek, szövődtek itt az árokparton.

Vízisás lába: vízben-ezüstös hídláb,  
íves, zöld sáslevélen bogár-autók futottak -  
nőtt világváros itt az árokparton.

Ott benn a vízben mélyebb, szabadabb világ  
csillogott nekünk: minta az élethez.  
Szépek az álmok itt az árokparton.

Akinek sorsa árokparton felnőni:  
szűzföldek feletti fényes csillagképekről  
csak eltűnődik itt az árokparton.

Arany-terekről: napraforgó-tálakról  
dörögve szállnak repülőgép-darazsak. -  
Ó, ittmaradtam, itt az árokparton.

## **Érik a kökény**

Érik a kökény, viaszos  
világára a tüske  
sötétkék ékirásait  
rávéste, rábetűzte.

Megérek lassan, s látok én  
mindent, a napot, holdat,  
szememre írva a halál  
s akik éltek: a holtak.

### **Vén, hadonászó-kezű fák**

Kong a repecskes, száraz föld.  
Kong az üresség-rejtő dal.

Vén, hadonászó-kezű fák  
egyezkednének a viharral.

### **Megbolondult nyárban**

Most fagyasztottál meg, istenem!  
Szép havas páncélod szívemen  
nem is olvad pénzért, bagóért,  
de igen egy tikkadt jószóért.

### **Fekete gallyon...**

Fekete gallyon jégburrok,  
tündér-üveg, nem földi.  
Jégburkos dió a kavics,  
nem érdemes feltörni.

Öreg, fázós nagymamák,  
tudom én: nektek jó a hit.  
Én is jártam istenért,  
de az az isten nem hevít.

Vad vagyok és nyers vagyok,  
bolond angyal, kegyetlen.  
Öregasszonyt ellökök  
s lába elé lefekszem.

Nyár ha ígéz messziről:  
ideér, jönnie kell neki.  
Minden kabátot szögre tétet,  
szívemet bizsergeti.

Én a hittől ráérek:  
nyekegő cipőm hóban jár.  
Halál minden lépésem:  
éppúgy lehetne rózsaszál.

## Kristály-fejékes

Kristály-fejékes teleidet  
eltékozoltad, hazám.  
A veretes szán  
ott vágat álmaink Tejút-porán.

Tüzet itt gyújtok én,  
most te vagy a remény,  
téli esőben lassan-gyúló galy.  
Nehezen lobbansz mint az ész.  
Szólj, dörmögő angyalmoraj!

Muzsikáld nekem:  
van mindenem,  
s hevít egy láthatatlan csók.  
Zsebeim: kék virágbarlangok,  
aranyat nem sóhajtozók.

Enyém az örök szánka:  
a képzelet.  
A lélek havasára  
röpítem életem.

## Énekek

1.

Tavaszeső hull,  
örvös bűg a berekben,  
orgona-hangon,  
szerelemtől rekedten,  
fegyver-torpantó  
tavaszi permetegben.

Rebbentett vadja  
e világnak nem leszek.  
Zöld várak zengést,  
szárnyak szívet rejtenek,  
s szerelmes csőrön  
fölfornak a vízhegyek.

E hűvös május  
a szerelem ideje.  
Csak gond ne hűtsön  
hogy időnk fut s szabad-e.  
Szótalán szádat  
add ide, add ide.

2.

Sok lázas ízzel  
szám, szívem betellett.  
Két karom kés lett,  
a két örömré-termett.  
Könnyüvé váltam,  
kisdéd is megemelhet.

Erős az ég, föld,  
könnyen beroppanthatna.  
Erőm: az ének,  
lelkemnek arany bokra.  
Mindentudással  
olvasok rá magamra:

Nem segít szépség,  
s nem, ha a szíved gyermek.  
Babérod, pénzed,  
véred se szól helyetted -  
nagyobb isten ver.  
Ragyogj igazul, s halj meg.

3.

Kellek, nem kellek:  
elmúlásom is élet.  
Emberként szólni,  
s már meghalni se félek.  
A világ útján  
arany virágot lépek.

Nyurgán lobogni  
fölvet a sír engemet,  
Atlantisz hátán  
járatnak a tengerek,  
csak bírjam addig  
míg mindent elzenghetek.

Csillogó rétek,  
meleg nyugalmú dombok -  
vadásztilalom.  
Eső hull, minden boldog.  
Vadásztilalom  
bársonyában borongok.

## **A Balkán-utca**

A Balkán-utca csatakos,  
álmatlanná tapossák éjjel.  
Pörlekedik az éji ég  
aranypénz-rejtő tenyerével:

„Ne vadássz énrám, a szabadság,  
fára a kéreg, rám van nőve.  
Betöretlen az én testem,  
szavaimra ne alkudj előre.

Ne adtál volna mákonyt innom,  
ne loptad volna ki a lelkem,  
csillagos ágam lettél volna,  
rámhajolva óvnál engem.

A kis striciket meg ne szédítsd,  
fillért számolnak, nem felhőket.  
Minden szavuk szívemből jön,  
minden szavukért ütném őket.”

S hallgat, ragyog a pénzes ég.  
Úszik a Balkán-utca a sárban.  
Agyonmosott ingek a gangon  
ölelkeznek a szabadsággal.

## **Az elfelejtett ház**

Szobád a dantei pokol,  
napja az emeleti ablak,  
ha kinyitják, letükrözi  
halvány mását a sugaraknak.

A folyosón fehér kiságy,  
rácsok közt ácsorog a gyermek,  
az eltévedt fény felé  
szirom-ujjai felrepesnek.

A házmesterné: kulcsos angyal,  
a zöld, reves WC elé ül,  
megnézi, tisztán hagyta-e.  
Mint anyád, oly hamar megőszül.

Büdös olajszag, főzelék  
dühödt égés-párája szárnyal.  
Poroló döng, mint mellkason  
az ököl a bűn-bevallásban.

Futni kéne, de leszorít  
a magány deresedő pántja, -  
te csak iszod a feketét  
s vadabb a szíved dobogása.

## A lázadó ember

*Nagy Lajos emlékének*

Kinek nem volt kincse mása  
csak világos vallomása:  
ím, a ködtől-szálkás úrben  
isten-szívű ember tűnt el.

Többé nem fogyasztja testét  
az örök kisemmizettség.  
Nagy igazság-rengetegben  
megy a menekülő ember.

Szava, maga, minden dolga  
így szilajul legnagyobbra,  
sértve balga látás-törvényt.  
Most szerezhavának érvényt.

Égi pille zeng a bábban,  
hiánytalan igazságban.  
Ki bevall gyönyört és lázat,  
ha menekül is, csak lázad.

Világot-emelve lépnek  
mondatok: száraz legények.  
Szigorúan, mereven  
mennek szegényemberesen.

De szúrós, hús pirkadatban  
egy szótól mind tűzbe-lobban,  
mint ki testében kiégve  
gondol nem-volt kedvesére.

S dereng a mellkas-boltozat,  
s mint a vérszín hajnali nap:  
a szív - dühök fölé kelve  
kisüt majdnem énekelve.

## Derkovits

Párázó, hűvös-mellű rétek,  
fenn a fátyolos pasztell-kékek,  
riadalom-zöld bodzafelhő,  
jószer: arcomba hulló kendő -  
jegyeségem ha csak a röggel  
s nem emberi búval-örömmel  
volna - festenek ilyen képet,  
sohasem elkomorult népet.

Az orcákra nem írhatom rá,  
az öröm miért válik fanyarrá,  
mégis: nem lehet aljasodnom,  
a lázat lázzal indokolnom.

Fázókat festek pikkely-kékkal,  
de fémesszurony-körítéssel.  
Szerelmes arcon belső vérzés:  
libeg a papírszárnyú Végzés.

Ahol a hősök leveretnek,  
hajszálak sárral keverednek,  
zsandár-lábbelik merevednek:  
jó földje az a kikeletnek.

### **Petőfi**

Dámák, kokárda-készítők,  
jelszómmal dőzsölő pokol:  
a számból-kijött piros láng  
szederjes az ajkatokon.

Dörög halál-légió,  
űztök engemet elébe,  
vérző mellem szegényes  
rózsa-hadaknak vezére.

Arkangyal-vállam sovány,  
arkangyal-vállam sovány.  
Szívem: a zsúfolt haza.  
Nincs ennél nagyobb magány.

Eltiport énekek  
haldokolnak a mellemben.  
Senkise hal meg helyettünk,  
senkise hal meg helyettem.

### **Pörlekedés az ifjúságért**

Elő-estéjén a rossznak  
mintha széltől, dől az ember,  
gond-érlelte árpa, megdől.  
Nagy füstbabák tépődnek fel  
a baljós gyárkéményekből.

Ti édes barátaim!  
ifjúságom ismerői,  
jöjjetek hozzám!  
Mert ez a vihar  
változtat sárkánnyá,  
pokolkigyóvá.

Jaj, fehér jégszirt  
ledermedt lábunk,  
amíg a menny leszakad.  
Jaj pokolsziget  
ki helyünkbe jöttél,  
megrettentettél,  
körülfogsz, s mézünk  
epekővé kövesedik.

Jaj a mi lelkünk  
a birkatestben,  
bundás bánatok alatt!  
Jaj fényes lelkünk  
a disznóbőrben,  
mocsokkal megszívottan!

Egymást megesszük,  
egymást megisszuk,  
síma gyilkossá,  
utonállóvá -  
válunk rettentő késsé  
anyánk szívében!

Nusika, édes  
vöröshaju Nusika,  
szőlőfürt mellű,  
sejtenként szórod magadat!  
Ó szürke papírhegyek  
mért föl nem gyúlnak,  
jaj te megőszült parázs!

Első dalaim  
eleven fülhallgatója,  
soványka, szeplős  
arcodat idézem,  
íme a rontás  
megbélelt hússal -  
te szép fehér lúd,  
tudsz-e még szállni?

Te nálam eszesebb,  
mivé lehetnél  
ha én is füstté válhatok,  
zöld égen csavargok,  
a csillagok sűrű csókját  
homlokomon hordom -  
föld színén tekergek,  
az emberek lábanyoma  
derekamba olvadt.



Te örült, barbár  
asszonymaradvány,  
te írógépen  
betűt-szemelgető tyúk,  
kinek a kenyerét  
írod feketébe?

Számoszlopaid:  
szikár ködök.  
Mezők szaga csiklandoz,  
kövér hús-csordák  
gurulnak, nagy kerek számok,  
sovány tizesek tántorognak.

Jaj fehér jégszirt  
ledermedt lábunk,  
ellenünk tanúskodik!

Hallgatag, édes  
férfi-barátom  
a leszakadó ég alatt,  
hát hiába mászok  
térdemen az ifjúságért?

Még egy pár éve megcsókoltalak,  
szelíd szegényszag lapult  
a gyepes udvarokon.  
Sokfogu lányok  
kuncogtak a kapuk alatt,  
villogott a margaréták  
kerek szemefehérje.

Vörösbort ittunk,  
s titkon szálló esküinkben  
nemcsak szerelem volt,  
de imbolygó vázlata is  
az emberibb sorsnak,  
ahol az ablak  
nem fagy jéglencsévé,  
ahol a lélek  
meg nem kérgesedik.

Íme, árván megállok  
a dübörgő hídon,  
elborít a fényesség,  
lassan semmivé emészt,  
de növekszik kínom.  
Semmivé válni!  
Senkivé válni!

Terebélyesül a világ,  
harsogva magyaráz  
éles acél-torokkal,  
megnőni nekilát.

Fehér fém-hegedük  
sívítnak a puha égen,  
vas-gólyák merednek,  
csőrükben mint gyerekek  
húsa: piros téglá,  
kivörösödik az ég a  
számos csemetétől.

Véredényünk a világ,  
futnak vérünkkel a vonatok,  
vashuzal, fénypánt kavarg,  
együtt van minden:  
a legújabb bánat,  
az őslények bánata -  
mert mintha minden  
inogna és szállana.

Hát nekem ki ad  
egy puha párnát,  
egy meleg csókot?  
Világ-omlásban  
hogyan állhatok én meg  
fonott cekkerrel,  
jobbkaromon kisöcsémrel  
a virágkezüvel?

Mondjátok, ki vagyok?  
Akinek látszom  
tükrörré-fagyott szemetekben?  
Íme rámnéztek,  
sunyi, lapos pillátok rebben,  
de én nem ezért  
jártam meg a pokolmélyet,  
az ijedt-magaszat,  
az íram zöld-utakat -

Én a folyókban  
szétmorzsolódtam  
mint homokká-hulló kő,  
én a lelkeknek  
kísértés-vörös  
mélyéből értetek lépek elő.

Belőlem a vadság  
s rettentő jószág  
értetek nyilaz ki,  
koravén rózsák!

Én, tüzes olló,  
hiszem: az ember  
sorsából kivágható  
mint Jézus a katekizmusból,  
őrült igéktől  
testig lefosztva, hangtalan szól,  
- édes barátom,  
valljál magadról!

- „Menj innen, bűdös dög!  
Ugy állok kő között  
mint befalazott tó.  
Két fiam - mit akar?  
Húst, kenyeret akar.  
Érettük fullasztom  
bár testvéremet,  
érettük változom  
bár fenevaddá,  
sárkányoknál vadabbá!  
Legjobb barátom  
vérét díjra beváltom,  
ráduplázok erejére,  
eszére, becsületére!

Mégis, ne átkozz  
megbolondult imagép,  
te sírj, kiáltozd  
a lelkes csókok ízét,  
az alkony tüzeit,  
amit vesztettél  
nemcsak a tiéd!

Csak ne utálkozz,  
egyedül te ne utálkozz!  
Vasércből a veleje -  
csorduljon szereteted,  
föld mélyén feketedett  
szavak veled szólnak -  
áradjon ki kifáradt  
vérünkből az utálat!”

### **Hajnali ballagás**

Adjátok nekem,  
adjátok vissza nekem  
a hajnal-okozta mámort,  
a könnyű szívvel  
ballagó hajnali tábort.

Megyek a dértől-dercés úton,  
távol a bűtől.  
Fagytüskék égnek ereimben.  
Hajnal van, s fájhat minden,  
csak a szívem nem.

Ti deszkapallók,  
a szürke sárból kiaranylók,  
életen átringó hidak,  
ha rátoklelek,  
a könnyű győzelem gyönyöre itat.

Gyönyörű,  
bármit mondjatok, most a gond is gyönyörű,  
a lélek hús földje felett  
tűzijáték, mit jajlehelet  
fűjt ki, didergő tűzpalota.

Öt érzésem de friss még,  
csudáikat rávésték  
sárgöröngyök és paloták,  
- úgy lépj elém jelen világ:  
most a csoda a mérték.

Csoda vagy te is, ballagó,  
angyalhajadra hull a hó,  
s nem is vagy tán jelen,  
nem segítesz ha elesem  
te sem, de senki sem.

Halálom se legyen más;  
borzongó hajnali ballagás,  
csodák és alvó idegek.  
Halál zajtalan angyalai,  
hajnalban vigyetek.

### **Angyalok strandja**

Állok, zömök karácsonyfa,  
szívem fölé hó-csillag száll,  
bő bundámon hó-sivatag,  
istenem, de behavaztál!

Szempillámon könnyű csengők,  
hajszálaim fagyos gyertyák,  
levegőbe-borzolódva  
a ropogó eget tartják.

Fagyott, ezüst talpon lépek,  
a hó-utat felkapálom.  
Mennyei bőrben ki nem fér,  
ember-nyomokra vadásszon.

Boldogok kik itt futottak,  
bár kihúlt nyomukra lelnék,  
már kigyúlt a nyár vigalma,  
már ölel a drága vendég.

A dobogó angyalnyájak,  
a dobogó angyalnyájak  
itt a földön és szívemben  
mintha térdrehullanának!

Zsíroskenyér az ebédjük,  
nincs egyebük csak a holnap,  
testükön az elorzott nap  
fényküllői bujdokolnak.

Ingyen úsznak és hevülnek,  
fény-dárdás szemmel szeretnek,  
lábuk alatt barna kölykök  
meztelenül hemperegnek.

Trikójuk mint fény-bordákra  
ráfestett tenyérszíj dzsungel:  
sárga-csíkös karcsú tigris,  
pálmafák zöld fürgeteggel.

Kék vásznon a mell-középen  
megfeszült, mosolygó Éva,  
vérszín almát tart kezében,  
talpa alatt Hold karéja.

Ím a végső hódolatra  
térdepelnek a szívenlőtt  
nap előtt a tűzimádók,  
csatolni a szíj-cipellőt.

A dobogó angyalnyájak  
a dobogó angyalnyájak  
itt a földön és szívemben  
mintha térdrehullanának!

Itt laknak, s míg apjuk, dédjük  
titkos lábnyomán tipornak,  
szem-ernyőzve innen nézik  
tornyait a babylonnak.

Útjait, mint óceáni  
sávokat, temérdek bálnák:  
lomha mélykék autóbuszok  
ezüst-homlokokkal szántják.

Ring a szörnyeteg-gyomorban  
zsúfolt ősvilág, benyelt nép.  
Pára sűrűdik, lapulnak  
kis, kötőtűs cekkerecskék.

Alma-mellek tolakodnak,  
lökődésben térd üt rózsát.  
Testből-testbe vándorolnak  
tűzfejű elektron-csordák.

Szeplősre-lesült anyácskák  
gyerekkel s virággal ülnek,  
hőségtől az akácimbók  
kinyílnak s termékenyülnek.

A világváros fölérez,  
csápjain csillangó-bolyok:  
zöld, vörös, arany reklámok,  
aranyfogú ujság forog.

Suhognak a forró szoknyák,  
sötét taxik dudája rí,  
terjednek a szívárványos  
olaj síma szőnyegek.

Meggyleveles forr. Duzzadt szívek  
a fullasztó éjszakában  
bukdácsolnak föl-le, föl-le,  
haloványodnak csodásan.

Gáz sívít: valaki meghal.  
Gyászinduló s harmonika.  
Buda hegyei nyüzsögnek,  
a tipródás is muzsika.

Föltúrnám a nagy világbolyt,  
ha nem tudnám: édesebben  
hív az élet e partmenti  
szegényes angyal-negyedben.

Ha akarom: itt a központ,  
föld-közép, földön föld-csillag.  
Föld alatt futó gyökérből -  
fénypaloták innen nyúlnak.

De itt alszik már az élet,  
csak lábnyomait ha látom.  
A lét ingyen csengettyűi  
meghaltak e délutánon...

Legel, körme holdakat lép,  
a szegények tehénkéje.  
Egyszerre a homlokából  
két sudár csont nő az égbe.

Kék agancsfa, terebélyes,  
az égsátort elborítja,  
gidák és azok gidái  
ott kinőnek rajta ringva.

A dobogó angyalnyájak  
a dobogó angyalnyájak  
itt a földön és szívemben  
mintha térdrehullanának!

Szemük fehér, kerek csillag.  
Ring a csillagfa derengve.  
Hull, hull az égi tejzáró  
a szomjazó emberekre.

## PÁVA A TŰZFALON

### Esti dal

*Ki ad nekem vacsorát?  
Fülelnek, míg ballagok,  
enej-denej-denejde,  
felziháló csillagok.*

*Bánatot, ó érc-idő,  
tudom, sokan aratnak,  
enej-denej-denejde,  
búm van elég magamnak.*

### Zúg a rozs

Zúg a rozs kék tajtékkal,  
fogolynaszádok eveznek.  
Érett gyémánt-vonóval  
szigorú tücskök neszeznek.

Zúg az emlék untalan,  
irigy halotthad benne kél.  
Minden halott: ellenség,  
ezért kiáltok életért.

Kikötő: halál előtt  
fényes kitérő ez a nyár.  
Boldog, mert tudatlanul  
érik a kék gabonaszál.

Margit, füstölsz, mormolod:  
nem nyugtat el az értelem.  
Rozs ring: holnapi dalod,  
s messziről int a szerelem.



### **Most búcsúzom az ifjúságtól**

Ájtatos madár fűtyül,  
barbár jóság minden hangjegy.  
Jön a tavasz, tündököl,  
csókoltat, de mégis elmegy.

Négy fogacskám elhagyott  
s az ifjúság bölcs varázsa,  
ó négy márvány lilium,  
négy világtáj pusztulása.

Bánatos virág-szivem  
fekete almát kuporgat.  
A cigányos alázat  
tündér álmainra forrad.

### **Ígéret kertje**

Tüzes margaréta  
lengedez hosszan, kéjjel.  
Családok, vert világok  
róla álmodni éjjel.

Villamos, arany vad,  
sárkány-dereka csörren,  
tükör a sáfrány-ablak,  
benne a kert ring zölden.

Füves köldökéből  
felnőtt fekete-meggyfa,  
sorsodat kis gallyal  
főlkapja, csillogtatja.

### **Kikötő**

Kátrányos derekú uszály  
e kikötőben megpihen,  
minden árbóc: égő kard,  
minden kötélcsomó: szívem.

Minden vérerem ideköt.  
Szórakozik velem szilaj  
emlékezet: energia  
a daru síró láncával.

### **Emlék a jövődőről**

Tükre az én gumicsizmám,  
mészből ezüst érmet vet rám,  
világít helybeli eleganciámon.  
Márványos kavicsa a virágom.

Ő a szilárd e visszas földön,  
s régi dolgaimnak nem lesz börtön:  
üveggolyóm is mennyé tárul,  
belőle örök szívárvány hull.

Egy kiskutya, bújócska-társam,  
keres a fényben, hő-omlásban,  
a teljes nyárban, lét medrében,  
szívárvány alatt üget szerényen.

### **Rózsaág**

Ó lefüledt ég alatt  
szunnyadó világ!  
Hogy kapirgál szíveden  
a vadrózsaág!

Súlyos kőnek hűvösén,  
vasnak vánkosán  
reng a lét - a rózság  
sírdogál csupán.

### **Végrendelet**

Ki porból lettem s porrá válok  
halálra gyógyszert nem találok.  
Síromra kérek szép virágot,  
életet, s mindent eltestálok.

Szívemet kössék rongylabdába,  
játzó kicsikék vigalmára.  
Nem fáj kedvesek rúgására,  
beröpi majd a boldogságba.

Hamvamat lábbal-hordott pornak,  
szőnyeg-poroló jóasszonynak  
ajánlom - vígabb hajnalokon  
lebegő, piros porsátornak.

## **Tavas**

Pesten az emeleten  
fészkel a nappali hold,  
önmagát nézegeti,  
valaki belékarolt - -

Vigyázz, vigyázz, rád is  
eljön a veszedelem:  
rádnézhet a szerelem  
gyöngéden s félelmesen.

## **Este a Mátrában**

Tücsökhegedű, álmatag,  
szól a sötétkék fák alatt.  
Világos ablakomra jár  
s koppan a tündér vagy bogár.

Amit belémvert ostoba  
erők faragott ostora,  
kiűzi tündér üzenet,  
kitárom néki szívemet.

Világ szívére helyezem  
csókomat, s szádra, kedvesem.  
Piruló, hűvös bort igyál!  
A borzalom, nézd, szundikál.

## **Nyár, napfény**

A boldogság súlyos aranyban,  
vértesen vonúl,  
megcsörren a kukorica tőle,  
haja fodorúl.

Lég sínein, mennyei úton  
fehér géprajok,  
dorombol vakító mellük,  
árnyuk is ragyog.

Ily sugárzó lesz-e a végső  
látomás? s a rét?  
Vagy nem látom forró fényét  
csak rettenetét?

## **A nádas ígézése**

Hínarával, sarával  
nem jön utánam,  
elküldött a világra  
s visszakivánom,  
gőztükrében forognék -  
szép fehér holdban!  
A mocsári házban én  
királynő voltam.

Volt fiatal szerető  
s parókás vénlány,  
s boszorkányos barátnő,  
s vagány és bárány,  
bezizegett a mocsár,  
a hold berémlett,  
két orcámra színezüst  
talpakkal lépett.

Nyúlketrecek zörögtek,  
róka vonított,  
vakond-halmok mozdultak,  
tündöklő sírok,  
hallottuk hogy a vonat  
sikongva elmegy,  
s álmodtunk egy világot  
- milyen volt? mindegy!

Veres levél-késekkel  
fölkel a nádas,  
mint a tiszta hideg éj,  
már csont-száraz,  
veszni innen indultam,  
s nevemben győztök  
arany nádi-jogarasok,  
fellengzősök.

## **Madár sikolt**

Madár sikolt a lombokon,  
zizegő ébenkordonon,  
mint akit látomás vadít,  
villantja éles szárnyait.

Ki ő, ki ő - kiált, kiált,  
valaki, örült, erre járt,  
a Hold havára mocskított,  
véreimből valaki ivott -

Ki ő, ki ez a fenevad  
hogy megtagadjam magamat,  
hogy emberségem sátora  
bomoljon s fusson tábora?

### **Kié legyen az élet**

*A kettőből kinőtt két kápolna-virág  
az oltár tetején összekapcsolódtak.*

Kádár Kata

Éjben, zuhogó-üstökű éjben  
egyszerre fölíjed az ember,  
s míg áldja a sorsot a döbbenetért,  
érzi, megtelik főséges szerelemmel.  
Mert rohan az idő, rátípor,  
recseg a tüdő, meginog a gerinc, elborul a lélek.  
Lerombolt szerveim sikonganak, vadulnak,  
érzékeim roppanva kimúlnak.  
Mégis imádlak, élet.

Játszom a mennyben, -  
tüzes kehelyben.  
Nagy hitek előtt alázkodtam  
mégis megcsaltak engem,  
fiatalságomat megforgatták  
górcsőben, vizsgáló szennyben -  
de föld, idő, tér és ember  
mégis szeretett engem.  
Játszik a szív,  
szólna, de mit?  
Kinek szájával  
szólnak a sóval-izzadó földek,  
s ismét a villogó zöldek,  
gázlángok, narancs-ibolya lángok,  
külvárosi, szürkült virágok  
szólnak belőlem -  
szeretve vagyok az időben.

Ilyen megáldott szerelemben  
mért kell nekem hulláktól leveretnem?  
Mért kell - -  
végül is, miért kell vezekelnem?  
Idegen vagyok-e én, idegen-e,  
aki nem érzi vissza gyerek-talpa alá  
az itthoni kövezetet,  
maga alá a villamos-ütközőt,  
aki rubint-kórót nem itt szakított - -  
mért vagyok én itt kitaszított?

Tündöklő augusztus-éjeken nem én szerettem-e  
sziporkázó töltés mellett, dupla csillaghullásban?  
Ki evett itt gyöngykásás krumplit,  
bánatot harapva hozzá?  
Kicsoda bűvölne engem itt rosszá?  
Hát amit az én édesemnek adok,  
ki mondja a mézre hogy méreg?  
Kié legyen az élet?

Íme fölkelek,  
íme, sóhajtva elmegyek.  
Idegen jóléttől borzadok,  
halálig szegényes jegykendőt hordozok.  
Kongóban megfagyok,  
Alpeseken könnyekké olvadok.  
Jaj, jeges a gitárok húrja Braziliában,  
szomorúak a csodák minden világban,  
fanyar-izűek a latin Vénusz ligetei, erdei, -  
jaj de szomorú Sátán jött engemet megkísérteni.  
Fölvitt a Sátán az öröm csúcsaira - nem bírt velem,  
nem mondtam se igent, se nemet,  
megtartott az én képzeletem.  
Füleim mellett zendült bűvös  
lélekharang,  
tulipán-harang,  
arról álmodok,  
oldalt fülelek, bár megveretek  
majd belehalok,  
- a föld az istené, a ló az ebeké -  
az én jegyesemhez hajtanak a bajok.

Ne méltass figyelemre, én nem átkozódom,  
én már meghaltam.  
Temetve vagyok az én jegyesemmel közeli  
sírhantban.  
Az ő sírja cifra-virágos,  
megölték, s teszük mintha élne.  
Az én sírom mind e zajos világ,  
halott vagyok már élve.  
Én tudom, az én szerelmesem, az élet  
még megölel engem,  
havas húsából csoda-virág kisajdul,  
s álmomat: virágot, megölel engem.  
Én halott leszek, én nem érzem az öröm kékjét,  
nem érzem a gyalázat kínját: -  
ölelkezünk, de szerelmünket  
még a halálban, ott is leszakítják.

## **Apály**

Itt az iszapos folyamágó,  
itthagyt, moszatos gyöngyházak,  
végekbe bezárult paloták,  
kelyhükből kirohadt az élet,  
csak a tündöklő falak őrzik  
a végső tündér lebegését  
s a fölséges víz moraját -  
hajók és hullák országútján  
mulandó lábbal ballagok.

## **Hazatérés**

Pengő, jégszínű műutak,  
jégkék traverzek, fémrudak,  
hideg, vas-szagú képletek  
várnak a nyári éj alatt.

Üdvözlég, földi tisztaság,  
te boldogtalan boldogság,  
s kinek tengődni nem elég:  
üdvözlég, léten-inneni lét!

A harmatos vas fölsajog,  
a téglá könnyesen ragyog,  
a tengő lélek otthona  
kúszik lábamhoz, mint haza.

## **Fej vagy írás**

Mint gázláng lila az ég,  
az utak már feketék, -  
a gyerekek mint a mák  
a széles Balkán-uccát  
belepik, betemetik.

Közöttük lengetegen  
nagy lányok suhognak el,  
a hangjuk mélyhegedű,  
a hajuk remegefű,  
s áraszt vad kölniszagot.

Meggyleveles illatozik,  
verejték harmatozik,  
mikor szél kerekedik  
minden elkeveredik -  
szagoktól gyorsul a vér.

Gyilkos árammal táplált  
angyalok: uccalámpák,  
körükben minden fehér,  
csillog a zsiroskenyér,  
nikkelpénz villog, csörög -

A csüggedt alvónak e  
pénzcsörgés arany-zene.  
Kimosott inge libeg  
mint az élő test hideg  
fölébredt kísértete.

### **Becsüljetek meg**

Ne rakjatok rám rendjelet,  
kaján koszorút, kerteket.  
Becsüljetek meg egy kicsit  
mielőtt végképp elmegyek.

A fák veresben ringanak,  
karjaim ágak, izzanak,  
akasszatok rám hús ruhát,  
egy símogatást legalább.

Ó, sírni vagy nevetni kell,  
de áhítattal túrni el,  
ha a pokoltornác alól  
egy-egy lélek fölénekel.

### **Ordas**

Foggal, villogóval, ki dús:  
tépi a létet, mind övé  
mit vaksi vonzás, vak nyomás,  
kerengés sajtolta együvé.  
S hogy értelmetlen éhezés  
tanított ölni, nem titok:  
bolond volt aki engemet  
a földre rászabadított.

Ettem szerelmet, gondokat,  
vágyat, lobbantót, leverőt,  
görögtüzet, villámcsapást,  
csillagokat és temetőt,

zokogó-nehéz muzsikát,  
táncot: forgósat, édeset,  
szíveket, pöffedt büntanyát -  
így lettem mindig éhesebb.



## **Intelem**

Szép szilaj halandó,  
istenekre valló,  
milyen rettenettől  
s mivé bűvölődöl?

Szíved a hatalmad,  
orvosként kihallgat  
félelmet a dacból,  
s dacból diadalmat.

## **Nevettek engem sokért**

Nevettek engem sokért:  
bolond ékességekért,  
nyakamba tejútnak fűzött  
olcsó üveggyöngysorért.

Kincset: fekete földet  
óh ember, minek gyűjtesz,  
amikor engem: bárány-  
felhőt, melledre tűzhetsz.

Fejedet égre-szegve  
nem akarsz vándorolni,  
elhagynak majd a mezők,  
így fogsz te szétomolni.

## **A betemetett nádas**

Légy velem a pusztaságban.  
Jőjj, hogy ígét öltson a test,  
én szerelmes sokaságom,  
íme szép vagy s rettenetes.

Szél rajong a zászlós zöldben,  
liliomos ingoványon,  
szél a széles városszálen,  
sokaságon és magányon.

Körben csücsül a külváros,  
játékházak játszadoznak,  
szerelmünket hogy övezné  
a füstszag, a liliomszag.

És megláttak az őrizők,  
ott megragadának engem,  
de te engem megtagadtál,  
elfutottál én szerelmem.

Én pedig megostorozlak  
mert ingó vagy és esendő,  
mert neked is örökséged  
a jogaras virág-erdő!

Légy velem a pusztaságban,  
jőjj hogy ígét öltson a test,  
én szerelmes sokaságom,  
íme szép vagy s rettenetes.

Térdepelj le énelőttem:  
dohányozom és könnyezek,  
bocsásd rám boldogságodat,  
bocsásd rám szenvedésedet.

Legeltess a liliomban.  
Lélekvesztő kondér holdja  
villog az éj hadi-útján,  
ne légy rabja, se heroldja.

Bokáig a fakabátban  
pásztorol majd az enyészet,  
négy világtáj hallgat rólad,  
négy világtáj kúszik érted.

Megkötnék téged a vágyban,  
patyolaton és parázsban.  
Megvesznek téged a fényben,  
árulnak téged az árnyban!

Szél rajong a zászlós zöldben,  
liliomos ingoványon,  
szél a széles városszálen,  
sokaságon és magányon.

Fülem mögé papírforgót,  
szívem fölé tűzz hatalmat:  
rejtőzvéen a zengő sásban  
vagyok rejtő birodalmad.

Ne komázz a teliholddal:  
csupa jelszó, csupa lányom.  
De töretlen, betöretlen  
az én csöndes ragyogásom.

Lelked vagyok, a tilalmas,  
tiltott almadban az Éden.  
Tükrödből is én tűnődlek  
halhatatlan tűzkerékben.

Térdepelj le énelőttem:  
dohányozom és könnyezek,  
bocsásd rám boldogságodat,  
bocsásd rám szenvedésedet.

### **Most ülök, várok**

Én, Szécsi Margit,  
szerelmese csóknak és bornak,  
egy nap az álmok földjére léptem,  
hol gyönyör s éhség  
egyetlen sóhajba forrad.

Most ülök, várok.

Szerelem büntet:  
játék-kardomat mert lebocsátottam  
érted, jaj lápon villó kikötő.  
Világok úsznak  
a sóhaj-szürke habban.

Most ülök, várok.

### **Ősi fény alatt**

Isten-mélyű vermek  
nem riasztanak,  
lépkedek az éjféli  
ábrái alatt.  
Hull, hull, hull  
fentről ősi fény,  
morzsáit a végtelennek  
küldi kételkedő szívemnek  
éj, éj, éj.  
Égi-bendők kordulása,  
ember úrhöz-fordulása,  
hatalomtól  
szigoru elzordulása  
egy halált megér?  
Borától ki délben  
elszakított,  
szeme csukva, szürcsöl  
elsírt harmatot.  
Fáj, fáj, fáj,  
bár a menny alatt  
dolgaink mint kisdedek  
véznán játszanak,  
hánykolódó csillagokról  
meg se látszanak.

## **Körülötted bolyongok**

*Belső zsebedbe bújva  
lehetne élni szépen  
dobogós boldogságban  
halálig szívverésben.*

## **Fohász**

Jaj nem én - te hogy vagy?  
én nem is vagyok,  
jégvirágos kocsmajtó  
rózsája vagyok.  
A pokol végső körében  
jégbefagyva, jégbefagyva  
vágyom megváltásba-illő  
karjaidra, karjaidra.  
Tüzes száj a szesz,  
számra rátapad,  
elfojtja az érted-fogant  
imádságokat.

## **Az elveszett Éden**

Fejemnél sötét az ég,  
tenyered fényes udvara  
szívemre illenék.  
A te hajadat,  
szálanként öszülő aranyat  
csókoltam,  
de te megteltél bánattal.  
Hallod-e, hallod-e az Úr Angyalát?  
Megállt felettünk,  
zokog, mert szomorúak lettünk.  
Ó ne ess kétségbe,  
rajtunk még a szabadság szépsége,  
gondold meg: ki vagy, ki voltál,  
emlékezz: violák gőz-lelke  
kering a homályos holdnál,  
emlékezz: ébredt az ember,  
kinyújtott tenyerén látta a napot,  
hajnalba-nyújtott lábujja között  
viola illatozott.

### **Kocsma a Keletinél**

Lásd, minden gyilkos: koma volt,  
míg roppanó bordádon táncolt.  
Keresd fel rettentő barátod,  
a kisemmizett matadort.

Ülj mellé, míg a szeszt nyeli,  
s kezével a füstöt kavarja.  
Nem fúj arcodba készakarva,  
csak a kénytelent ismeri.

Zengőn - ó, hogy dalol a rongy! -  
egy-egy szoknya térdedig csattan.  
Arc-forradások nagy csapatban  
varjúszárnyaid, mind borong.

### **Félelmetes szerelem**

Félelmetes szerelem,  
öt évig, krumplin kenyéren!  
Tündöklő márvány-fehéren  
ültünk, s néztük a mozit.

Mámor vállal, magány vall  
magáénak úgy mint régen.  
Kőre-karcolt bálványképem,  
kémlelj rendületlenül.

Írjál engem az égre,  
írjál korhadt kapuk fölé,  
hogymagamat el ne vétsem:  
jó volna hazaérni.

Te vagy a nappali hold,  
te vagy minden lehetetlen.  
Vaskos, mérleges kezében  
meg-megsüllyed bánatom.

### **Dalomat veszik**

Dalomat veszik  
dalomat adják,  
énnekem hagyják  
mindennek alját.

Gyér híren tengék:  
fanyar gyümölcsön.  
Megvető jóság -  
zizeg a kölcsön.

## **Éjfél, Pest**

Ékes égboltot  
álomban se nézhetek:  
súlyos falakhoz  
idomultál, képzelet.

Elzárt éjszaka,  
pénztelen csilló remény,  
pénzért-nevetés.  
Csak az ének az enyém.

## **Mi vagyunk a jégvirág-ikrek**

Látod, csillagzó, ékes sebekben  
tündököl a kociút, jéglemezeken képmásod retten,  
olyan szép, olyan fiatal, nem is illik e korhoz,  
tündér-ezüstöt cinkeszárny-füleid fölött cirmosan hordoz,  
édesem, édesem, a hideg pirosra csipked,  
pirosan őriz, mint napos ablakban a jégvirág-ikret.  
Dúdolva, dalolva beporoz a hófuvás, lerázod, elmégy  
dúdolva, dalolva - s én súgom: mindig ilyen légy,  
mert toroznak majd fölöttünk a romlás hajnalai,  
s oly üzöttek leszünk mi: nem is lehet azt elmondani.

Csillogón a hóban,  
hószinű, lágy nappalokban,  
páfrányosan hajló  
jégvirággá bomladoztam.

Kezem, lábom jég lett,  
meg se vádolhatna senki,  
hogyan valami tiltott  
álmot vágnék felkeresni.

A télben, a zord-ölü hóban  
valami rejtelmes erő-felkorbácsoló van,  
előle nem lehet megmenekedni:  
ilyenkor kell leginkább szeretni, csókokat vetni.  
Fagyott madártól, ágyúként durrogó fáktól a szellem  
csöndje megdördül halálos ijedelembe:  
bizony zokogva élünk, de élünk - boldog íramra  
akár te ragadj dübörgő szamba ó szamba - -

válj bíbor csókká  
élet, az én ínyemben,  
jöjjetek évek  
miket még nem ízleltem!

Dörmögő lángok,  
falon árnyék-kisnyulak -  
piríts ki engem  
tűz, sugárzó indulat!

Ha kés, ha koporsó  
havas útra tétetett,  
te küzdj meg értünk,  
isten-lángú képzelet!

### **Fiatal éveimmel**

Fiatal éveimmel megöregülve,  
véreimből-kiszívott hiteket igen keserülve

kitapasztaltam, kitudtam én,  
hogy a kövesülő szívnek fáj a remény.

Mégis az élet előtt ajtót nyitok,  
látomással vagy késsel: nem lesz titok.

Tűzben is megindul a képzelet...  
Rendezgetem eljövendő perceimet.

### **Így is lehet élni**

Angyalom, a pálmafák  
bús, buzgó nedvekkkel,  
levelekkel, sebekkel  
kizokognak a földből.

Amit neked adhatnék  
víg öröm, elpereg,  
nincstelen éveink  
napjaira fonódik.

Vas-satuba belefogott  
halálom, életem,  
istenem, istenem,  
látod, így is lehet élni.

## Vonzás

*Nagy Lászlónak*

Kellessz a kárhozathoz,  
az üdvösséghez,  
kellessz hangnak a némák  
körményéhez.

Rozzant kocsmái székek,  
üvegek, képek,  
részeg seregek - minden  
megindul érted.

Vonzod az éhes létet,  
lénnyed a póráz.  
Üdvösségre ki gondol:  
szavadra pályáz.

Minden égbeli ércző  
melleden villan,  
fordul, énekre-lobban  
félelmes kínban.

Ó majd kitűz az ország,  
kénytelen vállal,  
bajban elhenceg véled:  
sajgó virággal.

## Születtem

Születtem: arany sapka volt  
a fejemen.  
Gondoltam: előttem leveszem.

## Átok

A százágú cigányátok  
korbácsolja azt a senkit,  
aki az én énekemhez  
hazug kíséretet pendít.

Lakomázzon rohadó répat,  
gazdag asztalától féljen.  
Kés élet érezze hátán  
a legszebb szerelmes éjen.



Higgyen pénzért, kénytelenből.  
Amit keres, ne költse el.  
Gonoszokért verekedjen.  
Akiben hisz: az kösse fel.

A százágú cigányátok  
korbácsolja azt a senkit,  
ki a sorshoz: végzetünkhöz  
hazug kíséretet pendít.

### **Sanzon**

Úgy kerestem én az igét,  
mint aki forgószélbe lép,  
s míg kínban-kéjben hánytorg,  
mit bánja: rálelnék-e még - -

Fekete bársony a sötét,  
életem elszállt mint az ég,  
dereng hamvakkal homlokom,  
kioltott hittel álmodom.

De hogy ilyen nyomorúság  
szólni, ilyen szomorúság,  
ha csak megálmodtam volna,  
bármilyen inkább lettem volna.

Lettem volna csöpp ősanya,  
kölykek tej-teli korsaja,  
sötét kuckóban tiszta nap,  
- vagy csak szopnának ős-fiak.

Vállam noha füstös volna,  
kék palásttal domborodna.  
Testem a vézna motolla  
drágalátos bárány volna.

Jaj, hogy engem kiárulnak,  
szívemre redves pénzt raknak,  
terméketlenné fogdosnak -  
kit vadásznak, jobb a vadnak.

Fekete bársony a sötét,  
életem elszállt mint az ég,  
dereng hamvakkal homlokom,  
kioltott hittel álmodom.

## Hármat harangoznak

Fém-koponyákból mint az aranyfüst, zengve kiestél,  
ébenfa-mellekről lemaradtál,  
szerelmes vállakról, csörgő bojt, leszakadtál.  
Fölkelnek az évek,  
ledőlnek az évek,  
szőlőfeketén, illatosan a hajdani éjek - -  
ki állt ott, aranyba-öntve,  
sátoros hordák vadízú száját megörökölve?  
A sárkány-tarajú villám kinek a lába alá görnyedt?  
Gyöngy-kupolás sátorod alá istenek hordták a földet.  
Hosszú ezüst körmeid az éjből villannak-e?  
Melleden a kisdéd, a rubint küllő, világít-e?  
Bűneiddel cifrálkodol-e mint a festett szobor?  
Feltámadol-e valamikor?

Én olyan vagyok,  
én olyan vagyok,  
én a futásban, én a jóságban lemaradok.  
Ropog a fény  
a száraz homokon, porban fürdő mikróbákon,  
kóró kakas-tollazatán - - ott lakom én.  
Eljön a tél,  
eljön a nyár,  
disznó-szagú külvárosban szívemen áll  
jegével a tél,  
porával a nyár.

Fiúk, fácán-tarka inges, nikotintól néger-körmös,  
lakkos-hajú gavallérok körül nem donognak már.  
Ó, ti forogni-tanultak, zsíros helyen gazdagultak,  
előttem rég-leborultak - - engemet a nyomorúltat  
láttatok-e már?

Mikor villamosra várok, szinte az időből kiesve,  
önmagam búsult bálványa, tisztelten büdös szeméttől,  
kezemben csúfos bőség-szatyorral - szederjes krumpli  
hámozó kezemre vár.

Jaj, milyen árva vagyok!

Jaj, milyen árva vagyok!

Szenvedélyemből igaz kést nem alkothatok,  
hulló hajamból feszes gúzst, derekakra-csavarodót,  
hosszú sóhajomból ostort nem sodorhatok.  
Halóporomba lelkestől sírva roskadok.

Ó féljetek, örvendjetek:  
ki porból lett: beszél a por!  
Szétomlott, hegytalpú daruk  
emelték őt valamikor.  
Arca sírig alázatos,

hatalmát mégis megleli:  
feje fölött, a menny alatt  
letördelt rózsák lelkei.  
Olyan csöpp: meg nem mérhető,  
nincs árfolyama, villogó.  
Szelíden adja meg magát,  
s ki őt rúgja: por-rugdaló.  
Közönye meg nem gyujtható,  
nem kér, nem átkoz, nem remeg,  
világok reccsenő telén  
gyalázatáról nem tehet.  
De akit elfed, az a kép  
fedve van, bár sikálja haj,  
Magdolna ló-sörénye csak  
játsszék az Ur lábaival - -  
Élet közönye, szent közöny!  
Tündökölj árva síromon!  
Ha az üdvösség becsstelen,  
por legyek: de isteni por.

### **Rumba, kereszttel és hegedűvel**

Jegenye ucca, Fertő ucca, Bihari ucca, Balkán ucca,  
Jóság ucca, könyörület ucca, csörgő-dobos bánat ucca.

Mély havakból ím kilából ifjúságom Dél-keresztje,  
kis figárok, gyárilányok támogatják zengedezve.

Még ugyanaz a hegedű, de idegen hevekben ég,  
Ha nem volnék megfeszítve, hihetném: idegen vidék.

Vadonatúj itt a bánat, tavalyi könnyet nem vállal.  
Új a kor, a szenny, a csók is, mérhető csak önmagával.

Új csapástól, aki eldől, meg se ismered, ha fölkel,  
új dübörgés teljessége mérhető csak teljes csönddel.

Hernyó-dereku harmonika, bronzfillér-hangu tambura -  
így muzsikál az életért az élet eltitkolt ura.

Dől Mária vikszos haja, lomha arcán állati bú,  
Göndör fiuk pávás inge kölni-szagú, halál-szagú.

Még ugyanaz a hegedű, de idegen hevekben ég.  
Ha nem volnék megfeszítve, hihetném: idegen vidék.

### **Siratóének**

Én, cingár lélek  
kit kihordoz minden ág,  
áttetsző sárkány,  
mennyből csak színnel kivált,  
csöpp királyasszony,  
ütközőn-alvó gyerek,  
apró fabálvány:

már elégek, elmegyek.  
Elhagyom Pestet:  
nem lát többet a bálban  
tüzes virággal,  
sárga selyemruhában.  
Vadmadár-hangom  
már szívéig nem sikolt,  
ostobasága  
engemet eltékozolt.

### **Szárnyakon fekszem**

Erő és szépség elhagyott,  
fehér ágy elszív engem -  
én édesem, én édesem  
ne hagyj meghalni engem,  
míg öt világrész illata  
csábít világgámennem -  
űzd el a gyalog-madarat  
ki elkaparna engem!

A henteskutya kicsinyel  
cingár falatját: engem -  
a teljes élet összegyúrt  
dögöt és lángot: engem.  
Mosdass, ölelj, ne félj, ne félj,  
mert el nem érnek engem,  
fekvén is fekszem szárnyakon:  
isten szállat föl engem.

## **Ó, szomorúság földjei**

Ó, szomorúság földjei,  
vérben, füstben, nehéz aranyban,  
maradtok-e örökre rajtam,  
tagadtalak-e végső bajban?  
Fekete úrben földgolyó,  
haldoklók lázas látomása,  
rettenetes hogy elvadult -  
rettentőbb kihullni belőle.  
Érc-kezeim homokká törve,  
elprédált lét, úgy fogtalak,  
s tudtam: rózsákat ölelek  
elfájdult színetek alatt  
ó, szomorúság földjei,  
vérben, füstben, nehéz aranyban.

## **Utolsó évszak**

Kezemben kék citerával  
állok, soványan,  
lobogó szalagjaim lohadnak,  
tűnnek kopottnak.  
Kövülő, súlyos muzsikám:  
kő-bástyám, imám  
füstölgő várost rejteget,  
koravén kerteket.  
Szellős-kabátos vándorok  
fázósan járnak ott,  
hajolnak olykor lángért:  
alvadt virágért,  
s elpereg a piros lélek,  
oldódik, réved...  
Ködben a hajó tútol:  
messzire tévedt...

## **Tersánszky köszöntése**

Seregestől futamodom:  
új vágyaim hajszott vadak,  
zimankóban ereszkedünk  
örökzöld bokraid közé.

Egy nagy, pogány templomkertbe -  
színes üveg a templomablak  
s ropog az öreg orgona  
karácsony éjszakán.

Ki-bejárnak a népek ott,  
zsebükben a dohány, meleg bor,  
jó kis nőekkel koccintanak  
a Jézus egészségire.

Apám, ez se a jóvilág,  
de szegények öröme: édes.  
Legalább sírós vígságában  
hagyják békében a szegényt.

Táncos lábodnál kushadok -  
kinek volt szíve marni engem?  
Most ordasaimat elűzik  
a citerák pengései.

### **Páva a tűzfalon**

Csodálatossá formált az élet,  
az én nagyuram.  
Mert mint a kő s mint az élettelen rög,  
úgy születtem én csakugyan.  
Mert az anyaméhéből kijövet  
nem vágytam vala sírni.  
Úgy kellett felnőttre-méretezett  
pofonokkal életre-bírní.  
És fölvette a faragó-fejszét a sors,  
illesztette vállaimra,  
s ami addig volt hold-szerű kő:  
csupa tűz lett és szikra,  
csupa inda, buja halál és élet,  
csupa tündöklés, vétek,  
és az én lelkem a Mindenség lelke,  
és az én tagjaim mint a tiétek.

## A TROMBITÁKAT ÖSSZESÖPRIK

### Úgy néztem

*Úgy néztem magamra mindig,  
ahogy csodára nézni illik,  
csodára, az ember fiára,  
kezeire, nyírott hajára.*

### Június

Kéjnek, robotnak  
mennydörgő palotája,  
méhektől roskadó hársfa!

Megszimatolja az élet  
az ő tornyait,  
s hódolni hadakat,  
súlyos arany-rajokat  
odaparancsol.

Meg se moccanunk:  
eljön hozzánk az élet,  
meg se moccanunk:  
eljön hozzánk a halál,  
sorsunk betelik  
erős illattal,  
muzsikával - férgekkel.

Kéjnek, robotnak  
mennydörgő palotája,  
méhektől roskadó hársfa!

### Mit akartam

Mit akartam én itt magammal,  
gyöngéd bohóckodásaimmal.

Sok pénzt kellett volna keresni.  
Olykor megpróbáltam szeretni.

S volt szívemre-szorított késem:  
a kockázat volt fényűzésem.

## **Jaj**

Jaj szegény vagy, szegény én is,  
jaj szeressük egymást mégis!  
Jobban bírom én magamban  
mint a véren-vett vagyonban.

## **Kelj fel**

Ha az ég tüzes ökle  
ébreszt nem-emberi gyönyörökre,  
s álmaid fényes hordája  
még ott él füleidben dübörögve:

Kelj fel, kenyérkeresetre.  
Elzuhant, mámoros emlékekre  
füttyülj, füttyülj az édenkertre,  
tigrisfoggal neved az emberekre.

Nyírd le fekete frizurádat,  
hagyd ott a babádat, a babádat,  
kopjon le arcodról a kölni,  
tömött bábun tanulj meg öldökölni.

Rettentő fényben éltem,  
szózat volt lassú lélegzésem.  
Fut világgá, világgá  
számban összegyűjtött édességem.

## **Körforgás**

Én tudom hogy elvetél  
minden fájdalom  
április ha orgonál  
a domboldalon  
Mint halálra-szánt bika  
virággal-födött  
fehér virág-ködökben  
fut a bódult föld  
nem iszom bort a szagok  
részeg hajnalán  
szívem féreg vagy madár  
vígad ostobán  
ó a fák  
ó a fák  
gőzt és habot zokogó  
nyurga trombiták



fújják tüzes kerubok  
forog a világ  
száguldunk a félelmetes  
boldogság iránt

### **Csak sugárral**

Az ember lecsúszásában a kapkodás  
a legfélelmesebb.  
A tavalyi fakéreg alázatosan  
lepördül mint testről a seb.  
Gyökereket, szikrázó ereket a vén fa  
korával elszántan kiolt,  
lombjait emeli még az ifju mennyre,  
végső, sárguló mosolyt.  
Ó lenne, bár lenne oly komor köntös,  
fenséges egyenruha,  
hogy vas redői elbonganák  
helyettem: nem küzdök soha,  
nem dőlök be az emberek ostoba  
önáltatásának: kígyó-puhán  
nem kúszok, nem vonaglok  
tétlen-futó életem után,  
megállok... Ti nők, ti nők, ha még  
vállatok pompás-kerek,  
gúnyból, pici-fullánku rosszindulatból  
ti még nem értetek;  
s vénülő nyanyák: úrhölgy-bakák,  
kiket már meglegyint  
az elmulás, kő-hideg szemem reátok  
még irtózáttal tekint;  
S hát ti, régi diákok,  
pohosak, kopaszodók!  
A hús-adó állás színe elé  
csöndesen lelohadók!  
Mi közötök, de mi közötök  
a befuccsolthoz, aki  
másoknak ragyogtatásával  
óhajtott hódítani!  
Isten kő-csillagai vernek,  
barátaim egyre hiúbbak,  
féltékeny nőcskék macerálnak,  
rajongóim kimúlnak,  
kezemből a munkát kivették,  
- megállok egyenesen,  
testem vizsgálom: nehogy halálom  
gyatra közlétvény legyen.

Dehát olyan szégyen szegényen érkezni  
a halál csúcsaira?  
Ime, kiszállok vélt érdekeimből,  
rajtam időtlen ruha,  
elhagy a szalón-vérpadok  
fordított tér-iszonya.  
Még izom-szíjas, barna lábaim  
elvisznek egy darabig,  
de már addig e sok-bokru tüdő  
csak tűzzel táplálkozik,  
csak világossággal ez a köszem,  
a szív csak énekkel él.  
Szaglászó kutya nem leszek  
gazdagok vermeinél.  
Hajlongva is mindüket utáltam,  
halkságom volt: gyűlölet,  
kultúrárok csupa cafrang,  
könnyező sírfelület.  
Megkaptam ami kellett,  
hadd legyek most már szabad,  
hadd ünnepeljem nyíltan  
rámtörő bukásomat.  
Tisztább attól vagyok  
amitől egyre szegényebb.  
Mert nem én zuhanok,  
hanem amit álmodtam: az élet.

### **Tavaszi**

Habzik az erő az ereken  
a tétlenség az idegekben.  
Fel kell lökni, aki kikészül,  
aki fiatalon megőszül,  
aki alig hogy égre szállott,  
akinek a szárnyai lángok,  
s alig írt még az úri porba, -  
verni kell vissza a nyomorba.

### **Mennyei fecskét**

Mennyei fecskét,  
etetsz-ítatsz ingyen.  
Két éve semmi  
keresetem nincsen.

### **Mikor az újhold sikoltott**

Barátomhoz egykor kimásztam  
az ablakon, a mézcsöppöktől  
kécsillagos állványokon,  
mikor az újhold sikoltott.  
Illatozott a gyantás deszka.  
A mészhegyek is lábrakeltek,  
fehérizzású elefántok.  
Meszes csillék mint óriás  
bölcsők, billegtek a holdban  
s tudtam hogy meg nem halhatok.  
Ó ti gyönyörű mulatások,  
ti ragyogó szerb citerások,  
síríg peng hozzám húrotok.

### **Gyöngyvirág**

Vesd fel ó vesd fel  
gyöngyödet vesd fel  
gyöngyvirág  
hogy sápadjanak  
elsápadjanak  
tengerek gyöngyei  
tengerek elsápadjanak!

Gyöngybe-vakulva  
könnybe-vakulva  
lássalak tejútnak  
még nem született fiúknak  
vesd fel ó vesd fel  
gyöngyödet vesd fel  
gyöngyvirág!

### **Ahol a töltés tündököl**

Ahol a töltés tündököl kis, gyűrűs fehérkéivel,  
a nagy fényességben szemetvakító virágaival,  
kutyaszemű kamilláival ahol a töltés kanyarog,  
a hőségben fehérizzású köveivel, síneivel,  
ott kószáltam fiatalon, ledöntve a biciklimet.  
Bejártam birodalmamat, derékig az ezüst gazokban,  
zsályák lilultak, olajos talpfa alól kavicsot szedtem,  
zoknimra zöld bogáncs tapadt, sok kis gömbölyű tuskédisznó,  
hajamba raktam, s elgondoltam, milyen eszkimó lehetek.  
Aztán rájöttem, hogy: vagyok, kezem-lábom döbbenve néztem,  
hogy mozdulnak ha akarom, s hogy ők egyedül az enyémeek.  
Soká álltam a síneken, kőfehéren a boldogságtól,  
boldogan és közönyösen. S a világ elfogadott engem.

### **Maradtam volna senki**

Maradtam volna otthon,  
maradtam volna senki,  
lennének jó haverjaim:  
kártyázni, moziba menni!  
A legegyszerűbb öröm is  
elkerül.  
Jobb a közönyösnek,  
jobb az állatnak,  
jobb, mint nekem reménytelenül.

### **Duna-part**

Szeretek itt elülni este,  
ahol a vízibusz tútol  
hosszút, búsat, utolsót,  
ahol a hűsebb vérű vének  
sötét kabátban mendegélnek  
mint lábrakelt koporsók.  
Ha már nem tudok verekedni,  
hozzájuk fogok öregedni.

### **Koporsóm fut**

Mint majd magamra - nézek a  
külváros anyókáira,  
vékony nyakukon reszkető  
fejük kis, fehér citera.  
Fogadalmaimat elvetem,  
rejtély eddigi életem,  
nagy higgadt szárnyaim elől  
koporsóm fut: a félelem.

### **Kóborak voltak**

Kóborak voltak őseim,  
kis, fehér cigánylovakon,  
jártak csupa-tűz csontokon.  
Fekete vállperecükön  
nem sirt aranyos hegedű,  
szájuk volt piros citera,  
zenekar voltak egyedül,

a bőrös, sátoros szekér  
vadszagú, guggolós színházuk,  
s fõnn és körül a végtelen  
puszta s a dõzsölõ világ,  
ahol deres lélekkel is  
pénzért komédiázni kell.

### **Gyanolszál**

Gyanolszál, paripás pogány,  
kegyetlen, tollazott nyilak  
süvítése, íj-idegek  
pengése, keselyű-sikoly,  
vér s barnuló nyárfalevél  
vad-édességű illata,  
s vadság a hódolásban is;  
Gyanolszál, angyal száll, fehér  
tolla forró hõzivatar,  
gyantás szál-fenyõk örökös  
könnyeibe zárt új világ.

### **Este**

Dohánya aranyos burka,  
a teleírt kockás írka,  
nyakszirtje alatt a párna  
susogja hogy milyen árva.

Jaj, sziklába-ütött kése,  
tülekvése, törekvése,  
ezer útfélre-esése,  
nehezen-megélhetése!

ÉN ISTENEM MIT CSINÁLJAK,  
ELFUSSAK-E VAGY MEGÁLLJAK?  
HA SZALADOK: FEJBELŐNEK  
HA MEGÁLLOK: VASRAVERNEK.

### **Halottak ünnepén**

Becsukódnak a fogsorok,  
látomásaim mind leróva.  
Virág-zablás a temető,  
leszállt ködben glóriás bólya.

Hant és halom tűzben libeg,  
gyerekek szőke haja söpri  
a csont- és virággyarmatot.  
Nekem is majd itt kell kikötni.

### **Mi is**

Mi is csókoltunk és kigyúltunk,  
de végül a rostán kihulltunk.

Tüzet vittünk tilalmas szánkban.  
S vadásztak ránk az éjszakában.

### **Várom**

Várom az isten ostorát,  
sötét arcomra várom,  
hogy megbosszulja bűnömet:  
világlo ifjúságom.

Keserű igazságomért  
kellett a fényben hálnom.  
Majd meg se látják álmomat  
nélküled, ifjúságom.

### **Ó gyönyörű**

Ó gyönyörű, fehér séták,  
kilóméterkő-staféták,  
kik a fáklya-lázú testet  
nyújtjátok a végtelennek.

A megöszült fűrészmalom  
most tiszta ezüst nyugalom.  
Havas tuskók a fal mellett  
mint szelíd kosok, hevernek.

És havasak, lélek-tiszták  
a fagyott égerfa-deszkák,  
lüktetnek a cölöp-rácsot  
koronázó hó-tojások.

Út és idő legyen áldott,  
áldott mert ide varázsolt,  
ide ahol gyerek voltam  
s álmodtam a fűrészpörben.

## **Románc**

*A kő-lepte temetőn,  
nádas nyomtatott mellkasán  
dobogásra fülelek:  
ez te vagy, istenem, hazám!*

## **Két kezem**

Két kezem ölel, mosogat, s mutat  
hülyéknek fűgét, gyerekeknek árnyék-nyulat,  
fejemre tízágú koronát, fájdalmasat.

## **Megyünk haza**

Mint üllő, mint üvegharang,  
csendül a jégkoloncos ág.  
Nem is a földön ballagunk,  
csillag-deres a frizurád.

Egy hársfaerdő bújt talán  
tüdődbe s most forrón kiszáll,  
körülfog gőze, jószaga.  
Megyünk haza, megyünk haza.

## **Keserű lett**

Keserű lett a szívemnek  
ami gyönyörű  
még a gyönyörű ifjúság,  
az is keserű.

## **Arany sarkantyúk**

Csak meg ne halj, csak meg ne haljak,  
csak el ne vássunk túlkorán,  
arany sarkantyúk a világon,  
az isten vágató lován.

### **Kifent, ezüst fenyegetés**

Isten lágy pergőtüzei  
az elfoszladozó menny alatt:  
tülekvő, színezüst fejek,  
anyaméhet-célzó halak.

Ragyog a súlyra mért világ,  
elnehezednek a napok.  
Dohánnyal, deci boroddal  
csinál sz magadnak jó napot.

Vigyázz - a kilincsek mögött  
megesznek dúsgazdag rabok.  
Kifent, ezüst fenyegetés  
pengéje alatt álmodok.

### **Köveket, ércet**

Köveket, ércet,  
barátot,  
megemészttem  
akit látok.

Lovaim  
java erőben  
kidöglenek mind  
előlem.

Elherdálom  
szerelmemet.  
Ó, lesz-e, aki  
eltemet!

### **Születésnapra**

Szemem alatt álmatlanság  
virágzik,  
az én sűrű könnyeimtől  
elázik.  
Lesz még az én arcom igen  
virágos,  
lámpás szemem szerelemtől  
világos.



Már a kakas harminchatot  
kiáltott,  
tagadhattok engem, édes  
barátok.  
Gyöngeségetek nem veszem a  
szívemre,  
jó a világ, még nekem is  
jó benne.

### **A páva**

Lágy toll-uszályon fönn úszik,  
körítik égi lángok,  
tudja, hogy hozzám tartozik,  
hozzája fölkiáltok,  
hallom vad, éles hangomat,  
hallja s nem jó le hozzám,  
tollától illetetlenül  
sápad világos orcám.

Kijöttek mind az emberek  
csodálni őt, az égit,  
szájából a sugárutat  
tüzek harapják végig,  
lehalkulnak a rádiók,  
a fény mint az ítélet -  
sírásig bánt a büntudat,  
de egy kicsit se félek.

Ezer szemedben ott vagyok,  
ne nézz eres kezemre,  
de a megtartó dühre, a  
megőrzött szerelemre.  
Nézd: fényűző eszményeim  
beragyogják a gondot,  
sorsomban olvass, látomás -  
bíztsassad a bolondot!

### **Harminc nyárban**

Harminc nyárban, harminc télben  
szülőföldemet föléltem,  
mutogattam mint a majmot  
a lecsúszott cirkusz-bajnok.

Tűzfalait és telkeit,  
ismertem kvarcos kertjeit,  
az otelló viasz-kavát,  
a dinnyék fekete hasát.

Megittam keserű borát,  
a megbolondító nohát,  
leszívám gyár-füstjét, porát,  
érezte bőröm záporát.

A csillag-sebhelyes uton,  
éjjel, a vasuti hidon  
üstökös mozdony csóvája  
beburkolt örök pályába.

Harminc nyárban, harminc télben  
szülőföldemet föléltem,  
mutogattam mint a majmot  
a lecsúszott cirkusz-bajnok.

### **Félek**

Félek a fogak  
hullásától,  
erőm holnap  
múlásától.

Láz-verten, majdnem  
holtan  
bűnhődöm, ha  
daloltam.

Véged van, súgom,  
véged,  
ez volt az utolsó  
ének.

### **Marad örömnék**

Elbúcsúzom az ifjúság  
léggömb-súlyú bűneitől,  
ágak enyves ragyogásától,  
gyönyörűen könnybeborulva.

Marad örömnék a látás, hallás,  
a ködbeli mackószőrű ló,  
a vasorrú teherhajó  
rinocerosz-bődülése.

Házalok erős, szomorú  
szívemmel mint a vándorzenész,  
csak a hegedű hiányzik hónom alól  
s fejemből a keménykalap.

### **Igát kelljen**

Igát kelljen  
nyakamba húzni,  
alacsonyak  
lábához csúszni,  
szent bicskával  
madarat nyúzni!

Bomlik minden,  
gyönyöröm elszáll,  
váram alól  
omlik a kőszál,  
a hegedű  
tengeren úszkál.

### **A hetedik ajtó**

Váram hetedik ajtaja  
kifele nyílik,  
indíts, haver,  
amíg a vár  
forog tovább,  
s forog körül  
a külvilág;  
végy birtokot a semmiben.  
A hőkölők, a hódítók  
fagyosan ott bogárzanak,  
ott vagy te is,  
ne játszd meg magad.  
A nagy élet itt volt neked  
s itt van ma és örökké,  
de mérhető időben  
soha többé.  
Lehet rólam álmodni hosszan,  
dögösen, halálosan,  
fennkölt vagy banális ricsajjal.  
És zengő csöndben elforog  
az idomíthatatlan angyal.

## **Őshüllő**

Rabja fényes szénhegyeknek,  
a behemót itt rekedt meg,  
Önnön nagyságába döglő  
védelmi téboly, végzet-bölcső.

## **Bicskám és szívem kinyitva**

A menny alatt,  
gépfegyver-csipkézte mű-márványok,  
lerontott traverzek, állványok,  
lepusztult bálványok alatt  
élek:  
bicskám és szívem kinyitva.  
Valami énekel bennem  
zokogva és tanítva.  
Végtelen nevetéseim  
csillagozzák halálomat.  
Bohóc és anya vagyok  
s szerető.  
De ringyó soha.  
Műhelyem lett a föld, az ég,  
beborít a csillagok pora.

## **Sláger**

Ebben az éjben  
ebben a szerelem-szagú szélben  
bujkál a rontás  
s a szívverés is: világomlás.  
Villanydúcok havas galambjai  
porcelán-párok  
világok törtek le rólunk  
s ránktelepedtek világok  
ebben az éjben  
ebben a szerelem-szagu szélben  
bujkál a rontás  
s a szívverés is: világomlás.

### **Nehéz sört**

Nehéz sört, ami elbutít,  
ittam hogy elfeledjem  
a tülekedők mosolyát  
s azt is: mivégre lettem.

Zsivány zshivajban elhevert  
az élet félig holtan.  
Törvény, hogy vért köpött a szám,  
s hogy túléltem, okom van.

### **Kimegyek a Tangóra**

Kimegyek a Tangóra délelőtt.  
Veszek egy bicskát vagy egy kézelőt.  
Ó Tangó, Tangó, te ígéretes,  
a késelésben is kíméletes -  
egy dologtalan itt munkát keres.

### **Karnevál**

A mi hercegünk a fekete Ady úr.  
Rozzant, nyitott autómobil-trónuson ül.  
Sötét ruhája, csokornyakkendője havas,  
száraz mosolygás vibrál a szája körül.

Hóból viczorognak a Dózsa-fejek,  
Dózsa Dózsára tiporva vonul.  
A mi örömeink hava kárhozatos,  
a mi hercegünk a fekete Ady úr.

S akit nemzete fölszarvazott:  
koponyáján csontkorona fáj.  
A mi hercegünk a fekete Ady úr,  
ím, csillagokig agancs-király.

### **Cirkusz a hóban**

A ponyvák bevonva: nem játszunk.  
A porondot, arany homokját  
beesheti a hó.  
De élünk. Rudakról alélt  
kötélzet csüng,  
ám a csönd sátora alól

citerák pendülnek.  
Izmok, idegek, csindadratták  
leszunnyadtak, ideig kidőlték.  
Most álmok, szerelmek szövődnek,  
ölelések történnek a bundás  
bádogtetők alatt.  
Lassú dobok perdülnek, az ember  
kopogós cipőcskék táncát megérzi,  
s a faházak mázolt oldalán  
pattog a kármin festék.  
A kis kocsik kéményeiből a füst  
kikanyarúl,  
benn a piciny vaskályha melegít  
ha nem is pirúl.  
Most fürdetik a csöpp artistát  
ezüst lavórban,  
él a kis város mint az örömök  
pusztíthatatlanul.  
  
A ponyvák bevonva: nem játszunk.  
Mint akit beesett a hó  
de nem halott,  
úgy várom a bizonyos csodát:  
föltámadok.

### **Újév reggele elé**

*Majd elkövetkeznek arany  
kürtjei és csillagai  
a születésnek, a halálnak,  
mikor a szőrös koldus is  
tündöklő mocsokban tapos  
s karórát szed szíverősítőnek  
a nagy hajnalban, a roppant  
bíbor mennyek alatt, midőn  
a trombitákat összesöprik.*

### **A Látható Ember**

Világos, világos világ!  
Fölkelsz te fehéringesen, az éj érthetetlen  
reklámait leoltod,  
a zűrzavaros álmokat,  
a kéj ezüst bikanyálát  
lemosakodod magadról, világ!  
S indulsz ernyősen, cipősen,

indulsz, mert a munka gőz-tülkei riognak,  
a rozsdás hó-buckák mellett, a szörnyű tavaszban,  
a köd korom-csillagait kalapoddal hasítva,  
a zsúfolt villamosok piros-lámpái a ködben  
mint az összemarkolt szívek, szorongva távolodnak tőled,  
piacok, igyekvő kofák,  
piros-kakast markoló kofák forgószemű tömegében  
még a Nagy Kapu felé, télikabátjaidat előre kibontod,  
ó földi madaraim vonulása, ott megyek, ott megyek  
én is: a Látható Ember.

Ki akarta  
hogy ne bolyongjak láthatatlanul  
a teremtés alján!  
Hogy létem, érzékeim, gondolkodó elmém  
világosan kirajzolódjanak  
a ködképeket beszippantó űrben.  
Szerveim munkája értelmes  
mint a vadalmazás vérkeringése,  
borzas krizantém-fejemhez nyúló kezeimnek  
árnyéka és súlya van.  
Még őseim is itt jönnek velem,  
zörgő-kordésan, hegedűsen-vonósan,  
még szerelmeim is, még játékaim is,  
még a lopott üveggolyó is  
homlokom közepén, mint az isten lelopott egyszeme,  
s élő testemnek, világos vágyaimnak  
nem ütközik neki a szembejövő,  
mert érthető és látható vagyok, akár Te,  
Világos Világ.

Ne is bolyongjon a költő láthatatlanul!  
Ne vadásszanak rá,  
ne üzzék, ne üssék le, mint a veszett kutyát!  
A sürgönydrótok zizzenését,  
a tükrök homályosodását figyelve  
ne borzongjon az emberiség,  
hogy: itt jár ő, a kiismerhetetlen,  
nézzétek magányos lábnyomait  
a porban, a hóban, a megkérgesedett sárban,  
nézzétek a megelevenedett agyag-cipőket,  
a légből úszó, hajsapka-szerű úri port,  
a gyomorban a titkolhatóan megevett világot -  
ne löjjetek belé, mint az érzéketlen levegőbe,  
mert él, mint a hús-vér barmok, s mint a Virágfejű Ember!

Láttam én magamat!  
a kegyesbolt kirakatában, hányingeresen az éhségtől,  
a porcelán-isten ridegen nézett,  
s a szentek, a vértanúk, a soha-meg-nem-ölelt hölgyek,  
isten ájtatos tehenei -

máskor: homokra palotát rakva, piros-ingesen,  
a mész hullafoltjaival kitüntetve -  
a konyhakövön lapulva a gépágyú ropogásában  
szavakkal dédelgetni a világot -  
a gázóra kattogását lépéseknek áhítva  
várni az Egy Megváltót: a szerelmet - láttam magam  
a tébolydában, síró bolondok között, ahová  
tévedésből tüdővérzéssel két napra beutaltak -  
s láthattál engem, világ!  
bolyongani az uccán, a szürke tűzfalak alján,  
aranyporosan az ifjuságtól,  
mikor kopott blúzomat kettős lándzsával feszegette  
a szerelem meg az ének,  
mikor elgondoltam: milyen is lesz  
a torkomból kiugró első madár,  
ki a szegénységet szívárványba-borítja -

mert nincs joga,  
nincs joga az embernek, hogy a megfoghatatlanságot  
magára-öltse,  
s fölmutassa a Semmit,  
a mellőzöttség torz fintorára nincs joga,  
gyűlölni nincs joga,  
nincs, még ha kékjei olvashatóak is  
mint a bűnvádi eljárás,  
nincs, ha elrobog is mellette az Új Unikornis  
s antennáját az ő vér-ereivel szalagozza,  
nincs, ha az élet oly közönséges is  
mint a viaszkos papír-tulipán!

De nincs joga,  
a tömegnek sincs joga letagadni a költőt,  
nincs joga árnyékká silányítani a költőt!  
Nincs joga titkolni vérének gyönyörű muzsikáját,  
lehazudni életéből a szegénység éveit,  
mikor ragyogó nők, fiatal emberek  
száguldanak el szíve mellett  
s futni hagyja őket, mert nincs rájuk ideje -  
- ne tagadd ki értelméből  
a pofonok közepette elsajátított társadalomtudományt,  
ne tagadd meg tőle a nevelés jogát,  
a gondosabb testvér jogát,  
mert ő nem azért virágozza föl az emberiséget,  
hogy megegye mint az áldozati barmot!

Nélküle a föld:  
elektronikus természetvár,  
a lét: villamos vegetálás.  
A nagy vadászat mechanikáját  
ős sziklákra ő igazolja,



lant-szarvú antilopokat  
ő nyugóz a dárdák elé,  
dobokkal az ős-szellemeket  
s az új világ új szörnyetegeit  
ő bűvöli ájulttá,  
asztalodra, ugráló betüidbe, faladra  
ő absztrahálja a kenyeret, a bort,  
a szerelem isteneit.  
Ő izzad a titkos-értelmű táncban,  
a pokoli arany-álarcban - -  
fájdalmas ragyogású föld,  
örvendezz az én világos szemeimnek!

### **A költő hallgatói**

A haverok, kiknek konok  
nagy szavakkal zenéltem,  
ma érzem, újra várnak rám  
a márciusi éjben.

Ám lehet: már csak drukkerek  
vasárnapi ricsajban,  
lehet: elegáns emberek,  
át is néznének rajtam,

lehet: családos emberek,  
jankók vagy befutottak,  
lehet: szétzúzott arcukra  
lobogót borítottak - -

A haverok, kiknek konok  
nagy szavakkal zenéltem,  
ma érzem, újra várnak rám  
a márciusi éjben.

### **Az Angyal és a Kiütött Boxoló**

Boxoló Jó nekem ez az éjszaka,  
a csillagok keserű illata.

Táncolnak, isznak odabenn,  
a sportterem márvány-padlóját  
forróra járja Karnevál.

Kétoldalt nagy-fényű bérház-sor.  
Üveg és vas, menny és magány.

- Jó nekem ez az éjszaka,  
a csillagok keserű illata.
- Angyal Rénszarvas-agancsával az ecetfa  
a forgó csillagokat ujjongva dúrja,  
halleluja.
- Boxoló Ember-arcúak a csillagok,  
az embert megbántani nem szabad.
- Angyal Sűrögnek, vonzzák-taszítják egymást  
a maszkosok: lányok, fiúk,  
arany tüzekből áll a bál.  
Tiszta és egyértelmű itt az élet,  
jó helyen vígad Karnevál.
- Boxoló Légtornászok mennyei-hal-pikkelyei,  
feszes ezüst-trikói, flitterei.
- Angyal Nap-holdforduló festett jegyei,  
indián-arcok  
a ragadozó sastoll árnyékában.
- Boxoló Fekete ló-fejű leány  
sátán-nyihogása, szájának pokol-szavai.
- Angyal Vadászok piros tollforgói,  
vállon-ülő bőrsapkás madarai.
- Boxoló Nő-nyakra hízelgőn hajol  
a boldog raffia-szakáll.
- Angyal S papír-koronája billeg,  
úgy táncol herceg Karnevál.
- Boxoló Csavard a derekadat,  
herceg, a derekadat!  
Riszáld magadat, magadat,  
amíg a szíved beleszakad!
- Derekad arany-buzogányát,  
cipőid pávacsőr-sarkát -  
herceg, a táncba, a táncba,  
dobd a táncba magad!
- Angyal Földünk egyetlen Fensége  
kit így-tisztelni szabad,  
a legtisztább élni-akarási  
rejtőzik maszkod alatt.
- Így rejtőzik az élet a vadba,  
agancsos szőr-ruhába, nyirkos hal-frakkba,  
ölélő s gyilkos ember-bőrbe,  
s él és mozdul az anyag.
- Földünk egyetlen Fensége,  
az élet vagy te magad.

Boxoló A maskarák mögött az ember  
testvérré-vágyakozó arca,  
s az embert megbántani nem szabad.  
Pedig csak a ringben nem voltam árva.  
Szívem és öklöm otthona  
tündököl most báli havakban.  
Nem hagyom el soha.

Angyal Jövődre pontot ütött a gong.

Boxoló Behúznék itt is valakinek.

Angyal Barátom, nem szabad.  
Rád ismer még az idegen is,  
hiába a fekete bársonyálarc,  
fekete tréningruhádnak,  
álombeli klub-jelvényed.

Boxoló Maszkosan is az akarok lenni  
aki vagyok: boxoló.

Angyal Jövődre pontot ütött a gong.

Boxoló Nincs akit oda ne kennék -  
csak szájon ne kellene ütni.  
Az álarc mögött ember-arc,  
s az ember arcát nem bírom megütni.

Angyal Erőd a szívedet zavarja,  
mint a szárnyak engemet a táncban.

Boxoló Ó, mikor megszólal a gong!  
Hogy tudok én ütni, barátom!  
Tüdőre, daróc-szőrzetű mellre,  
hördülő tülök-gégére,  
elefánt-szürke vállra, derékra,  
mindenre, ami állat rajtunk!  
De én a szemeimet  
emelem az ember szeméig...

Angyal És akkor véged.

Boxoló Legyen akármilyen bulldog-pofa,  
bevert orr-pacni, laposra-vert fül,  
bitang-szem, tulok-szem, hetyke áll:  
a legvadabb pofákról is az ember napja süt.

Angyal Sugaras lesz az emberarc  
ha csak a ringben szabad megütni.

Boxoló Ott kéne élnem, ahol szörnyetegnek  
festik ki magukat a bunyósok!  
Sátán-szemöldöknek, vipera-bajusznak,  
vicsorgó bálvány-fejeknek  
talán bevágnék.

Angyal Ördög-pofákat mindenütt találsz.

Boxoló Találsz, de miköztünk nem.  
 Mi a kenyérért nyíltan verekszünk.  
 Lépünk a ringbe tisztán, erősen,  
 s dögönyözzük az ártatlan vadkölyket.  
 Ej, hogy a verekedésre születtem!

Angyal Akkor üss, vagy kiütnek az élők közül.  
 Mivé lehet a kiütött boxoló?

Boxoló Lejjebb hová zuhannék a lentnél?

Angyal Ott ágálsz majd a részegek dobogóján,  
 zabosan a röhögőkre,  
 kimossák gyomrodból a szeszt,  
 szivedből az önérzetet.

Boxoló Talált.

Angyal Végül a madárijesztő is leüt,  
 s leszel: emlékeken tengődő vén hülye.

Boxoló Úgy majd láttok egy becsületes embert.

Angyal Becsületeset? Züllöttet!  
 Az erőt letagadni: bűn.

Boxoló Hát majd verekszem - nem ököllel -  
 hanem ésszel.

Angyal Tülekedés kell?  
 Kár a te jó szived oda.

Boxoló Legyetek hát mentődeszkáim,  
 arany pallók gondolat-jelei!  
 Hajnalban kelek majd, ha a  
 csillagok elnyugszanak,  
 hírhedett kezem csak a  
 téglákkal s a rozsdabarna  
 vasakkal barátkozik...

Angyal Ma éjjel  
 harmadszor tagadod meg magadat.

Boxoló Pofozz meg flitteres szárnyaiddal,  
 szárnyaid pávaszemű tollaival,  
 az igazak kerek, ezer tekintetével!  
 Egy helyet szeretnék, ahol  
 joggal tusakodhatok.

Angyal A legtisztább hely: a ring.

Boxoló Vissza kell mennem oda?

Angyal Verekedned kell mindenütt,  
 tisztán nem úszod meg soha,

de mocsoktalan a ring,  
vissza kell menned oda.

Boxoló Vissza kell mennem oda?

Angyal A legtisztább hely: a ring.  
Fizetnek: üt a baba.  
De ott szomorgó kis anyát  
nem találsz el soha.  
Dolgozz, hogy örvendjen a föld, de  
vissza kell menned oda.  
  
Szennyes az ököljog másutt,  
szent itt az erő joga.  
A legtisztább hely a ring,  
vissza kell menned oda,  
vissza kell menned oda.

Boxoló A ringbe.

Angyal A ringbe.

Boxoló Fekete bőrmancsokkal.

Angyal Fekete bőrmancsokkal.

Boxoló Megsorozni a bordát.

Angyal Várni a választ - nem gyűlölettel.

Boxoló Tiszta ütésre tiszta felelet.

Angyal Tiszta erő ellen - tiszta erő.

Boxoló Kötélre dőlve licitálni  
a ledöntött fiú felett.

Angyal Kivárni feltámadását.

Boxoló Be a balegyenest!

Angyal Engem üss! Eljött az utolsó menet!  
Hallod a gongot? Engem üss!

Boxoló Barátom, édesem, mi lelt!

Angyal Nem verekszel, de élni akarsz!  
Mi jogon vagy te szent?

Boxoló Mi lesz a békességemmel?

Angyal Füttyölök rá!  
Van-e most békességed?

Boxoló Védem magam - vigyázz!

Angyal Üss le, mint a medve a  
szikrázó jégmadarat! Üss!

Boxoló Gondolj szárnyaidra!

Angyal Légy alázatos  
az örök törvények iránt! Üss!

Boxoló Ne neked! Véged!  
Egy. Kettő. Három. Négy. Öt.  
Hat. Hét. Nyolc. Kilenc -  
Tíz.

### **Mit viszel, folyó?**

Nézem hallatlan hordalékodat.  
Madár-halottól vagy te ripacsos,  
könyörület-kérő fűzfacsonkok  
végső, öreges imáit robogva hordod.  
Őzek, szarvasok, nagy ázott kannyulak tetemét  
forgatod, rágod örvény-szájaiddal,  
sárga iszap-nyáladdal emészted a parti jeget.  
Azok a jégtáblák! A jégtáblák vonulása!  
Mesebeli várak kiszakadt fehér padlói,  
bálterem-nagy négyzetek, madárláb-rajzokkal,  
a rázós téli tánc emlékeivel.  
Mint életem ismeretlen, kizuhant lapjai,  
mennek, mennek, féhéren, félelmetesen.

### **Imádság**

Több a csíkos bunda ára  
mint az atléta-meze -  
világ ura, végy be engem  
fenevadjaid közé.

Jaj, erősek éhessége!  
Evők duzzadt szájai!  
Fogak megkopatlan kése!  
Vérszín igazságai!

Jaj, ruganyos nászuk e föld  
párnázott fém-vázain!  
Jaj, szomorkás ámulásom!  
Kirúgattatásaim!

Jaj, robogni s nem rohadni!  
Jaj, vér mámora s szeszé!  
Világ ura, végy be engem  
fenevadjaid közé.

Ami van: el kell rabolni,  
ami van: ezé s ezé -  
világ ura, végy be engem  
fenevadjaid közé.

### **Ki vezérben**

Ki vezérben, Úrban boldog,  
háromszor boldog legyen.  
Még a barát se bizonyos -  
hogyan létezne Istenem?

Csillag-körmökkel a szívem  
ó te áldott, mért öled?  
Csak a futó csók marad meg,  
csak a vándor-arc örök.

Majd megzendülnek a május  
híres zápor-kései,  
oroszlánfejű árvácskák  
sárga üvöltései.

Majd lesz gazdám: az egész föld,  
majd ha kell dícsérni őt;  
majd egy halhatatlan percre  
megállok színe előtt.

### **Szerelem**

Hadd nézzem édes arcodat,  
a szigorút, a régi-drágát,  
az elviharzott ifjúság:  
a nagystílú angyal tanyáját,  
a cigány-élettől gyötört,  
a marakodásoktól árvát,  
hadd nézzem újból arcodat,  
a szigorút, a régi-drágát.

Eladsz-e, elfogyasztol-e?  
Nem leszünk kevesebbek tőle.  
Elefánt-csordára elég  
szívünk volt - marad még belőle.  
Szent kezedtől se rettegek,  
de fölséges légy mint az oltár,  
mert megítélem arcodat,  
mert ifjúságom társa voltál.

### **A megmaradás éje**

Világos olajfa  
táncol a mindenség alján,  
táncol a hold alatt,  
sárga bérházak

füves kertjében.  
Görnyedez, fordul,  
pávafarok-lombja  
szántja a földet,  
ezüst tövisei  
véresre sebzik az éjszaka  
fekete mellét,  
csillagszájú  
arany kürtöket röptet,  
virágpora súlyosan  
sűrűn hullámszik,  
a levegőben megáll,  
betölti a világot,  
tömör szagában  
fuldokol a büntető angyal -  
Ó elszorult szívek,  
szívek az éjben,  
tisztaságra,  
tisztá ölelésre vágyó,  
teljességre vágyó  
ős-szülő-testű lények,  
Ádám és Éva,  
fehér telihold  
szeplőtlen almájáért  
verdeső virág-kezükkel,  
csípőjük aranyos  
virágpor-satuban  
mocsoktalanul  
magasfoku kéjre szorítva.  
Hozzuk létre a világot  
újra és újra,  
sötét üzletek,  
szerelem-vörhenyek  
ragályából emeljük ki,  
jaj a násznak  
amiből csak a semmi születik!  
Világos olajfa,  
zuhanásoddal  
elpusztul az éden  
utolsó fája,  
isten kezéből  
a béke zöldjét  
kiüti az érdek.



## **Dal**

Hold, hold ezüstje,  
ködös völgyek üstje,  
hajnali, pokrócos alvás,  
ébredés, borongás.

Rossz mindent látni,  
ösztönökkel látni.  
Ébredéskor mese nincsen:  
megszólít az isten.

Hallgat az elme,  
mert mit is felelne.  
Már az embert megnyugtatja,  
kútba nem ugratja.

Hold, hold ezüstje,  
ködös völgyek üstje,  
hajnali, pokrócos alvás,  
ébredés, borongás.

## **Kőbánya**

Jössz-e a fázó, piros menny alatt  
számolni búbos őszi madarat,  
míg a gyárakból hazabicikliznek  
testvéreink, s üres szalvettát visznek,  
a lányok nadrágban, piros cipőben,  
hajuk arany gitár a levegőben -  
oldódj az idő végső mosolyában,  
tapsold a cigánylányokat a bálban,  
és bíztass, hogy nézzem a fiukat,  
sötét nyakukat, göndör hajukat,  
s hallgassam, hogy zeng mellkasukon a  
titkolt, kopott ezüstmedália.

## **Szép jelen, szép csillag**

Hajnali fény kavarog,  
szólnak a csontfejű kakasok.  
Szembe a húnó Holdnak  
földi madarak gyalognak.

Kezdődik a napi véték.  
Mennyien okosan éltek,  
okosan és jól éltek,  
szerencsés vakság a tiétek.

Ki e megterült dzsungelben kószál -  
megdőbbent ennyi Cézár,  
ennyi ön-igazoló nagyság,  
ennyi falánk ravaszság,

ennyi sikeres alku a mennyel,  
ennyi szövetség a közönnyel,  
ennyi páncélba-burkolt Gólem.

Bár verne kívül a szívem.

Fogok-e hinni annak,  
ki jóságos kezében altat,  
ki életre ily szókkal ringat:  
- Szép jelen, szép csillag!

### **Magamhoz**

Férfiak, nők, másként mocskosak,  
megéreztek gyönyörű magányod,  
veled akartak tiszták lenni,  
megmosták a kezeidet,  
kifizették a vacsorádat  
s de nagy kurva lehetsz te is  
hogy elfogadtad az alázat  
s az érdek kettős hódolatát,  
mert hiszen tudták ők: erős vagy,  
a lehetőség párduca  
ott lapul a szegény gyerekben,  
köszönd meg nekik legalább,  
ne játszd meg, hogy tudatlan volnál,  
hiszen nem adtál semmit is,  
a világ vásárán te vagy  
a legrafináltabb csaló,  
romlottak közt lelkes vagány,  
nem-vegyülő napkő-szobor -  
mindenki elrabolt belőled  
egy kőfűrtöt, egy töredéket,  
de mit kezdjenek ott veled  
a körjük hűlő Időben,  
a végítélet napján, a szörnyű  
éctrombiták keresztüzében  
ha majd a kabát-hajtókákról  
kitűzött szempillád lepattog  
s a teljesség-hozó napon  
fényes életed összeáll!

### **Fehér galambot**

Fehér galambot, fekete hollót  
ingembe raktam, vigyen a szélben,  
vigyen az égi hullámverésben.  
Látom a földet mélyen alattam,  
látok egy írást messzi fölöttem,  
szép betűk arról, mivégre lettem.  
E zűrös élet mágnes-köréből  
nem illik nékem följebbre törni,  
sem nem a földi hadakkal ölni,  
tettel vagy szóval ölni, gyűlölni.  
Mire beborúl a heves égbolt,  
nehéz vizei mossák a földet,  
magamat látom a tisztaságban,  
e csillogó föld nekemvaló lett.  
Mire kihajt a tövises ezüstfa,  
mire kinyílik szagos virága,  
csillag-rengeteg sárgaréz torka  
a te szép neved kitrombitálja,  
lezuhanok a fényes világra.

### **Füst a bölcsőm**

Füst a bölcsőm. Szülőházam  
nem is volt soha.  
Mennék majd meghalni én is  
haza, de hova?  
Majd elalszom az időben,  
majd a víg hazát:  
vissza-álmodom a régi  
töltés oldalát,  
hol a sáska a hőséges  
égboltra kiszáll,  
s elsápad szép piros szárnya  
mint kéjben a száj,  
hol a mackószőrű dongó  
mennydörögve jár  
s óriás arany bundáját  
pörköli a nyár - -  
és fölém, míg fényben fekszem,  
jönnek játszani  
a mozdonyfüst sárga, szárnyas  
oroszlánjai.

### **József Attila emlékének**

Kinek haján átlátni  
mint a téli erdőn,  
ki mint élő üveg-csontváz  
vonul oly esendőn:

annak jön jól a halál,  
s hol többé nem fázik,  
sír felé a hat lovakkal  
vígán kocsikázik.

Tudom, Maga se akart  
erejében halni,  
fiatalon a szárszói  
temetőben lakni.

Torkából még a madár  
okkal s tüzesen szólt,  
nem volt bolond - inkább hiszem,  
mindenki bolond volt.

Kinek bomlott honában  
dolga: dala volna,  
sikongatva tér a sírba  
mintha megbomolna.

Kinek bűne a szeme,  
vértetse bár hűség,  
tudom, holtra-érleli a  
méltó keserűség.

Kiforgatják a szegényt  
szavából, hitéből,  
még a saját bőréből is,  
saját ép eszéből.

Okos szűzét orozzák,  
rávarrják a condrát -  
nem vágyik az ember földbe,  
csak beletiporják.

### **Hajnal Annának**

Tündököljetek, tarka babszemek!  
Ugrádozzatok, pikkelyes rabok,  
dörgő-uszonyú, hűvös szótlanok!  
Van már, aki megsirat  
mikor ugráltok forró zubogásban!  
Világ Kivertje, Kegyelmes Anna,  
öröme is bú,

intelme is bocsánat.  
Bocsáss meg nekünk,  
száraz ezüsttel szárazott tündér,  
párás melegben csikókkal, istenekkel  
együtt őszülő tündér!  
Mert íme felnőttünk, s kikerült bennünket  
az élet,  
mert vagyunk halak s önnön megevőink,  
mert eladattunk  
a szent közönynek gyönyörűségére.  
Ingünket levetjük: hever lélektelenül.  
Ingünket húzzuk: feszül lélektelenül.  
Bocsáss meg nekünk  
kiktől a jószág megtagadtatott,  
kiknek a szívét elhagyta az élet.

### **Álom a Cigányvárosról**

Örök vasárnap délelőtt,  
jelenés a jelenben,  
ragyog a selyem-sárga út,  
hogyan éjével pereljen,  
a színes házak, a sötét  
kabátokon a gombok  
megkövülten tündöklenek  
s örökkön bonganak a harangok.

Fönn: a város kék üstöke  
repülőkkel cicázik,  
lenn a kávéház tóduló  
dohányfüsttel virágzik,  
fényben és füstben csillagok  
pusztulásán borongok,  
de ez a város ünnepe,  
s örökkön bonganak a harangok.

Brillantinos, busa hajak  
mámort kínálnak, mámort,  
mint a faragott antracit  
sötétjük tűzhalált hord  
s ígér a hitehagyottnak  
boldog vértanú-rangot  
e város főterén, ahol  
örökkön bonganak a harangok.

Hányadízíglén köt a sors  
álmodnom sose-voltat?  
Milyen varázslat vonz ide  
hogyan szinte haldokoltat,

hogy ismerősek a szavak:  
mély-édességű hangok,  
hogy hajszt életem fölött  
örökkön bonganak a harangok!

A fécánkönnyed asszonyok  
a főtéren kerengnek,  
a barna szemvillogtatás  
símogatás szívemnek.  
Gyerekek emelnek felém  
felejthetetlen arcot,  
a teljes élet van velem  
s örökkön bonganak a harangok.

Vannak keserű álmaim,  
hurcolom őket büszkén,  
s vannak sugárral-oldozók -  
de mindben egy az eszmény.  
Ó álom, te legfőbb igaz,  
irgalmadnál kitartok,  
hirdess tűzvészt vagy ünnepet - -  
de bongjanak örökkön a harangok.

## **A játék vége**

*C. J. halálára*

Vadszagú viola-párák,  
kipufogógáz mennyei,  
írásba-foglalt illata  
nem lelkesít már, s nem dühít.  
Inyenc fogad a jó ebéddel,  
bulldog-szíved az árvasággal  
nem barátkozik.  
Tisztelóm mindig kevesebb.  
E nagy vadon, farkas-vadon  
linkké és éhessé teszi  
a tanulatlan gyereket.  
Nem voltam nálad én se  
tisztességesebb.  
Köszöntünk leköpni-valóknak,  
üzletelőknek, csalóknak.  
De értő ésszel ezt a mókát  
húzni soká nem lehet.  
Visszavitted szépen  
a kölcsön-könyveket,  
s komolykodva megittad végre  
emberhez-méltó mérget.

Életed, a nagy szerencse-játék,  
tudott dolgokra tanít.  
Ha lesz pénzem, és borom, megírom  
az Undor Himnuszait.

### **Kondor Bélának**

Ó, ripacsos gyémánt-szobor!  
Átlátszó-tiszta életed,  
hibáid is tündöklenek.  
Vigyázzon ránk kettős erőd:  
az igazság, s a képzelet.  
Bontsd ki fekete szárnyadat,  
rajzold föl látomásodat,  
e fuldokló élet s halál  
egyivású jelenéseit,  
hogyan az igazak lássanak.  
Legyen végre becsülete  
a tudásnak, a játéknak,  
s a szigorral gyönyörűen  
megvalósított szándéknak.  
Hogy képeidről tanuljunk  
minden dolgoknak új nevét,  
s akarjuk is kimondani,  
akarjuk, s legyen is miért.

### **Ajánlás**

Hajrá Samu, gyúrd az ipart,  
amíg a Szent Lélek kitart.  
E világ tiszta és rohadt,  
s ha átsugáraszod mint a nap,  
szívedre szennye nem ragad,  
hajrá Samu, ne hagyd magad.

### **A műhelyben**

A műhelyben, a homályban,  
veres fűrészpor-dagályban,  
tengernek hátán álmodom,  
mint Jézus a hullámokon.

Uralkodik míg álmodik  
az ember, s közben megkopik,  
izzadva sokasítja meg  
az álmából-lelt kenyeret.

S mikor újból tengerre száll,  
akkor látni, ki ő: király,  
de már a kezén az erek  
düllednek, mint a gyökerek.

### **Himnusz a szerencséhez**

Ki nem hagytál öszbeborulni  
testvérért, barátért, magamért,  
s fogaimat a rabkásától,  
szívemet az alázatosságtól  
kímélted - korunk istene,  
imádlak mindenekfelett,  
mert a jeges építkezésekre,  
tetvek és tündérek közé  
önként mehettem robotolni,  
fogaim világos kerítését  
oltatlan mésszel be nem meszelték,  
orrom s szívem ki nem rohadt.  
Fizetlek keserű örömmel,  
fekete-sörényes dalokkal,  
mikben a mártírok komor  
gyászmenete vonul ütemre,  
szerelemről és igazságról  
lemaradt fájdalmas sereg.  
Fizetlek szerelmeimén,  
kik mint a küllők a kerékben,  
robogó sorsomban forognak.  
Ha meg kell halnom, add meg azt:  
magamtól történjék halálom,  
s életemben örülj nekem,  
örülj, hogy olyat szerethetsz  
ki soha nem futott utánad,  
s kinek bolond vérében a  
hála sem virágzott soha.



## Ballada

Tumultus, tömény emberevés!  
Szerencse-lovak barbár ügetése!  
Arany patátok józan kopogása  
csituljon, s ti jól megszerkesztett  
üzletpapírok, repedjete szét,  
mi közöm hozzátok, bánom is én:  
Bábel tornya fölépül vagy nem épül -  
csontjaimból is emelek tornyot annak  
aki a nyomon vette feleségül.

Csak ez az ember fontos, teste  
piros udvaraiban az éneklő madár,  
a sas, aki testvér-szárnyat növeszt,  
kiáltván hogy röpjünk! Ó volt,  
úgy volt: a Hatszárnyu Relju  
ereje is kevés volt, ó kellett végül  
a rokon tollak sötét fedezéke -  
hát ő a nyomort vette feleségül.

Mert cipeltem én Nana-i szitkokat,  
kéjlakok köré árván a sódert  
s árvábban az igék nehezékét,  
de puha ágyacskákban nőttek a múzsák,  
a hölgyikék, s fejükön viselték  
tollas kalapnak a költészetet -  
ó, szeresd őket halálra! s azután:  
te irtóztató luxus megteremtője:  
eszmények fényűzője, hűség angyala, gyere,  
gyere, fűtsük be a szobát,  
főzzünk három szívre ebédet,  
mi egymásnak maradtunk örökségül,  
évszázadok elmaradt csókja csattant  
mikor a nyomort vetted feleségül.

A szerelmet csak ritka, drága pillanatokban  
muzsikáltassuk, mint a gitárt, a nóniusz-nyaku gitárt,  
mert nem szelídek a mi örömeink,  
késsel ütünk mi egymásra, és vigadunk,  
borosan vigadunk, lefenségezzük egymást,  
legyalázzuk egymást, de mint a királyok,  
mert kell káromkodni, mert el-nem-adott  
testünkéből, vérünkéből - tiszta Egymásból  
akarunk létezni - s hogyan valljuk be végül:  
nem csinált házat, csak Művet az,  
aki a nyomort vette feleségül.

Élet, betegség, keserűség, tehetetlen  
egymásra-vicsorgás, eres kezem megfagy,  
a Vanderbilt-lánnyal nem versenyzem  
eleganciában, kocsim nincs: arany sárkányon,  
villamoson hozom a karácsonyfát,  
élő fád vagyok, melegedni feküdj körém,  
dolgozzunk szerelmem, s panaszkodjunk,  
úgy panaszkodjunk mint az oroszlánok,  
mert a szívem bele nem békül  
hogyan csak magammal fizethetek Neked,  
aki a nyomort vetted feleségül.

### **Arany Koronafürt**

*Egy virág latin nevére*

Barmok buzgó elesége,  
kaszás-címer aranyága,  
bika-tülkön csuda násfa,  
Koronilla koronáta.

Riad Róma a nevedben,  
csontot, dárdát hajigálva,  
lósörénybe ha befonnak,  
Koronilla koronáta.

Vagyonom légy, fizetésem,  
ha a bankó megalázna,  
aranyad mert csupa fönség,  
Koronilla koronáta.

Koronám légy, ha a végzet  
koronámat lecsupálta,  
te pogány fürt, te királyi,  
Koronilla koronáta.

Rangod rajta, aki villáz,  
aki felgyűjt a halálra,  
aki fényedbe lefekszik.  
Koronilla koronáta.

## A kivirágzott kéz

*Nagy Lászlónak*

Ki forgat a ragyogó Úrben?

Ki tölti be még a véremet is sugárral?

Mi vágott egybe a lényemet villogtató Idővel,  
száguldó sorsom ostorával, urával?

Én apró almácska, a föld szájai közt  
lavírozó, a mohó torkok buzgó elkerülője!  
aki úgy akar lenni az elmúlásé, hogy az örök éjben  
ágas-bogas csillagfa sugarazzon belőle!

S te, aki megérted e muszáj-tánc nagyszerűségét,  
s tudod: rám-lángoló szerelmedből nem vész semmi se kárba,  
mert az én halálom: győzelem a halálon, s magasztos, mint az anyáké:  
gyere velem táncolni a halálba.

Kő és jég üdvözült arca figyel engem öröktől.  
Aluszom: csontomnak sötét hordák csontja a párna.  
De föltámadnak az ősök, ha mozdul a derekam:  
gyere velem táncolni a halálba.

Kiülnek a lobogós szemek a koponya-gödörbe,  
benővi az áldott bőr azt ami lárva,  
rézperecek csörrennek, tapsol a kivirágzott kéz -  
gyere velem táncolni a halálba.

Hörren a bozóti párdúc, támadna s nem mer,  
foga megcsattan, idegesen reszket szőke szakállá,  
körénk vonja a szörnyeket a gyönyörű hús -  
gyere velem táncolni a halálba.

Beérik minden, érik a vihar is az égen,  
feldörög az ég, mintha rávernének érces gitárra,  
nagy zápor-csöppök mint ezüst ókori pénzek  
fizetnek a termésért, fekszik a föld kitérve.

Íme, a mezőkből hirtelen kinől a város,  
felhőkarcolók tető-prizmáin hasal a felleg,  
fönn, fönn a szélkakasok heves réz-szárnyai  
hülnek az úri fűvásban, s gyönyörűen kelepelnek.

Én, aki feltörtem a nyomorból, hogy Európát  
elragadjam, én, a világ női vagánya,  
zászlómat a legmagasabb tetőre tűzöm -  
gyere velem táncolni a halálba.

Édességet, keserűséget begyűjtött a vérem.  
Gazdag vagyok, bár alig telik ruhára.  
Forgok mint a szélmadár, új muzsikák tornádója iránt -  
gyere velem táncolni a halálba.

Randevúm az élettel csupa tisztesség, csupa hűség.  
Nem zabált lényem, hájat föl nem szedett magára.  
Testem, mint lelkem, még eszményektől szikár -  
gyere velem táncolni a halálba.

Nagy éjszakámat én álmodom teli  
élőkkel, tiszta szívekkel, s álmodva-szállva  
forgunk majd a termékenység csillag-terében -  
gyere velem táncolni a halálba.

Irgalmatlan az idő, rideg szelében  
gurulnak óriás glóriák sápadtra-válva.  
De az én védtelen arcom fényessége el nem múlik -  
gyere velem táncolni a halálba.

### **Szép Március**

Szép Március, szeles, fényes,  
sűrű ibolya-fejékes.  
Olvad szivemből a bánat,  
kitűzhetem öreg kokárdámat.

Szép Március, szeles, fényes,  
sűrű ibolya-fejékes.  
Csontomat vizeid mossák,  
ragyogj nekem, örök világosság!

## HÁROM MESE

### Eszem a gesztenyét

I.

Volt egy város, világváros,  
ott éldegélt egy gitáros.  
Este, ha sütött a hold,  
a cirkuszba bandukolt,  
muzsikált a vadaknak,  
morgó tigriscsapatnak,  
medvének és majomnak,  
számtantudós bagolynak.  
S halljatok csudát!  
Ahogy muzsikált,  
megszelidült minden állat!  
Tigrisek mint barikák  
ugranak tűz-karikát,  
kötélen hegedül a majom,  
táncol a medve,  
számol a bagoly,  
tapsol a közönség,  
boldog a cirkuszigazgató:  
ó - ó - ó!  
príma a produkció!  
Fiatalember, figyelem,  
fizetését fölemelem,  
csak jöjjön holnap meg holnapután  
és azután meg azután  
a cirkuszba, gitározni, ó!  
mert ez príma produkció.

A gitáros hazatért,  
és zenélt,  
és zenélt,  
majd elolvasott egy mesét,  
és aludni tért.

És szólt reggel: - Ó, egek,  
a pénzemmel mit tegyek?  
Legjobb, ha bevásárolni megyek:  
egy rend ruhát,  
egy gitárhúrt, egy karikát! -  
De nem vett ruhát,  
se gitárhúrt, se karikát,

mert Gitáros Fülöp  
módfölött  
imádta a gesztenyét,  
s minthogy minden utcasarkon  
öreg-öreg nénikék  
sütötték a gesztenyét,  
stanicliba teszik főleg,  
úgy kínálják a vevőnek,  
ki lett a legjobb vevő?  
Hát ő!  
Egy stanicli, két stanicli,  
tömi tele a zsebét,  
de ez nem elég!  
Fér még a gitárba,  
veszek még!  
S hogy a pénze elfogyott,  
kurjantott nagyot:  
- Boldog vagyok,  
eszem a gesztenyét!  
És így, nap-nap után  
a gitáros vidám,  
este a cirkuszban gitároz,  
nappal várja a város,  
a sok-sok gesztenye,  
tudod-e?  
Dagad a zsebe,  
ünnepli őt a városi nép,  
ő meg abrakol, s kurjogat:  
- Eszem a gesztenyét!  
Benn, a város főterén,  
a gitáros ott tanyázott,  
gesztenyézett, fabrikált  
gesztenyéből egy pipát,  
s íme, jönnek a vagányok!  
Kis vagány meg nagy vagány,  
ifjú vagány, vén vagány,  
nyakkendősek, lakkcipősök,  
beretváltan piperkőcök.  
A gitárost közrefogják,  
közrefogják, szorongatják:  
- Fülöp, te balek,  
most mit csináljunk veled?  
A gesztenyét add ide,  
ha nem adod, agyonütünk,  
tudod-e?

De szólt Fülöp:

- A szátok mint a tülök,  
de a hasatok háj-tok,  
gyöngé legények,  
fütyülök rátok!  
Gesztenyét nem esztek,  
csak ha vesztek!

Felel a fővagány:

- Megbocsáss, Fülöp,  
én egész évben  
a dutyiban ülök,  
s ha szabadlábon vagyok,  
a kasszában csalog,  
vizet öntök a tejbe,  
úgy küldöm helybe,  
elcsalog a vevőtől bármit,  
például a szalámit,  
s ha zsákmányol e sanda  
vagány-banda:  
kiveszem a zsákmányból a részem,  
még sincs pénzem!

Szól a gitáros:

- Ebül szerzett pénz  
ebül vész!  
Ebül jött kincs  
volt-nincs!  
Viszed a zaciba,  
az árát meg ráköltöd a pacira,  
verseny-paripára!

Felel a fővagány:

- Megbocsáss, Fülöp,  
lőversenyre nem járok, mert  
meghülök.  
Csak a kártyát szeretem,  
kavarom és keverem,  
a kártyát, a piros ász,  
tökkirályt meg zöld vadászt,  
arra megy el a pénzem  
egészen!  
Fülöp, kártyázz velünk,  
addig innen el nem megyünk!

Fülöp mondja: - Kártyát elő!

Ott az erő,  
ahol a nyerő!  
Kártyázzunk, de ne pénzbe,  
kártyázzunk gesztenyébe!

Ugranak a vagányok,  
vetik le a kabátot,  
eladják,  
az árát meg  
a gesztenyés-nénikének  
odadják,  
kapnak érte  
száz stanicli gesztenyét!  
A sok vagány egyszerre  
lecsücsül a flaszterre  
kabátjukat sem bánják,  
úgy keverik a kártyát!  
Három éjjel, három nap  
Fülöppel így játszanak.  
Már a kártya is kifárad,  
foszladozik, szakadozik,  
álmosak a négy királyok,  
félrebillen koronájuk,  
a zöld ászon  
alszik a szüretelő,  
a makk ászon  
fázik a melegedő,  
tüze kialudt,  
a négy vadász nem vadászik,  
fázik!  
S nézze meg az ember!  
Fülöp nyer!

Szól a fővagány:  
- Fülöp!  
A méregtől kékülök meg  
zöldülök!  
Se kabát, se gesztenye!  
Bosszút állunk,  
hiszed-e?

Szól a gitáros:  
- Mármost  
elmehettek,  
rajtatok nevet a város!  
Férfi, asszony, kisgyerek  
lesajnál benneteket,  
vagányoktól Fülöp se remeg!  
Most a cirkuszba megyek,  
teli hassal, teli zsebbel -  
az élet szép!  
Eszem a gesztenyét!



## II.

A gitáros  
a cirkuszba ért,  
kiállt a porondra,  
és zenélt,  
és zenélt,  
majd hazatért.  
S lássatok csúf csudát!  
Amíg ő a cirkuszban muzsikált,  
lakását kirámolták a vagányok!  
Nem hagytak, csak egy ágyat!  
Az ágyon egy fölirat volt:  
„Fülöp, te bolond!  
Miénk a vagyon!”

Szólott Fülöp:  
- Ezt már mégse hagyom!  
Micsoda szégyen!  
Üres a lakásom,  
az erszényem!  
Oda a sok holmi!  
Nincs mese:  
vissza kell rabolni!

Meg is tette, amit mondott.  
Amíg a téren  
ültek a vagányok,  
ő munkához látott,  
betört a vagány-tanyára,  
onnan mindent hazahordott,  
s fölírta a falra:  
„Bolondok!”

Azzal a gitáros hazatért,  
rendbetette a lakást,  
és zenélt,  
és zenélt,  
még elolvasott egy mesét,  
és aludni tért.  
De elaludni nem tudott,  
s szólott: - Nem titok,  
amíg én a cirkuszban játszom,  
üres a lakásom,  
ezért tudnak kirabolni,  
kár lelakatolni,  
úgyis odatesz a holmi,  
amíg egyedül élek!  
S kiáltott Fülöp:  
- Legfeljebb megnősülök,

majd ő, a feleségem, a drága,  
vigyáz a házra,  
amíg a cirkuszban játszom,  
állatokkal komázom!  
Lesz gesztenyénk, lesz pénzünk,  
ej-haj, vidáman élünk!

Hát a szomszéd leánya,  
a drága,  
épp arra sétikált,  
s szólt a gitáros:  
- Legkivált  
maga tetszik nekem,  
maga drága!  
Szánjon meg, ne legyek árva!  
Ha nekem szépen köszönne,  
s hozzám feleségül jönne,  
elvenném,  
és soha meg nem verném!  
Ugye, hogy szeret?  
A maga fejecskéje  
olyan szép, kerek,  
akár a síma, barna gesztenye!  
Hát hozzám jön, ugye?

A kislány nem mondott nemet,  
sőt, igent integetett,  
hát összeházasodtak szépen,  
sétáltak kéz-a-kézben,  
majd, hogy fölkel a hold,  
Fülöp a cirkuszba elbandukolt,  
és zenélt,  
és zenélt,  
aztán hazatért,  
és várta a lakás meg a feleség.  
És egy nap, ó, csoda!  
Már ott sírt a baba,  
nem egy baba, de három!  
S szólt Fülöp:  
- Nem is csodálom,  
nahát!  
hogyan ezek a babák  
akár a festett képek,  
oly szépek,  
pozsgások és kövérek,  
a fejecskéjük szép kerek,  
a frizurájuk oly remek,  
mint a barna gesztenyehéj,  
az arcuk piros meg fehér,  
ó, be szép ez, be szép ez -

olyanok, mint te, édes!  
És szól a feleség:  
- Micsoda beszéd!  
Szemük akár a csillag,  
s micsoda szépen sírnak!  
Értének a zenéhez!  
Olyanok, mint te, édes!

S így szórakoznak ketten  
a három kisgyerekekkel,  
ringatnak és etetnek,  
dajkálnak és nevetnek,  
s szól a feleség:  
- Ó, az a remek főleg,  
a babák gyorsan nőnek,  
nézd, már a fekvést unják,  
az ágyat odahagyják,  
hiszed-e, ha mondom:  
tegnap  
már ott ültek a polcon,  
s ha az ajtót bezárom:  
ablakban mind a három,  
föl a tűzhelyre másznak,  
fazékból lakomáznak,  
ugrálnak és gurulnak,  
még a levesbe hullnak!

Szól Fülöp: - Ez világos,  
nem értesz a babákhoz!  
Nyomd meg a babaorrot,  
vigyázzva mint a gombot,  
s meglásd: lecsücsül  
a baba,  
ide vagy amoda,  
vigyorog, örül!  
Hát ez a titka, kérlek,  
a gyereknevelésnek!

Meg is nyomja a három  
kis orrot,  
leül a három kis baba,  
nincsen hiba!  
A feleség boldog,  
s szól: - Fülöp gitáros,  
vár ránk a város,  
kell a mozgás a gyerekeknek,  
sétálni őket elengedd!  
én itthon nem ülök,  
gyerünk sétálni, Fülöp!

Indul férj, feleség  
meg a csemeték,  
sétálni a térre,  
hát ott a gesztenyés-néne!  
Fülöp, a bukszát nyisd ki!  
Kell a gesztenye,  
öt stanicli!  
s ha ez se elég:  
vegyél még!  
Vásárol a gitáros,  
ünnepli őket a város,  
ők meg boldogok szörnyüképp,  
a férj, a feleség  
meg a csemeték,  
abrakolnak és kurjogatnak:  
- Az élet szép!  
Esszük a gesztenyét!

### III.

Jaj, de a vagányok  
napra nap  
ülnek az árkádok alatt  
a téren,  
búsulnak hosszú orral,  
mind szörnyű bosszút forral,  
s szól a fővagány: - Ugye,  
nem vagyok gügye,  
mégse tudom kitalálni,  
mint kéne bosszút állni!  
Kérlek ezért, barátom,  
te kedves al-vagányom,  
lódózó orvvadászom,  
állj a Fülöpnél lesbe,  
Fülöpöt puffogasd le,  
Fülöpöt, feleségét,  
három csemetéjét!

Szól az orvvadász:  
- Vezér, vigyázz!  
Ilyen tett mellőzendő,  
mivel ez büntetendő,  
jobb nekem állni itten,  
mint ülni a sitten,  
nem is akarok lógni -  
mást kell kigondolni!  
Amíg Fülöp játszik,  
cirkuszban a  
párducokkal cicázik,  
az ajtaját vegyük le,

a folyóhoz vigyük le,  
ráültetjük a mamát,  
a három babát,  
szörnyű puskámmal én  
leszek a kísérő legény,  
leviszem a családot élve  
messzi vidékre,  
s elúszik a család,  
a nő, a babák,  
nahát!  
Fülöp meg nem találja,  
hiába a gitárja,  
a nagy tudománya!  
Úszik az ajtó,  
akár a teknő,  
s e büntett bár büntetendő,  
de a tettes nem lelendő!

És így történt.  
Az ajtót betörték,  
s hiába a jaj:  
a család elúszott, haj!  
S a fővagány ceruzát fogott,  
s fölírta a falra:  
„Fülöp, te bolond!  
Vagányokon mulatsz jót?  
Most elvisszük az ajtót,  
se ajtód, se családod,  
csak a gitárod!  
Na, látod?”

Közben a gitáros  
a cirkuszba ért,  
a porondra kiállt,  
és zenélt,  
és zenélt.  
S az állatok:  
a párduc, a majom,  
a boa,  
táncoltak szépen,  
mint még soha.  
A tigris elegánsan  
átugrott a parázson,  
sárga szemét  
a gitárosra szegezte,  
amíg az zenélt,  
s a bagoly számolt,  
kivont és összeadott,  
a közönségtől  
ötöst kapott,

a kedves nézőknek  
a párdúc egy puszit dobott,  
tapsol a közönség,  
boldog a cirkuszigazgató:  
ó - ó - ó!  
príma a produkció!  
Fiatalember, figyelem,  
fizetését fölemelem,  
kell a családnak  
a jövedelem,  
csak jöjjön holnap meg holnapután  
és azután meg azután  
a cirkuszba, gitározni, ó!  
mert ez príma produkció.

S gitáros Fülöp hazatért,  
s majd elvesztette az eszét,  
hogyan látja a szörnyű bajt - ó,  
oda az ajtó!  
oda az asszony, a babák!  
az egész család!  
Sír a Fülöp:  
- Jaj, édes feleségem!  
Jaj, én egyetlenem!  
sőt hármam, tehát négyem!  
Micsoda szégyen!  
Jaj, hol keresselek!  
Főleg hogy kövesselek  
a fekete vízen!  
Hiszen  
nem mehetek úszni  
az árba -  
belemegy a víz a gitárba!

S rohan a városba a gitáros,  
de nem érdekli a város,  
a vagányokhoz beront,  
egy teljes falat lebont,  
az ajtót a hátára veszi,  
a fekete folyóra viszi,  
és szól Fülöp:  
- Most az ajtóra ülök,  
s az ajtó, mint a tutaj  
elúsztat, haj!  
Nem távozom örökre, csupán  
utazom a családom után,  
reszkessetek, vagányok,  
rajtatok bosszút állok,  
visszajön még a gitáros -  
agyó most, világváros!

#### IV.

Úszik a nagy ajtó,  
mint a tutaj, ringatózik,  
ringatózik, hajhó,  
a nagy fehér ajtó,  
a fekete éjszakában,  
hajnalban, piros homályban,  
napvilágban, napsugárban,  
úszik a fekete árban.

Fülöp lehasal rája,  
hátán a gitárja,  
úgy néz a fekete árba.

Bámul vízi-virágot,  
víz alatti virágot,  
tarka pontyot,  
pici rákot.

Kérdezi a halakat:

- Ej, ti halak!

Három baba-gyerekem,  
feleségem hol lelem? -  
De a hal nem tud szólni,  
a vízből nem szól ki,  
csak uszonnyal mutatja,  
hogya: - Arra! arra!

Úszik a nagy ajtó,  
mint a tutaj, ringatózik,  
ringatózik, hajhó,  
a nagy fehér ajtó.

Fülöp kormányoz, tekinget,  
szörnyű sziklákat kerülget,  
örvénybe pöndörül,  
onnan is kikerül,  
három napja úszik!

Fülöp hasa korog,

Fülöp morog:

- Micsoda dolog!

Még éhen halok! -

Hát a parton hirtelen  
felnő

egy sárga gesztenye-erdő,  
susog a levele:

- Fülöp, a tutajt kösd ki,  
gyere be,

van itt gesztenye,  
csak nincs, aki egye!

Kiszáll Fülöp a partra,  
gitárját odahagyja,

fut az erdőbe,  
tömi a zsebét,  
tömi a száját,  
eszi nyersen a gesztenyét.  
Jaj, kilyukad a zsebe,  
leesik három gesztenye,  
s ahogy lekoppan a földre,  
három gyerek lesz belőle!  
Kiált Fülöp: - Ez remek!  
Megvan a három gyerek!  
Mind az enyém ez, úgy látszik,  
már csak az anyjuk hiányzik.  
Fiúk, hol van a mama?

Nem szól a három baba,  
Fülöpöt kézen fogják,  
a sárga erdőbe vonják,  
ott aztán nekiesnek,  
csipkedik, mint a szedret.  
Szól Fülöp: - Ej, a babák,  
de rosszak lettek, nahát!  
majd megjavítom őket! -  
Vigyázva, mint a gombot,  
megnyomja a három kis orrot,  
s nem működnek az orrok!  
Nem nevet a három baba,  
sőt inkább dörmög,  
komisz, akár az ördög,  
Fülöp fülét cibálják,  
tépik haját, ruháját,  
s kiált Fülöp:  
- Ó, megrémülök,  
egek!

Hiszen ezek mű-gyerekek!  
Varázslat ez, de rémes,  
e három rém kivégez!  
Ó, jaj, futok a bajtól,  
utazom tovább az ajtón!

Ér a folyóhoz loholva,  
az ajtót vízre tolja,  
kormányoz és vezérel!  
Sebesen, mint a motolla  
evez a két kezével,  
s a három mű-gyerek  
a partról fenyeget,  
majd összetöpörödnek,  
kicsire kicsinyülnek,  
egész meg-gesztenyülnek,  
összemennek a fák,



csoda ez, csoda!  
Erdő és három mű-baba  
volt-nincs, oda van, oda!  
S szól Fülöp: - Elvégre,  
bár össze vagyok tépve,  
de megvan a gitár,  
fel, útra!  
A család vár!

Úszik a nagy ajtó,  
mint a tutaj, ringatózik,  
ringatózik, hajhó,  
a nagy fehér ajtó.  
S egyszerre az ajtó-tutaj  
megreccsen, jaj!  
Úgy recseg, mintha élne,  
uramfia, mintha beszélne!  
És sóhajt Fülöp:  
- Ó, jaj, az ajtó, ahol ülök,  
az ajtó, mint az ember, beszél!  
Ó, jaj, Fülöp fél!  
És szól az ajtó:  
- Fülöp, te igen sóhajtó!  
Ne félj, mert jót akarok,  
titkot tudok!  
Tudok én sokat,  
kihallgattam a vagányokat,  
tudom, hogy a családot  
hova rabolta az álnok  
orvvadász -  
Fülöp, vigyázz!  
Holnap reggelre kelve  
a nyúlvilágba érünk,  
ott a nyuszik, szegények,  
az orvvadásztól félnek,  
úgy félnek, alig élnek,  
nem is nevezik másnak:  
hívják Nagy Szörvadásznak,  
neki hódolnak,  
előtte térdre hullnak,  
már egész megbutulnak.  
Mérkőzz meg a vadással!  
De nem győződ le mással:  
győződ csak a gitárral!  
Múlik az éj, felkel a nap,  
kiköt a gitáros  
a fűzek alatt.  
Hátán fekete gitárja,  
úgy vonul be Nyúlvilágba.

Nyúlvilágban szép az élet,  
mivel ott csak nyulak élnek.  
Nyúlvilágban a diákok  
világos, hogy nyúldiákok,  
az iskola: nyúliskola,  
nem marad a nyúl ostoba,  
tanulnak mesterséget,  
ácsok lesznek, szabók, pékek,  
botanikát is tanulnak:  
fű-harapni kivonulnak,  
épít meleg földi fészket  
a hős építőnyúl-részleg.  
Komoly tudós lesz a nyúl,  
mire mindent kitanul,  
övé akkor a nyúlélet!  
s ez nem unalmas,  
de vigalmas,  
egész éjjel lakodalmas,  
nappal nyúlfű-gyűjtögetés,  
éjjel nyúltánc, billegetős.  
Öreg nyulak sem búsulnak:  
öreg nyúltárssal nyuszúlnak,  
poharaznak harmatot,  
bal kezükkel  
hosszú fülüket fogják,  
jobb kezükkel  
eszik a nyúlfű-tortát,  
táncolnak a kisnyulak,  
remek a hangulat!

Így volt ez, kérem,  
régén!  
Más ma a nyúlvilág, más,  
csupa sírás!  
Mióta eljött  
a Nagy Szörvadász,  
oda a hangulat,  
ma már a nyúl nem mulat,  
lódöz a Szörvadász,  
hullnak a nyulak!  
A nyúlszörből végül  
nagy szörszobor készül,  
s ők maguk építik, a nyulak!  
Mert a nyúlször drága,  
kell a Szörvadásznak  
az ára,  
kell kártyára,  
sörre meg borra!  
S nyúlapó, nyúlanyó szőre  
nyúlcsemetéstül

beépül  
a szoborba!  
S a nyulak megbutulnak,  
előtte térdre hullnak,  
hódolnak a szobornak!

Fülöp hátán a gitárja,  
úgy vonul be Nyúlvilágba.  
Ámul Fülöp:  
- Mennyi nyuszi!  
Nyuszi tarka!  
Nyuszi szöszi!  
Nyuszi-tanár, nyuszi-diák,  
nyuszi-szabók, csizmadiák,  
nyuszi-költők, nyuszi-pékek,  
félek, bizony rájuklépek!  
De itt csuda bús a nyúl,  
füle mindnek lekonyúl.  
Ugyan megszólítom őket!  
Mondja ön, tisztelt nyúl úr!  
Miért bánatos a nyúl?  
Füle konyul, úgy búsul!  
Mondja el hát magyarul,  
avagy tótul, avagy húnul,  
avagy panaszkodják nyúlul -  
minden nyelvet megért már,  
kinek hátán a gitár!

Szót se szól a nyúl úr,  
fülével a könnyét törli,  
zokogva  
mutat a szoborra.  
S kiált Fülöp:  
- Jaj, elhülök!  
Micsoda szőr-szörnyeteg!  
Kezében szörnyű  
szőr-tülök,  
azazhogya szőr-kürt - -  
ügye, e szobor  
sokáig épült?  
Mint a hóember, kövér,  
magas, az égig fölér,  
s az ára, ó,  
megvan egy millió,  
nos:  
akkor Nyúlvilág milliomos!  
Hát mért nem adjátok el,  
bolondok!  
Szobornak miért hódoltok?

A nyuszinép felel:

- Fülöp, maradj veszteg,  
a szőr-szobor  
bennünket esz meg,  
s megesz téged,  
ahogy megette  
a feleséged,  
három fiad, sorban -  
ott ülnek a szőr-gyomorban!

Felkiált Fülöp:

- Jaj, édes feleségem!

Felelj nékem:

éltek-e ott a szőrben?

Kiszól a feleség:

- Fülöp, minek a beszéd?

Mi itt ülünk,

egészen meggörbülünk,

a Szőrvadász örökre

ide börtönözött be!

Jaj, fili-füli-fülöpünk!

Szabadíts ki Fülöp,

mert megfulok!

Felkiált Fülöp:

- Ily gaztettet nem tűrök!

Elő a bicskát,

elő!

Meghal e nagyevő,

nyúlevő,

emberevő!

Azzal a bicskát rántja,

a szőrbe belevágja,

s nem bomlik a szőr-bálvány,

kemény, akár a márvány!

De a szőr-kürtöt fogja,

szörnyű szájához kapja,

szörnyű szőr-hangon kürtöl,

szörnyű gazdáját hívja!

Hallja a vadász a kürtszót,

a zöld erdőben hallja,

felugrik, történyt kapkod,

veti a puskát vállra,

szalad a Nyúlvilágba,

már messziről kiáltja:

- Jaj, a szobor, a drága!

Megölöm, aki bántja!

Legyen az akár Fülöp:

szívébe golyót lövök!

De ó, de ó!  
a puska hiábavaló!  
Csuda!  
A puska kuka!  
Mert íme, szól a gitár:  
Fülöp muzsikál!  
Hét húron zenél,  
s halljatok csodát:  
a Nagy Szőrvadász  
fél!  
Remeg a keze,  
térde,  
táncot jár a zenére,  
elhajít puskát, töltényt  
önként,  
inget, kabátot,  
úgy járja a táncot,  
a büntető-táncot,  
úgy esedezik: - Fülöp,  
jaj, megsülök,  
oly forró ez a tánc!  
Hagy abba a zenét, Fülöp,  
hadd menekülök! -  
Muzsikál Fülöp, muzsikál,  
táncol az orvvadász  
szőrvadász  
vagány,  
menekülne, de merre?  
Űzi a gitár!  
Táncol a nagy folyóhoz,  
bokázik  
a vízig,  
be a habokba táncol,  
elúszik!  
Kisérik a halak  
a víz alatt,  
nevetik: - Meg se állsz  
Dutyi-országig,  
te vadász!

Fülöp meg visszatér  
Nyúlvilág főterére,  
veszi a gitárt kézbe,  
áll a szobor elébe,  
s szól: - Hej, te nagyevő,  
nyúlevő, emberevő,  
te igen magas,  
te igen kerek -  
végzek veled!

Azzal rácsap a húrra,  
megszólal a gitár,  
s halljatok csodát!  
A szobor táncot jár!  
Szőr-kürtje lehull,  
feje legurul,  
kezei leválnak,  
hasa lehuppan,  
hát a nagy szőr-lábak  
még így is táncot járnak,  
táncol a fej,  
a kürt, a láb,  
a kéz, a has,  
külön-külön,  
majd szétgombolyodik,  
s még így is táncol  
minden szál szőr!  
De most már elég!  
Bújik ki a szőrből  
gyerek, feleség!

Boldog a gitáros:  
- Jaj, édes nejem!  
Élsz, egyetlenem!  
Ide hozzám, ide,  
ide gyerekek!  
Hát a papát már  
meg se ismeritek?  
Hogy megnőttetek  
mind a hárman!  
s megöregedtem én,  
lám, ekkora a szakállam!  
De megvagyunk mind,  
ez a fő!

Most a folyóhoz,  
utazunk haza,  
vár a cirkusz, a város,  
Nyúlvilág, már agyó!

És elkísérték őket  
a nyulak,  
a nyúl-csizmadiák pedig  
varrtak nekik lábbelit,  
a nyúl-szabó ruhát remekelt,  
nyúlpékek nyúlkenyeret  
sütöttek, kereket,  
nyúlköltő nyúlverset költött,  
s a költő, a szabó,  
a csizmadia, a pék,  
az egész nyúlnép

búcsúzott,  
Fülöpék meg az ajtóra ültek,  
s az ajtó  
a folyón fölfele úszott,  
s ők a városba visszakerültek.

S azóta boldog a gitáros,  
ünnepeli a város,  
minden délelőtt  
sétálni viszi a nőt,  
a három gyereket.  
Nem járnak egyedül!  
Mögöttük a majom  
hegedül,  
utána táncol a medve,  
röpül a bagoly,  
pórázon a párduc,  
a tigris,  
szelídek itt is,  
mert Fülöp muzsikál,  
szól a gitár!  
Nyomukban vonul a város,  
népszerű a gitáros!  
Kérnek a térre,  
ahol süt a gesztenyés-néne,  
dagad a Fülöp zsebe,  
teli a buksza,  
mindenkinek jut gesztenye!  
Éljenzi a városi nép,  
a család meg a feleség,  
ő meg kiált:  
- Vívát!  
Amíg világ a világ,  
eszem a gesztenyét!

### **Eladom a csontvázamat**

Volt egy város, világos végítélet.  
Hátát Északnak vetve, tárult csak Délnek.  
Milliárd üveg-pupillája tágult-szűkült a napvilágban,  
s éjszaka beragyogta az áram,  
az áram ami Északról érkezett mint a csoda,  
Északról, ahova nem nézett senki soha,  
s paripáját az idő: kifogta a városfalnál a fergeteget -  
volt egy város, mert lehetett.  
Vágya az anyagnak, vágya a barbárságnak,  
a történelmi, baromcsordás sokaságnak:  
az emberré-válás vágya e városban testesült meg,

hol ünnep volt, örökös ünnep,  
 ünnepe a munkának, a présnek,  
 a vértajtékos érvényesülésnek.  
 Rikoltó számjegyek: naptári papagáj-hordák  
 hirdették hogy itt a menyország,  
 csak ki kell számítani, ki kell mérni  
 idejét, szükségleteit - ebből is meg lehet élni,  
 s idő és anyag: vakítón gördül egymásba minden évszak  
 amíg adóját ontja Észak.  
 Szenet a kazánnak! És megadták az adót,  
 s a kövé-vált páfrányerdő: az őskor kigyúlt és elhamvadott,  
 vég-villanásban a rengeteg csonttollú sárkánymadara  
 fölrebbent s elizzott, lett drótokon surrogó energia,  
 elégett a királyi zsurló pikkelyes rojtjaival,  
 eltűnt a mese-erdő, lett belőle ipar.  
 Idő és anyag mélyéből amit a robbantás felhányt,  
 dömperszám jött a nemesfém s a darabos fény: a gyémánt,  
 épültek a diadémok magasra akár a torony,  
 nehezüktől a kicsi nők táncoltak roskatagon,  
 s bókolva a gazdagság súlyától, vigyázva rágtak  
 színhúsokat, szívtak szalmával bort, aromásat.  
 De hogy a baromcsordák még meddig robognak  
 üzelve villanykörtés folyosóra a vágóhidaknak -  
 kit érdekel? Buzás vagonok, gépszállító kocsik útja  
 kit érdekel? Kocsik, vagonok érkeznek újra meg újra,  
 jön az élő hús, a vágóhídi tagló naponta ezreket öl meg,  
 s dolgozik a város, hiszen dolgozók e vasárnapi urak és hölgyek,  
 diadémot letéve sütik a karajt, a fánkot,  
 elszámolják s megeszik, fölfalják az égi kalácsot -  
 egyél, város, egyél, a Tejút csillagait  
 tömlő-faladba behabzsold, rettentő polip,  
 kigyózó karjaid az utak, zsákmány-világot eszel,  
 de ha elfogy a világ: magad zsákmánya leszel,  
 tereid glória-ráncossá zsugorodnak ha eljön az ínség,  
 hamis fény- emlék leszel, mint minden elbukott fenség,  
 mint Róma. Gyászoljuk a nagyságot, a bigott  
 hatalom kő-emblémáját, s nem is tudjuk: ki volt.  
 De én ismertelek, ragály-dajkáló test,  
 voltál: milyen silány szó - de hatalmas a Lesz.  
 Mulattass hát! Nem óhajt sírni a por!  
 Élni a bizonytalanból: kellett ehhez humor,  
 a számok-mögötti semmi végül is röhejt ígéz  
 ha már nem szenvedni senki, ha már elmúlt az egész.  
 Mehet a móka! Termelt, osztott a mini-világ,  
 röpültek a dolgozó-mellre a medáliák,  
 dicső volt minden. S dicső volt a népbetegség: a rák.  
 Mi hozza ránk e nyavalyát? Akár a ragály, terjed,  
 nincs elég levegő, ettől burjánognak a tüdőben a sejtek?  
 Sokan vagyunk, sokan! Sokan? Nem addig 'a,



nem is szültek az idén, érvelt a statisztika,  
fehér bálákban a pólya, nincsen beléje kicsi,  
nem fogy a babakocsi, de fogy a luxuskocsi,  
fogy a selyem, a csipke, a műanyag-kabát -  
növeljük a könnyűipart! Majd megjönnek a babák!  
Úgyis, csak a felnőtt lakosság szaporodik csudamód,  
s fogy az északi szállítmány - adót Északról, adót!  
És megadták az adót, jött is a hús, a bor,  
de nem olyan dúsán mint valamikor,  
s a telehold-adagokat újhoddá ifjította a kor.

Újhold, új király! A szívárványos műanyag-tálak  
új üzemekből új pultokra pörögve kiszálltak,  
Észak havát a csipkeverők mintába-lehellték,  
bolyhos niagarák, zuhogtak a gyárakból a kelmék,  
minden elkelt! Milliárd-száju hydra evett  
s osztódó milliárd testére végtelen kelmét tekert,  
kenőcsöt vagonszám, pirosítót világalkonyat-sokat felkent,  
gyöngyház-lakkja jégvárta, bebőrözné a tengert,  
flitteres szemfödele a mennyet befelhőzné, becsillagozná,  
szélvihar lélekzete, gyászindulója égzengés lenne hozzá,  
torlódott a sugárutakon munkábamenet, törtek a bordák,  
elesett a beteg és a csatornába tiporták,  
de eltemették utóbb fényesen, mert a szemfödél-üzlet  
a szaporulatot foglalkoztatta s így hasznót hozott a köznek,  
pénz volt! mindenre volt! Épültek a műmárvány-kripták,  
a bonctermekek, hol a halál okát megállapították,  
hol a boncasztal maratoni-hosszú, tömeghalál-terhű - -

s járt oda egy kis doktor, épelméjű, kevés jövedelmű.  
Titkához a pusztulásnak közel volt, olyan közel,  
mint aki a halál rózsáját érinti, s letépni nem éri el,  
nehéz rózsafejek - már burjánzottak műhelyében parancsszóra a sejtek,  
s nem bírta megállítani - mert megölte volna az embert,  
pénz kellett volna a kísérlethez, pénz - egy autó, egy hátsó ár, a  
ám döntött a luxusbizottság: A kísérlet drága!

#### ELADOM A CSONTVÁZAMAT,

ezen az áron letéplek, Világ Virága!  
Világ Virága, rák, az emberiség nyakába vetve hanyagul,  
középkori, korhatag fején a koszoru, jele a  
visszavonhatatlan végzetnek,  
Világ Virága - jaj, hogy ilyen a mi rózsánk! Tövises násfa  
a gondolkodó homlokok körül,  
Sokasodás virága, ünnepi piros iniciálé, egymástól  
az embereket tilalommal elkülönítő,  
Rettegtető virág, baljóslatú virág, megalkudni-tanító-virág,  
tűrőm-virág, beletörődőm-virág,  
lelatom sokaságodat a földről,  
kévébe kötlek, kazalba raklak, leszek én az új arató,  
akinek halálos az aratása,

halál-kazlakkal hivaalkodom én az ítélet napján, amikoris  
nekem és csakis nekem nem lesz feltámadásom,  
mert:

#### ELADOM A CSONTVÁZAMAT

Számoljátok meg combcsontjaimat, felső és alsó karcsontjaimat,  
lábszáraimat, ujjperceimet, a varratos koponya-  
lemezeket, a kosaras bordacsontokat,  
számoljátok meg,  
egy se hiányzik, oktatásra, kísérletezésre egyaránt alkalmas,  
oktatására annak is, hogy idáig jutottunk,  
hogy gyógyulásra nincs pénz, noha a parádéra van,  
s a doktor így nyilatkozik:

#### ELADOM A CSONTVÁZAMAT

Vigyázzban-álló csontvázakkal megrakott teherautó döcög majd  
a Dohány-uccán, a koponyák összekocognak,  
muzsikál a márciusi szél a bordák orgonasípján, cimbalmozik  
a tavaszi ólmoseső a csigolyákon,  
én is ott állok majd a teherautón, más önfeláldozókkal össze-  
zsufolva, legalább egy jó nő mellé kerülnék,  
és borzonganak majd a sétatifikálók, ezüstgombos sétatálcájukat  
földhözvacogtatva mint egy combcsontot,  
én lemosolygok a hölgyekre, kifőzött s újra-beragasztott fogaim  
télizű vigyorával, győzedelmesen,  
ki a spanyolviaszkot feltaláltam, mert:

#### ELADOM A CSONTVÁZAMAT

Eladom és nem lesz temetés,  
nem sírtok utánam lányok, nem vonultok koporsóm után  
hosszú menetben,  
emlegetve testem jótulajdonságait - ki leszek főzve  
többszörösen,  
meg se nőülök - minek? miféle ősapá lennék,  
ha még sírom se lenne,  
mit felelnének az unokáknak, ha megkérdeznék:  
Hát a nagypapa hol nyugszik?  
Zarándokolnának a szertárba halottak napján,  
mécsessel, ezüst koszorúval?  
S minek a temetés? Minek a cirkusz, a magnóra előre-felvett  
mű-zokogás, hogy a szertartás precíz és  
zavartalan legyen,  
minek a csillagos orlonfátyol a koporsón, garantáltan színtartó,  
esőben se megy össze,  
minek a hozzátartozók marakodása az előkelőbb temetőért,  
jobb sírhelyért,  
miközben a páciens lassan bomlik,  
minek a fizetett gyászkaró a sírbahelyezésnél, midőn  
kopog a koporsón a kavics akár a tallér,  
tallér minden kottafejért a zeneszerzőnek, és  
minden hangért az előadónak,  
minek a cicoma, amikor egy korszak vonul a sírba,

töppedve a kórtól,  
 megsüketülve a kórokozó röhögésétől!  
 Óhajt még valaki a temetésére parádét? Én nem:  
 ELADOM A CSONTVÁZAMAT  
 Eladó, eladó! Ki ad többet érte? A leveleket naponta megírom.  
 Miért nem kaptok rajta, ti intézmények, vállalatok és hivatalok!  
 ELADOM A CSONTVÁZAMAT  
 Amikor minden eladó - az élettelen bíbor, az élő hús,  
 a nagyokról mintázott szobrok, a bíborba-  
 festett heraldikák,  
 amikor minden eladó - a csont-szálkás betű,  
 a becsület és a dicsőség,  
 ne kéne egy pusztá váz? Amikor pusztít a betegség,  
 egy kaszátlan haláltól megijedtek?  
 - Épp ezért nem kell - válaszoltok nekem - épp ezért nem kell.  
 Fiatal barátom,  
 hullá is, eleven is több van a szükségesnél,  
 a halálozás minden igényt kielégít.  
 Maga ingyen se kéne, maga veszélyesen csörögne a polcon,  
 ha élve is ilyen ötletei vannak,  
 maga oly sovány, maga talán ki se fő, magában a szellemen kívül  
 semmi érdekes, magából tizenkettő egy tucat,  
 maga túl egyenes, maga talán lázadó? Maga ha törpe volna vagy  
 vízfejű gnóm,  
 maga ha óriás volna, ha különleges volna, maga esetleg akkor  
 kellene, na de így?  
 Maga túl dekadens, doktor, de csak szellemileg.  
 Behavaz az elutasítás! pedig itt nincs tél, itt sose volt tél,  
 virítanak a nők, a fák, a fákról a szerpentinek, szalagok,  
 lakkos lampionok: üres emberfejek  
 fényesen bólogatnak a délelőtti szélben,  
 villognak az éjszaka holdsugarában,  
 de nem ez az én szülőföldem, Északról jöttem én,  
 vagyok a köteles adóra nem-kívánt ráadás,  
 apám, a csordák pásztora, délre-lopott engem, s a vágóhídi  
 vérszagban, barmok leheletében,  
 ott nőttem fel, nyers huson, párolgó véren,  
 én tudom: honnan a hirtelen népesedés!  
 Ki lenne örült, élni fenn, kenyéren és vizen!  
 Lépésenként cipeled Északon a sárcsizmát,  
 lépésenként az egész föld a koloncód,  
 kohóid elszívják véredet, fehér arcod világít,  
 éjszakáid csillagpatakzása: verejték,  
 torkonragad a szilikózis, halálodra kondul a csille,  
 kórusod a kukoricák sokfogu röhögése: TÖRJ LE!  
 kórusod a gabonaszálak fohásza: ARASS! VESS! ARASS! VESS!  
 Fellök a konda, letipor a csorda, enni akar mind,  
 a lelketlen állat, a lelkes város,  
 betölt a barmok világ-üvöltése, mintha a föld könyörögne:

ENNI! ENNI!

Dél égöve! Irántad szökünk a brutalitásból, forogni emberi pávaként zuhanyrózsád forró sugaraiban!

Téli emberek, nyárra változunk, s elfogyunk a nyárban,  
a vad cicomában,

de hozzuk a tél szagát, a megélhetés furfangjait,  
s mert én is a tél fia vagyok:

#### ELADOM A CSONTVÁZAMAT

szenzáció lesz az a váz, város, elámulsz,

mivé teszem magamat!

Ha nem kell az ember, a gondolkodó hús, az eszes csont,  
a normalitás ha nem kell:

leszek szörnyeteg, jégkorszak-előtti óriás hulló,  
a sejt-szaporítás csodája leszek!

Majd ha a mozitétőn benézek, s a primadonna premier-plan arcát  
leeszem a vászonnal együtt,

s a rongy mögött feltárul az űr:

sorsotok pusztasága, a semmi szakadt vigyora

majd ha kitetszik:

majd kellek akkor, majd kifizettek akkor,

s én megállítom a halált -

tükörképed leszek, város! a céltalan dalmahodás,

a világfejlődés elvetélt pillanata!

Kellek, máris kellek! Csak egy tűszúrás volt az egész,

íme a boldog fájdalom beborít, íme növekszem,

ostoba-nagyra növekszem, akár ostoba híreitek rádió-tornya,

de kis laboratóriumom a nyakamban lóg,

szerveim értelmetlen hivatalok, működnek mind szaporábban,

külsőm egyre diszesedik,

sűrűsödnek rajta a pikkely-csipkék, bunda-variációk vegyesen,

a kifordított Noé-bárka: bőröm

változatosan pompás,

csontjaim csodát jövendölnek, oszlopokkal, fűrészfogakkal,

cirkuszsátor-nagy varratokkal ígéretesek, ó,

#### ELADOM A CSONTVÁZAMAT

küldöm röntgen-képeimet a polgármesternek,

megírom, hova várom a pénzt,

a város szélén, a vízparton tanyázom, ott van elég hely,

fejtem a lakosság fölé figyelve kinyúlik,

üresek ott a magtárak, a nyersanyag-raktárak,

a polcokat rég lesöpörték,

üresen hozza a vagonkort az utolsó mozdonyvezető,

seregély-szájjal a nők lecsipegették a fákról a meggyet,

megkoppasztva a tavi hattyút

megsütötték akár a ludat,

megették a férfiak az állatkerti orángutánt is,

ó mi ébresztene föl benneteket,

s dolgozik a város! szövi a ravatali csipkét,

test-a-test-mellett gyártanak, leveleznek,

föl se tűnik a halott,  
nem esik ki a tömegből, állva bomlik föl a test,  
mozgó halálokra szárad a ruha!  
Helikopter hozza nekem a postát, szítálva megáll a magasban  
dudoros szemem előtt, s én olvasom a választ:  
- Csontvázát államilag ingyen kisajátítjuk, kelt mint fent. -  
Mit akartok, ó mit akartok, Liliput népe,  
hiszen látjátok: jószándékomat kis törvényeitekhez alázom,  
csak azt a kis összeget várom,  
meghuzódok itt a mezőn!  
Ösgyikok eleganciájával vonulnék én sugárútjaitokon,  
lépésemtől beroskadna a csatorna, a metró,  
földberagadt embereken, földbetiport gépkocsikon gázolnék  
ha indulnék ellenetek,  
s ha a hattyúk tavába menekülnek: medréből kicsapnám a vizet,  
kicsapódva az aranyhalak az országház kupolatermébe  
beröppennének  
az elnöki asztalra, ahol őrült muzsikába kezdene a csengő -  
nem árthatunk mi egymásnak, törpék vagytok ti,  
s engemet megbénít a szerelem,  
ne vadásszatok énrám eszméikkel, dinamittal,  
ne tóduljatok éhségetekben szenzációt-enni,  
nyűgötöket derekamra ne dobjátok,  
cérna a köteleitek, széjjeltépem, testvériség, közös mult,  
szakadjatok szét,  
el innen, el, átugorlak te város, el innen, el,  
átgázolom az időt is -  
üldöztök? Csak utánam! Ha az ingyencirkusz kell,  
megkapjátok amit ingyen se kívántok:  
őseink földjét, a senki földjét, a bitangba-hagyott örökséget,  
majd megtanul ott ludbörözni a város  
apraja-nagyja,  
föld szántatlan, barázda bevetetlen ott,  
bányaüreg nyeldeklője örökre megállt,  
ott a pásztázó fényt a holt vidék üresen okádja vissza,  
s mert a fényt nem lehet megenni:  
hát majd megeszitek a kövér főnököket, s túrván újra a földet,  
lesztek a szántó és igavonó -  
Nincs visszavonulás! A mennyei térképet ezer foggal lezabálom,  
és elragadom az utolsó hattyút, kanyarítom vállaimra, fuldokló éneke fülemben,  
el! el! havas szárnya szélesedik világgá, repülünk mindörökké -

Felbolydultak ellene hadakkal:  
Fel, fel, város, Északra, utána!  
Fény-ráccsal a mennyet bedutyizták,  
égen-földön nem értek nyomába.  
Éj volt, és a sokaság didergett,  
ragadt Észak lidérces sarába,  
reflektorral a derék jobbágyot  
segítségül hívta, de hiába.

Csak a csontok ragyogtak az éjben,  
állva-meghalt fémbordás gigászok:  
fűrőtornyok, vastaréju kotrók,  
napraforgók: sárga csont-brigádok.  
Döglött gépek: szarvas ekerémek,  
bányacsillék: leborult harangok,  
lógombócok a talajt belepték:  
kellékek a cirkuszi porondot.  
Felszívódott a szorgos adózó,  
kivénült, vagy elszökdösött Délnek.  
Trappolt a had, kergette a Doktort,  
odalett az utolsó kísérlet.

### A Nagy Virágvágó Gép

Tavaszzoddal: Ikrek Jegyével,  
szerelmed virág-havával,  
reflektor-sávokban gomolygó  
rivalda-porban,  
síp-pal-dobbal  
játszottál nekem, hazám!  
Tündököltél nekem, álmodózónak.  
Mert álom csak rólad létezett, álom,  
álma a Megnevezőnek ma is, végső fokon, te vagy,  
álma cicomás lobogóidról, bőrruhás  
hordáidról, amint a síkságot előzönlík.  
Szegénységemben is, fekély-uraidban is  
te vagy a hősnő. Hozzád folyamodnak  
a hagyományos szerelmi szók. Míni-um-pirosba  
varázsoltalak az idő forgása szerint,  
vonultattam forrásaidhoz karavánokat  
olaj-tömlőkkel, lószagu ruhában,  
luxusbolygókon csődülő Egyesült Nemzeteket,  
mert van mit meríteni sorsodból,  
mert testvérháborúd is, tragikus  
koplalásod is, dőzsölésed is lenyűgöző líra.  
Magyarország! akit röviden így nevezünk: Élet -  
boldog és mímelt hitemmel vigyáztam játékodat.  
Óhajtottalak időnként látomásaimtól  
megkímélni, mert szörnyű hogy mezítláb jártál a hóban,  
nemzedékekre előre megfagyhat az ember! és vérontásod  
az utódok testén lehet krisztusi fekély -  
könnyeim elmosták előttem arcodat,  
Élet, már csak az vagy nekem, aki lehetnél,  
akiért a mártírok elmúltak, költők illúziója,  
nem akartam én profétálni neked,  
vért virágzik a proféta ostora. De az én kezeim

fegyvertelenek. A szájam  
legfeljebb az eső édességét kívánja  
s énekel nyomorultan is  
májusod habzó forróságát.  
Nem leszek én próféta, nem -  
az értés avat engem valakivé,  
értése egymásba-gördülő évszakaidnak,  
időbeli négy világtájad gyönyörűségének,  
értése lépteidnek, az Egyetlen Haza  
keserves, fondorlatos létezésének felfogása.  
Terhelve klasszikus súllyal: egy ország  
színpadi gyötrelmeivel  
úgy megért mindent az ember, hogy erei  
nyílt színre zokogják a vért -  
Élet, azé vagy, aki megért,  
és ha van valami erényem:  
álmodni tudtam rólad -  
és ha nem leszel, ha már nem leszel, ha csak  
az írás marad meg rólad, akkor is:  
Élet, az vagy, aminek álmodtalak!  
Bűneidet nagyítottam elrettentővé  
hogy eldobd magadról, hogy megutáld.  
Szépségeid torzultak villámlóvá, hogy szüntelenül  
mégszebb legyen holnapi változatod.  
Micsoda lehetőségekbe képzeltelek, amíg  
filléres fogásaid  
mint a rüh, mállottak le a nagystílus világtérképről -  
hát kinek ráztad a rongyot?  
Ékes voltod akit nem indított meg eddig,  
ezután is lenéz, Világ Világa!  
Kinek leszel jó, ha majd a poézis elhagy,  
ha vadas dombsorod, miniatűr tengered  
már nem vonzza az idegent, mert van érdekfeszítőbb terep!  
Jaj, csak nekünk vagy te szenzáció, a pénzes  
uralkodókat is hozzád a zengés csődíti imádni,  
és imádják esőben-rothadó kukorica-halmaidat,  
vagonozatlan répádat, rozsdá-ragyás masináidat,  
imádják szimpla mulatóidat is koronádért,  
koronádért, a dalért, koronádért  
amit a csordapásztorok után homlokodra mi lehellünk,  
koronádért, amit te igának érzel.

(közjáték)

Ünnep, ünnep hajnala.  
Elsüllyednek a mesék.  
Nyomulnak a föld alá  
nyirkos putri-városok.  
Nagybajuszú nagypapám

Engels-érmű óralánccal,  
s a fölboncolt kismadár  
gyufásdoboz-koporsóban  
száll az Új Világ alá.  
Szállnak alá őseink  
regölővel, rumbával,  
petróleum-lámpásuk  
jászolvilágosságával,  
ünnep, ünnep, csodaszép!  
Éles gleccser-hasítással  
körbeveszik üveg-várak  
a Termelés Színhelyét -  
beborítja a tulipán  
az Új Világ főterét.  
Csak a kilométerkövek  
mérhetik rengetegét.  
Tüdőket töm a tömör  
virágillat, vakítanak  
fonottvirág-jeligék:  
PROFILUNK A TULIPÁN  
Virág-kataszterholdak  
kondulnak mint a harangok  
mikor rájuk fűj az ég -  
ki fogja ezt learatni?  
A Nagy Virágvágó Gép.  
A Nagy Virágvágó Gép  
rá a rengeteg virágra -  
rászabadul a világra,  
rá a rettentő kerék,  
elsöpri a luxusménest:  
a kék autókaravánt.  
Megvillan a föld iránt  
ezer nikkell-csatabárd,  
meghököl a haláltól  
a harang-fej-sokaság -  
jár a Virágvágó Gép!  
Széltében vág ezer holdat  
a Nagy Virág / VágóGép,  
percenként vág ezer holdat  
a Nagy Virág / VágóGép,  
egymást váltja percenként a  
csapzott gépke / zelő nép,  
minden embert keresni hagy  
a Nagy Virág / VágóGép!  
Egyberázza a hazát,  
eggyézúzód / nak családok,  
osztálykate / góriák,  
eggyérobba / nunk a gépen,  
zöld virágvér-fröcskölésben,



ünnep, ünnep, csodaszép!  
S újítóknak, könyvelőknek,  
tulipáncég-vezetőknek -  
díjat az ér / demes főknak!  
Vihar sóha / ját örli a  
forgószeles lendkerék,  
minden célra használható  
a Nagy Virág / VágóGép!  
Felkazlazza a virágot,  
exportképes csomagokká  
köteget, jegeli,  
ezer nyelven cimezi,  
tekercsbe a satnya szálát  
a belföldi, szerény óhaj  
számára egy / beveszi,  
futnak a vi / rág-rikkancsok,  
virágbálán tülekednek,  
telik a vi / rág-közért -  
virág-tejet a babáknak!  
Kisdobosnak virág-szálat!  
Tulipánfej / jel doboljon!  
Kezdődhet az ünnepség:  
fáklyásmenet élén gördül  
MESTERSÉGÜNK CIMERE  
A NAGY VIRÁG / VÁGÓGÉP  
Jár a Virág / VágóGép!  
Rotációs papírt gyárt!  
Éljenzi a tulipánt!  
Ritmusokkal, kottával -  
üzletel a nótával,  
vérünkkel és erőnkkel,  
s összetart a menőkkel!  
Amint lebu / kik a nap,  
kifordulnak a szavak,  
szól a sláger, a vidám:  
AZ ÉN RÓZSÁM TULIPÁN.  
Beindul az esti üzlet,  
márkás műsor-rohamosztog,  
hadüzenet mind a rossznak,  
ráadásul szórakoztat!  
Jár a Virág / VágóGép!  
Kereke a sors-kerék,  
tipródunk a nyerő számért:  
cirmos plasztik-tulipánért,  
s holtaktól nehéz a föld,  
hevernek virág-dögök,  
felrobbant piros koporsók,  
s áll a nagy kudarc fölött  
ezer nyelvű némaság:

éjfél, Babel-éji csönd - -  
Tavaszoddal: Ikrek jegyével  
mit akartál elhitetni? hogy egyek vagyunk?  
Lefújsz te az időben, sokadmagával  
sodródik aratásod forgatagában  
pünkösdi tüzes lelkünk, az Úrnak  
szájáról zúgó üzenet, igaz beszéd,  
de soha ihletnek: letarolsz te a gyásznak,  
a rothadásnak, taposva a sárba, oda.  
Játszol te villogó vágynak, két páholy fogsorának,  
déli aszálynak, bolygókkal-bordélyos éjnek,  
fogaskeréknek, zsibvásár koldusi aranykorának,  
korszakos jégnek, jégtáborába térdeltetőnek,  
mert tündérkertté nem ölel nagyhatalom.  
És ránkuszítod számos martalócod,  
stricijét a vágynak. Nézd meg, mi lett belőlem,  
mi voltam és mi vagyok -  
sebeim magyaráznak téged  
különbül mint évmilliárdos fényjelek,  
sebeim kigyúlnak fölötted akkor is, ha  
elhamvad e sugaras planéta -  
Halott bolygóról a halott fölűvölteni a fényt,  
reklámot a sivatag Űrbe:  
hogyan itt, utólszor  
föllépett  
egy nemzet képében az élet  
de vitézének nem adott, csak sebet -  
Élet, mi voltál nekem!  
S mi voltam én neked!

## ÚJ HERALDIKA

### Fegyverrel

*Fegyverrel, virággal bánni,  
mások tetemén megállni -  
boldogulni a világ tanít.  
Hurcolom hajdani fejem,  
mint a gyaur főt a török,  
ifjú főt, európaít.*

### Virrasztok

Virrasztva a világ  
izzadó kábel-mennyboltja alatt,  
s jeges talajba fektetett  
ólomcső-pusztái felett,  
mik mint az eszkimó-szántalpak  
vizelettől és zsírtól gőzlenek:  
megértettem hogy fogva vagyok.

S oly lobogás  
járt át,  
hogy mint élő áramkisütője  
a létezésnek és a híradásnak:  
kifeszültem agyamtól talpamig,  
s rázott a világméretű láz:  
a föld sóhaja.

Micsoda bűnök,  
micsoda szenvedélyek  
lappanghatnak a létben,  
hogy így tud fájni,  
hogy annyi látott borzalom után  
még fáj a rejtett,  
a kimondatlan,  
mert az szörnyűbb  
a teremtnél, a halálnál,  
a háboru legújabb korszakánál - -  
maga az ember  
készül itt bensőjét kifordítani,  
magát a világra kiontva  
kimondani,  
s formátlan látójában a vallomásnak

bukdácsolnak a fölnevelt fiak,  
levágott fők, megevett apák,  
a félig-megemésztt világ,  
s ki vagyok én  
hogy élők és holtak  
vétke és szenvedélye  
sorsomban büntetődik,  
sorsomban üdvözl!

S megértettem: hogy szabad vagyok,  
ha nem is mozdulhatok  
de választhatok,  
s vagy főlvállalom  
e tűzzel s tengerekkel harsogó  
fájdalom-gömböt,  
vagy elhajítom úgy  
hogy csillag-szikrákkal ír a hibátlan égre -  
s így is elpusztulok.

Mert elhajítja a világ magát,  
s elhagyja maga-magát,  
eladja magát  
s tovább-teremtés helyett  
fölváltja ereje gyönyörű javát,  
s nem fiakat: szül ebihalakat,  
ostoros halvaszületett angyalokat,  
s az értelem forró muzsikája helyett  
hallgat hideg zenéket,  
hol az operett-primadonna zsíros hangja  
mint az összetekercselt bankjegy  
csuszkál a rádió-vezetéken -  
s harsog az írott,  
írdatlan csönd -

mert csak nem nevezem beszédnek  
ha néhány betű párzóan összeáll,  
mert kell sok kicsi szó, kisegítőnek,  
- ostobaság, unalom,  
megúnja az ember a dumát,  
elfekszik hallgatagon,  
s fekszem, már eszemben is kételkedve,  
az éjben,  
világrészek kigyúlnak,  
visszhangra fülelek,  
nem igaz hogy nincsen ébren -  
de! szórakoznak!  
hideg, kék fényben  
találgatják az örök ponyva csattanóját:  
hogyan ki a gyilkos!

Hát akkor  
gyerünk táncolni, ropogjon a rumba,  
mázoljunk a bor-okádékos asztalokra  
sárkányfiakat,  
egymás veritékében, vérében  
mint a vadak,  
egymás elől eledve, elidva  
a levegőt is,  
sunyítva, hogy ki húzhatná be  
világméreteken a másikat -

Nem.

Bezárták a világot,  
de én szabad vagyok.  
Az eszmélet cellája: szobám.  
Csontom rácsai a romlást  
rajtam kívülre zárták.  
Bezárták a világot,  
de én szabad vagyok.

Számoljunk mindennel józanul.  
A fémek fehér istenei fölállnak a hegyekből,  
szögletesre, szépre, hasznosra kinyújtja  
testüket az emberi kéz. Ez is volt.  
És fornak, teremődnek ötvözetek, formák,  
s balzsamával a bitumen  
a szenvedő utakat bevonja.  
Afrodité kilép a folyóból - ez is volt.  
Gondoljuk meg: óriások jártak közöttünk,  
nagy kezükből az épületek,  
a hidak csordái kicammogtak,  
szájukból a darabos poézis  
rajongva áradt.  
Whitman járt itt dübörögve s  
Apollinaire elegánsan,  
s meghaltak értünk elegánsan  
és vérüszkös szájjal, fejükön a  
hiábavalóság vaskoronájával,  
mártírok, örökkön-megütött lények  
égett-szagúan röptek értünk a mennybe,  
meghalt értünk a végzet maga,  
s mi herdáljuk a hősök levegőjét,  
rettenetes a közöny, ledőlnek be-sem fejezett házak,  
leállnak ép gépezetek, életrevaló elmék,  
papír-dokumentációk az érő vetést betakarják,  
minden jó pillanatnyi jó, feszülünk a holnapi ijedelemtől,  
borzalmától annak hogy minden lehet,  
s a készülékek kapcsológombját forgatva  
keressük: ki a gyilkos,  
pedig nem ott van,

s ugráló, magyarázó csontbörtönömre -  
néztek rám mint a bolondra - -

lezárták a világot,  
de én: szabad vagyok.  
Víziók, csodálatosak,  
koponyám falára írva,  
okok s okozatok.  
Irtózatosszabadság  
hogymég választhatok:  
megőrizzem-e az emberi szót?

vagy tengjek mint az állat,  
mert az megállt az időben,  
s a szó egy döntő pillanatban  
torkában megrekedt,  
s már nem beszélnek, csak  
a fájdalmas szemek,  
a használatlan agysejthalmaz  
már rég halott -  
lezárták a világot,  
de én szabad vagyok.

Hogymit kell cselekedni -  
merészebb álmaink,  
ők sem sugallják.  
A szenvedést:  
azt, hogysokan vagyunk,  
megláthatjuk magunk.  
Lesz-e üdvösség ebből?  
Ó, boldog hit: hogye egy Szem  
értelmetlen kínunkra  
borongva rátekint!  
De csak az árva test van,  
folytatni vagy temetni,  
fölvállalni a kint.  
Én nem lehetek isten -  
s azok lehettünk volna mind.

## Profán Úrvacsora

*Történt egy építkezésen,  
Augusztus császár havában*

MIKOR PEDIG KRISZTUS A KENYERET ÉS A BORT  
MAGA ELÉ TETTE, MEGÁLDOTTA, MONDVÁN:

Az ajtó kicsapódott,  
s leszakadt a 13-as szállítás gardrob-szekrénye:  
egy vézna madzag,  
s a színes szoknyák, bugyik és melegítők,  
mint rongyos tűzijáték  
kilibbentek a lágy levegőbe s lehulltak,  
isten göncei -  
II. Mária Terézia, a dúskeblű hajadon, berontott  
és mondá:  
- Tetűvizit.

Egyben bevonultak a szűzek  
fehér ruhában, a liliomos gezarollal  
s havaztak az ágyra, a földre, ruhákra,  
tíz percig csak köhögés hallatszott a fehér gomolyokból,  
majd ugyane hölgyek barna s arany zuhatagjait hajaknak  
fűjkálták mint a kofák a csibepelyhet,  
élősdí nem akadt, csupán egy fej taláztatott  
gyanúsna.

- Holnap bejön az E. Ü. állomásra,  
kartársnő, kartársnő,  
de ha nem jön, elővezetjük.  
Az illemhelyre vigyázzunk,  
ne irkáljuk teli, már megint találtunk ott egy költeményt,  
hogyan aszongya:

- - édes,  
- - jó,  
mindenekfe-  
lettvaló,  
aki eztet  
nemcsinálja  
annak nemlesz  
kisbabája

próbáltuk radírral, de nem jön le,  
tessék majd levakarni késsel.  
Ügyeljünk a tisztaságra, étkezés előtt mossunk kezet.

Agyó, agyó,  
elmentek az isten malmai,  
lehet megint nyújtózkodni, pihenni,  
az este bejön a szobába,  
nagy árnyékmadarak sétálnak, föllebennek az ágyra,  
beleállnak a cipőkbe, bebújnak ruháinkba,  
a mi lelkeink ők, mi elevenülünk, kiszállunk,  
lebegünk e fehér tetők felett  
sötéten, sötéten,  
ráterülünk az ucca szent sebeire,  
árkokra, meszes gödrökre, halmokra.  
Énekelünk.

- Bizony, gyermekeim, Krisztus tudta, mi a jó.  
KENYERET SZAPORITOTT S BORT Egyszerű ember volt,  
szerethette az életet, Magdolnának is, hogy megbocsátott.  
Magdolna, az jó nő lehetett,  
akármilyen alak elé biztosan le nem borúl,  
hajával lábai elé, hajával.  
Én mondom, megérdemelték ők egymást,  
csak később a hamis próféták  
félremagyarázták az egészet. -

Magdolna ekkor föltérdelt az ágyon,  
hátrarázta ragyogó, vasfekete haját, nyújtózott:  
- Kaptam egy fülbevalót,  
kaptam egy zöldköves fülbevalót, majdnem ezüstből,  
a Lajos azt mondta, viseljem, különben otthagytam,  
már három napja ennek, de nem tudom mi lesz,  
nincs a fülem kijukasztva. -

S a fülbevaló tündöklött, páros tigrisszem,  
beragyogott még az ágyak alá is,  
mindenki azt nézte, mondták hogy hová akassza,  
s a fiatalasszony is abbahagyta a levélírást és szólt:

- Mi nem fogunk kifünni. -  
De fölkelt ekkor a vastagbőrű költő,  
zsákvarrótút vett elő, s ennyit szólt csak:  
- Nyugalom. -

Jihhaha! visongtak a lányok, borzadtak, kiabáltak,  
valaki villanyt gyújtott,  
s a rettenthetetlen felcser s páciense  
mint mondani szokták: összeültek.  
Gyufát. Sót.  
Á-á-á!  
S a mű bevégeztetett.



Szép vagy, ó, Magdolna  
a te füleidben a tigris-szemekkel,  
a barna bőröddel, riszáló derekaddal,  
legyen már valami hasznom is belőled,  
most összeadjuk azt a nyavalyás egy-egy forintot,  
szépen lemégy a boltba,  
a kenyér ropogós, aranyhajú legyen,  
s pörköltcukor-teát iszunk.  
Menj már Magdolna, s a maradék pénzért dohányt hozz.  
S majd lesz nagy lakoma,  
mint mondá ő az utolsó vacsora előtt,  
midőn megmosá lábait a  
tizenkettőnek.

- Megvan!

Megvan! kiáltott a Nagy Szőke,  
s gladiátornő-állásban mutatott  
Észak felé,  
hol vörhenyes csillagként szendergett  
korunk szépe,  
mint ő mondá: egyszál hernyóselyem ruhában.

- Miattad kaptuk a koszvizitet,  
s ha most rögtön meg nem fürdesz:  
kirágunk. -

A kis vörös sikongott,  
de lehámozták ruháját,  
lavórba dobták,  
s őt magát életveszélyes fenyegetésekkel  
taszigálták szintén  
a víz felé.

S a víz sötét lett,  
aztán a második lavór víz is  
sötét lett.

Mire meghozták a kenyeret, megfőzték a teát,  
a kis nő már a harmadik fürdőben  
üdült,  
s álmatagon szólt a kenyérosztónak:  
- Nekem is. -

- A hamis próféták,  
ők tették, hogy az Ige kifordult.  
Krisztus a valódi kenyérre, valódi borra  
mondá:

VEGYÉTEK ÉS EGYÉTEK

Majd ismét:

EZT CSELEKEDJÉTEK, szegény kis emberpalánták,  
élet, élet, erő kell, nyavalyások,  
aki ezt nem érti, hülye, kár belé az étel, a szép szó,  
megmondta ő,  
az árva emberiségnek megmondta ő:

### EZ AZ ÉN TESTEM

az én déli napon, vándorlásokban edzett,  
aranszíj-izmú tagjaim, kenyér-meleg kezeim,

### EZ AZ ÉN VÉREM

vér, ige-hirdetni s szeretni-bujtó, - ó szerelem!  
Adjátok ide a bagót.

Ekkor a következők történtek:

hosszú füttyjel

huhogott mint a bagoly, sikoltott mint a szakszofón,

a kis vörös kiugrott a vízből,

magáarakapta azon vizesen a ruhát,

s kilibegett, mint mondá:

egyszál hernyóselyem ruhában,

s bár a ruha tapadt, huzódott,

neki - ahogy másnap mesélte -

sikere volt.

Ó ifjuság!

Ó minden dolgok dicsősége: kezdet!

Mielőtt a szívem megvakulna,

fegyvert s vitézt énekelek.

Fegyvereim, szegények hajdani örömei, vívjakok értem,

mentsétek meg lelkemet!

### **Élni**

Élni az áldott életet,

a napfényt, a félelmeket,

a szaporodást, születést

élni az embernek kevés:

meg kell rágni a létezést!

mivel az ember telhetetlen,

gyógyszere: bánat, bánat ellen,

s az ember elgondol sokat,

e kintől úgyis megdagadt

világba még világokat,

egy kis csíkot túl a végtelenen,

s elgondolja önmagáról, hogy: van,

s elgondolja hogy ne legyen.

### **Elkezdeni**

Elkezdeni, mindent elkezdni

de csak elkezdni

mint az isten a teremtet

s otthagyni a félbemaradt világot,

ellebegni elegánsan  
s otthagyni a félbemaradt világot  
robbanó láva-rózsákkal,  
hullámzó, fel-felszakadó fennsíkokkal,  
vonítva-szülő halmokkal, fájásokkal,  
fájásokkal amiknek mértéket nem szab senki soha,  
szörny-sikolyokkal, keletkező és  
kipusztuló népfajok sikolyával,  
eldobni a földet a megkezdett űrbe: röpjön,  
s lehessen rajta minden, s megtörténhessen minden,  
minden megtörténhessen a földön,  
ráhagyni a világot a világra,  
hogy lógjanak rajta a féligkész lények,  
az erdőtüzek üszkösült óriás fái,  
a megkezdett tervek, a meg-nem-érett gondolatok,  
a leromlott gótikus tornyok, a kormos vas-traverzek,  
elkezdeni fenségesen, s odacsapni unottan  
a mű végére a halált -  
elkezdeni, mindent elkezdni  
mint az isten a földet, a ringyó az ölelést,  
mert az csak pénzért, az csak pénzért,  
pénzért vagy sikerért,  
elkezdeni, mindent elkezdni,  
hitet, politikát, és deklamációt,  
és proklamációt, hogy higgyen az ember  
és bolonduljon az ember, mint még soha -  
megfulladok a fényben, a plakátok  
hangtalan üvöltésében -  
istenek, kurvák után aki következel:  
ó emberi szándék, leszel-e teljességre szorító!  
s leszel-e még erőm befejezni magamat!  
Csontkezemet is bíztható villámütés:  
megkoronázod-e sorsomat, szerelem!

### **Valaki itt jár**

Ó széles földek,  
végtelen földek,  
nagy széles sávban  
villogó zöldek!

A forró csöndben  
kicsoda lépdél,  
ki jár a földön  
zöldvér-zenével?

Te legiszonyúbb,  
te leggyönyörűbb,  
csontból, sugárból  
a te hegedűd!

Valaki itt jár  
fényben és zöldben,  
csontos hegedű  
zokog a földben.

### **Levél a kórházba**

Ájultató gyógyszerek bűvöletében  
fekszel, megválva s megváltódva magadtól,  
én: én vagyok a világban, a józan ricsajban,  
kinn a világban, kinn, ó micsoda nagy szó,  
izzadtan, véznán a megolvadt makadámon,  
koranyár poklában, s párzanak a dühödt virágok,  
dupla-tulipánok, elnyírva a gyökértől  
de azért őrzöngenek a gyönyörtől, nem tudják: minden hiába,  
hiába, és én ma is hiába éltem  
s koptattam magam a tűzbelü nyárban,  
kilómétereket legyúrva mint akit erre ítélték,  
és mindenkinek dolga van, föld és menny összenyüzsög  
s kuporgat, gyűjt, és rohan minden a boldogulás iránt -  
bolondabb vagyok én nálad, aki fejszével  
szétverted író kezedet, s nyitottál pirosan habzó virágot  
s dühöngtél mert meg kell örülni e józan földön  
ahol én még megváltást keresek, s egyenes háttal  
úgy tartom magamat, mint aki a földet tartja,  
mint az egyensúly bajnoka, rekordere a reális létnek,  
de csak a nyomás tart, csak a magány, a  
gondok mozgó ólomköpenye, s viszem magammal,  
gyöngyvirágot veszek, s nem megyek mégse hozzád,  
mit kezdene egymással két konkrét egyedüllét,  
s rettegek a meghajlott vágytól, a megtört deréktől,  
az örültek tétován mászkáló tekintetétől,  
lemondani rettegek, s útrakelek naponta újra,  
távoltartom magamat a játékos késtől,  
a kísértéstől, hogy a víziókat végre befejezzem,  
buzeráns sem leszek, s nem tartok alkalmi barátot  
pedig a perc gyönyörében megnyugszik a barom is -  
harmincnyolc éves vagyok, sorsom mindennap betelhet,  
embert akarok, akiért érdemes verekedni,  
embereket, kiket a szerzés közönyéből kikönyörgök, -  
mindenem, aki vagy ott a magányban  
s itt a magányban én - naponta fölkelek élni,  
nem adom meg magamat, sírom előtt is vigyázzban állok.

## Nyitott raktár

Rozsda-városban rozsda van  
az ingen, rozsda-rózsa van  
mint alvadtvér-folt, mint golyó-  
ütötte seb, halált-hozó.  
Zubbonyt, aranytérképeset  
viselnek itt az édesek  
s ki nem kímélheti magát:  
az lesz legékesebb.  
Lassuló mozdony hömpölyög  
zsályáktól-átütött talpfák  
xilofonrendszere fölött.  
Szerelvény csikorog, döndül  
vasalt ajtaja, vasköteg  
zengése zendül.  
Utána: csönd.  
Hová leszel, ha tűnik egykor  
álmaid városa, akár  
zengő csöndjével a gyerekkor?  
Vess számot az időikkel,  
maradj az Édenből-száműzött erőikkel  
kiket a Hangszórós Őrangyal  
üvöltve uniformizált:  
lelkük mélyén munkálj merészen,  
lelkükben adj nekik hazát.  
Ó ragyogó fáraó-hangya,  
aki gyöngéd harapásoddal  
nem gyilkolod: újjá-eszed a földet,  
palotád porból-való ének.  
Imádság:  
Énekelj sorsomban Uram,  
mindegy: szabálytalant vagy szépet.

## A gyászlobogót bearanyozzák

Láttam a végzetet ragyogó hollószárnyakon lezuhanni,  
fiatalok halálát - láttam magát a halált,  
nagy tereket, ahol az élő tömeg meghalni lefekszik,  
láttam a Cézár diadalmenetét, koszorús méltatlan fejét.  
Láttam a törpe cézárokat diadalvonulását  
bíboros hordszéken, méltatlan fejüket koszorúban,  
papucsukat amint illetik csókkal a kisebb királyok.  
S igaz orcánkat igaztalan fényben: láttam az írást  
amint hamisan, visszás szikrákat vetve kibomlik.  
A bunda, a tüll, a ridikül zsibpiacán

zászlók vásárát, Rómeó létráján stricit,  
májusi aranyágból virgácsot - láttam az új Aranykort  
antennáját-leszúrní független sátraink elé.  
S kívántam akkor haragomhoz tündér hatalmat,  
magamnak: tündér heroldnak szentségtöréshez erőt,  
kürtöt a Hírnek:

## A GYÁSZLOBOGÓT BEARANYOZZÁK

### Jön

Jön a nagy mocskos este, jön.  
Elébe állok.  
Nem mint hóhér elébe a  
bitó-virágok.  
Villámló vétkem: mindenem,  
én nem vagyok fegyvertelen.  
Lélek sötétje, hogyha mersz:  
végezz velem!

### Új Heraldika

Döglött tankok a romokon.  
A pergő rozsdá rohamában  
kapitulálnak, s langy eső,  
szigorú hó a vért bemossa,  
pirosabb a gyufavirág,  
kövérebb a tenyeres bodza,  
lágý-tüskés a vadrózsa bokra,  
pirul az új hajtású ág -  
rugalmas töviskoronád.

Ó, gyufa-fejú nagymamám,  
nagypapám, hadakozó cincér,  
nem kellett imádkoznotok  
meghajlíthatatlan gerincért.  
Hogy én majd ne legyek hazátlan:  
eltörtetek akár az ág -  
hogy mesebeli aktavárban  
köhögjem a csillag porát.

Lobogóul nem hurcolok  
lágý Antigonét, zord Elektrát.  
Kincsén a nem-titok Jelennek  
kényúr, kisúr vásárol telket  
s boldogtalan béklyót: szerelmet.  
Csak önmagával mérhető  
bukása minden hőst leránt,  
álmai sehová emelnek.

Fülledt májusi délután,  
együtt lángol a Nap, a Hold,  
áttüzesedve a körhintán  
a faragott ló fölnyihog,  
a barlangvasút zöld egén  
a törpék álma ámolyog,  
a panoptikum hűvösén  
ámuló csordapásztorok.

A határidős sütemény  
lejárt, de elragom a nyárral.  
Alázatával a remény,  
sorsával az emberi lény  
szájonver mint döglött madárral.  
A devalválódó világban  
lelkét váltja föl a szegény.  
Mire a fogamra akad,  
szerelem és zsákmány: cafat.

A Világszínház megnyílik:  
bíbor-drapériájú száj,  
gyöngyszín és szúvas államok  
kockáznak: élet vagy halál,  
az életünket nyerik el,  
a húst, az álomra-valót.  
Átjátszott népek keresek  
öröklét-ajtót: tiszta szót.

Szentképek, zászlók feszülnek,  
hallelujás-hajrás aszály,  
míg tömjénfüstben fönny forog  
Szent Ferenc vagy a Gólkirály,  
borítják a végső betont  
skarlát planéta-cédulák,  
életünk: izzó körmenet,  
vonul a boldogság iránt.

Aki elzárta az esőt:  
szörnyeteg képében jön el,  
mosolyán áttetszik a vér,  
Dózsa György trónjára emel,  
fölkel s föllángol nagy hajam -  
ó nyár, a vasalt ingeken  
kigyullad a festett folyam.

Rózsás vitorlád: szemfödél,  
lángrakap hordó óborod,  
kigyúl fölötted a madár,  
szerkezeteid: kínpadok,  
fölfornak rajtad a habok,  
kapitányságom ideköt,  
máglyám leszel ha maradok -

milyen közel az Újvilág  
s elérhetetlenül ragyog.

Ó, lexikális adatok!  
A litánia összeállt.  
A címerállat-halmazok  
jegyzik égboltra a hazát!  
Ó borzasztó csörgőkigyó,  
néma csörgőkigyó,  
páncélozott csörgőkigyó,  
méregfog és vastaktika:  
Úr-forgás, Új Heraldika!

Akit kivégez a magány:  
fekete annak a halála  
mert nélküle kel föl a Nap,  
s a hiánytalan körutat  
tömíti milliárd kalap.  
Zajtalanul indul a mozdony,  
s ő alszik a kerék alatt.  
Én föllépek a szerelvényre:  
meghódítom magányomat.

## Szavak

Itt fekszik Margit,  
várja a kenyeret, a bort,  
egyetlen embertől várja.

Mert szavak,  
szavak teremnek csak a siker  
s az alázat kettős csúcsán,  
s a versenypályák aranykupáját  
nem eszi meg a ló.  
Mert szavak, szavak azok teremnek,  
dicsőségre, gúnyra, gyönyörre,  
de kenyerét, borát  
magának akarja mind  
a tapsoló, a fujjoló,  
a széplélek, a banális,  
a csóró és a kapitális,  
és szavak, szavak,  
zuhognak a fekvőre a szavak,  
s szavakkal bánik ő is.

Koronája browning-golyókból,  
mert nem almába játszik.  
Harapások aranypénz-sorait,  
egy égő világ perzselését hordja  
teste mint a vadállaté.



Az élet irtóztató arca  
s a halál palotái  
megejtik s meg nem hatják:  
élni akar,  
s megölhetné akárki:  
várja a kenyeret, a bort,  
egyetlen embertől várja.

### **A fölösleges fájdalmak kora**

Ó, akinek ellensége nincs,  
ragyogva kóborol...  
Az új világ érc-kapuján  
őzpata-szivem dobol.  
Azt mondják: jól van, hogy az élet  
más életekből táplálkozó.  
Ki a világ torkában élsz,  
erre ne mondd hogy: jó.

S mondják: a nagyvad joga,  
gyöngébb vadat ha levág,  
s a fű-illatu vérből  
válík vér-ivó világ,  
magasabbrendű alkat...  
És voltak államok:  
vér-ragacsos talpak alá  
önként lekushadók,  
s voltak mások, merészek,  
tűzben leroskadók.

Gengszter marad a gengszter,  
lelkének se hódolj soha.  
Időnk: a siheder-idő,  
a fölösleges fájdalmak kora.

Mondják: nem életképes  
az érzékeny gyerek.  
De én a fájó földre  
már kölyökkorom óta  
irtózva figyelek.

Életemért kiállok,  
van kenyerem, borom -  
ha nem teszem, a nyeret  
hátamra rakhatom.

De megtudd, hogy megesznek  
ha megtéped husát  
a lélek-jegyes létnek,  
s harcod is: szolgaság.

S kábított Európa,  
hol egyenlő jogot  
álmodni minden lélek  
egyenlőképp kapott.

Jaj cinkos hallgatásod!  
Parázson-vett havad!  
Jaj neked Európa:  
megetted magadat.

Gengszter marad a gengszter,  
szívem, ne hallgasd el soha:  
ez a vén siheder-idő  
a fölösleges fájdalmak kora.

Én jól tudom, mi fojtogat  
bennünket, emberek:  
a fölösleges fájdalom  
s a fölösleges szeretet.

És jól tudom: a világot  
megváltani muszáj,  
de kérdezem: mért megváltás  
az új világ, ha fáj!

s érdekedben lágyan benyel,  
mert nem anyád a mostoha - -  
s így lesz a jelen az, ami:  
a fölösleges fájdalmak kora.

Ó, akinek ellensége nincs!  
De kinek nincs, kinek!  
A Nagy Hal szájában állok,  
hitetlenül hiszek.

Romolj le rólunk, képmutatás!  
Kell immár vallani:  
a világot mindenki magának  
akarta megváltani!

Megvádolt vérerekben  
az eszmények nyoma:  
idők-alkotta orcám  
villámló rózsafa!

Ó, nem balek az Ember,  
dehogyan ajánlja fel  
sorsát, de nem is hódít  
tőrrel, se semmivel:  
vérpadra lát a felnőtt  
míg jelképet visel.

Gengszter marad a gengszter.  
Szerelmet ne hazudj soha.  
Meg ne tévesszen az idő:  
a fölösleges fájdalmak kora.

## PAPÍRKORONA

### Papírkorona

És ha mindenütt tilos az álom:  
álmodni gyerünk haza,  
haza, a papírpalotából,  
főnökeink leheletéből,  
éhes szemük elől: haza,  
álmodni gyerünk haza,  
a préríken át, a disznószinű bogáncs  
kövér kondáit átugrálva  
álmodni gyerünk haza,  
a verebes kalicka halottját eltemetni,  
álmodni gyerünk haza,  
koporsó-dobozát beragasztani szépen  
arannyal, pirossal, zölddel -  
álmodni gyerünk haza,  
zsolozsmázni gyászéneket:  
Jaj, hogy a te kis lábaid  
tenyeremben többé nem karmolásznak -  
de a macskát, azt agyonütöm ha kikapar a földből -  
jaj te gyönyörű, feltámadsz-e az Ítélet Napján velünk?

Macskánk a leggazdagabb,  
háza van neki, övé a nyúlház, ott a szobája,  
létrás a feljárója, piros pokróc az ágya,  
fű a matraca, törött tükrében lakik a tündér.  
Ne vadássz a gyíkra, a leveli békára, barátom,  
menj a nádasba, Muszmüller di Micilla,  
ott fogjál vadakat, ezek a békák idomítottak,  
kötelen másznak, csillagai mind a trapéznak,  
csak a szomszédok előtt nem produkálják magukat,  
de a kisöcsém látta, ő megérdemli a csodát -  
menj a nádasba, vadszagú liliom-erdők  
trüszögésedet várják, becirmítanak vörös arannyal,  
fogjál vízi-sárkányt: tüzeshasu tarajos götét,  
lófejű saskát, vidrával mérkőzz,  
lovagokat keress magadnak, megnőttél, itt az idő - és  
este, lehet, találkozol velem is:  
odajárok én is a liliomok közé, a nádi királlyal,  
mert utálok a tintapacni-fülű iroda-fiúkat,  
keszeg kis fehér kezüket - az én szeretőm nem ilyen.  
Jaj, nem is aluszom, a Szürke Szörnyeteg várába  
úgy indulok álmosan, ó doktori főnök,

ha az álmodozás építi fel a lélek méz-sugarú szerkezetét  
úgy itt mindenki angolkóros, vízfejű szavaikat nem értem,  
vicceiken a csattanónál nem röhögők,  
iparkodom pedig a keresetért, számolok, írok,  
de hosszú hajammal az irodavezetőt szájbacsapom, botrány,  
ledől az aktatorony, az ábécébe-rakott kartonok  
boldog zúrban szétrebbennek mint a káposztalepkék,  
diadal, diadala a neveknek, a rögzített,  
azonos kínba varázsolt személyiségek diadala -  
felmondok. Életem folytatólagos felmondás ezentúl,  
de csak Tuba Károly bácsi szakállá integet helyeselve.  
Életemben csak a macska ugyanaz, meg a gyalupad  
göndör aranycsiga-forgácsa, összesöpörve  
befekszem és álmodok erdőkről, gyantás fa-könnyről,  
ácsolt hajókról, tengerészek kísérő madaráról,  
Baudelaire albatroszáról, s körülöttem mindenki felnő,  
toronnyá a megállapodott osztálytársak felmagasodnak,  
csak én csinállok sztaniol-lovat a húsvéti tojás burkából,  
lógva a villamoson csak én képzelem  
magamat a sárkány utasának,  
fülemig az alázat papírkoronáját lehúgom,  
nem vagyok különb nálatok, papírmassina-kezelők,  
ti akik gyerekek is voltatok, s a pörgő kötéllel  
ugráltatok és örültetek akár a szöcskék,  
verekedtetek piros tenyérrel, de mai sápadt kezetek  
spulnira a főnök bajuszát nem tekeri,  
kartonból az égő angyalt meg nem alkotja,  
nem gyűjtjátok föl a tömegmagányt -  
Eltemetett madaram,  
a fekete földben röptél te örökké,  
szárnyaid a salétrom-erdőkben kivirágoznak.  
Világtalan bolygókat: fölfedezed a  
mesebeli aranyrögöket.  
Madaram, az elsüllyedt városba beröppensz,  
ahol a Szürke Szörnyeteg várában fogoly vagyok.  
Szabadíts meg madaram, varázsollak irdatlan griffnek,  
szállunk a világi birodalmak alatt,  
elsüllyedt temetőkön át, ahol ökölnagy  
rubintok világolnak a lókoponyákból,  
és felriadnak a vitézekkel-betemetett lócsordák,  
a nyergek, a szíjak tajtéktól foszforeszkálnak, a sörények  
felborzadnak elevenen, örvongve dobognak a paták,  
menekülünk a Világ Kútjában, föl, föl, a mohák, a kövek,  
dülledtszemű béka-királyok között, merev függőlegesben  
röptünk az ég felé, táplálkozva egymás husából,  
a földi világ iránt száguldunk fölfelé szüntelenül,  
mert élni csak fönt lehet, teljes erővel élni,  
szögelni nyitott kalickát, hogy legyél rab is meg szabad is,  
ácsolni picike vizimalmot a Bűdösárok zuhatagára,

pácolni a nyersen ragyogó bútorokat,  
 alkotni, játékból vagy pénzért, de teremteni  
 mint az öregisten, úgye apám, anyám,  
 illataról is megismerni: melyik a diófa, a nyírfa,  
 csinálni kisteknőt a babáknak, locsikázni-valót -  
 nem tudjátok ti, micsoda kín ez a kenyér a kezemben,  
 e papír-világ számoszlopai, üzleti levelei,  
 a szócséplés az anyagról, a számozott emberek sorrendjéről,  
 a traktoreke-méreték papiros-jelképeiről,  
 amíg más boldog halandók a valódi indítókart lenyomják  
 s izzadva, kitajtékosodva káromkodni szabad nekik  
 mint nekünk odahaza, s az anyaghoz kötve: kénytelen teremtenek -  
 hát álmodjunk, ha a teremtés joga nem is a mienk,  
 zárt világomat, az álmod közprédára nem adom.  
 Ó, a görcsfejú kiscicák az égerfában,  
 ó a csomóskezű varázslók, dió-furnéron a faördög,  
 barna denevérszárnyát kitárja, feje hegedű,  
 hullámozva röpül Magyarország hegy-és-vízrajzi térképe fölött,  
 a barna hegyvonulatokon át, a folyóvölgyek mélységein át,  
 száraz lábfejei fa-üstököst vonszolnak karmosan,  
 kívül-hordozott köldöke kitüntetés -  
 mindez enyém? s a rángatózó Rotschild-rózsák a tüdőbetegek arcán  
 a kalauznő sugár-ráncos árvácska-mosolya  
 higgyem-e hogy az enyém? s ha igen:  
 ki mérheti föl, ki tud az én vagyonomról?  
 Ismertek-e engem, és fölismertek-e engem  
 a rakott szoknyában, a magasszáru fekete cipőben?  
 Tanárnő kérem, üdvözlöm, most kissé topis vagyok,  
 de maga tudja: előttem semmi se lehetetlen,  
 tudja, hogy a Bánk bánt lilára-dühödve nekem magyarázta,  
 tudja, hogy a szindarabokat az iskolában  
 én írtam, rendeztem és játszottam annakidején,  
 most szokatlan dolgokról írok, belerokkan a szívem,  
 lélekzetem elfullad, ó ez nem az egykori játék,  
 maga érti, hogy ez a kopott blúz rajtam  
 úgyszólván átmeneti - mert feltörök én, s a porondon  
 róka-boában dalolom majd fürmedvényeimet,  
 s virágot, virágot a művésznőnek - nekem, aki hajdan  
 a tanfelügyelőnek a köszöntőt elduruzsoltam  
 s átadtam a közpénzen vásárolt jegelt rózsát -  
 maga nyugdíjba vonul, s én addig is propagálom magát,  
 köszönöm hogy engedte álmodni a szegény gyereket,  
 köszönöm hogy nem nevetett ki - érdemem mind a magáé,  
 magában az illúzió örök, bár fejecskeje megöszül,  
 de én, csatangolva e romos világban, máris szkeptikus vagyok -  
 masírozok be a városba, mint aki hódítani vonul,  
 leállt a villamos, az autóstóp még ismeretlen,  
 ferde oszlopok orrukon a leszakadt vezetékkel  
 óriás cincérek, csápolnak a nyári fűvásban,

bérpaloták helyén kráterek, pokolszájak ahol meghízik a zuzmó,  
 eső után, csurognak a téglahalmazba-beszorult rongyok:  
 fölfeslett kosztümkabátok, kifordult válltömésük  
 akár a denevér barna-bolyhosan lecsüng  
 s döbbenetes virágként a sárgacsillag világol -  
 szégyen, szégyen és nyomorúság. Ragyog a Rákóczi-út,  
 dunai vége széles szalagként fölível a mennybe,  
 ahol a leszakadt híd páros gyertyája áll,  
 s ez égi uton a feketezakós seftelők, az esett lét sátánai  
 kövéren susognak, csencselnek az arannyal,  
 arany foguk nagyra nő akár a vadkanagyar,  
 megeszi a vég vásznakat, kelméket, a porcelántálakat megropogtatja,  
 harapja a zsírtömböt, megzabálja a szerelmet, a hazát,  
 de én szórakozni akarok, a magam pénzén és magamért,  
 gyerünk a moziba, most megy a nagyfilm: AMIRŐL NEM BESZÉLÜNK  
 óriás nemiszervek a vásznon, dagadtan, sebzetten és betegen,  
 mert beteg a föld, a haza, és szerelmünk is: beteg,  
 beteg az álmunk: egy vekni kenyérért is eladó -  
 én megeszem ma a fizetésem, ha holnap koplalok is,  
 az elegáns cukrászdába belépek királyian,  
 rendelek zöld marcipán-gömböt, illatos moha-labdát,  
 hamvas cukormázát lehántom, osztom a borraivalót,  
 ez az élet az enyém, nem rúghatnak ki a gyönyörből,  
 itt velem eszik régen-megboldogult nagyapám,  
 hosszú bajusza a fülére csavarva,  
 kék szemében a betlehemi csillag,  
 sugarával kisöpri a termet, s a tímárműhely beúszik,  
 bevitorláznak az elefántfül-nagy bőrök,  
 csizma-felsőrészek: fekete oroszlánfőkák  
 kaffognak a hölgyek lábainál a márvánasztalok között,  
 és mind: a süteményevők, az arany-lovagok  
 s a mosogatók is résztvettek a májusi felvonuláson,  
 felvonultam én is május elsején virággal, lobogóval,  
 de ha egyedül vagyok: eladó barom vagyok!  
 A mélyből: a konyha-műhelyből, ahol az ajtó mögé  
 elbújtál mert piros ruhát hoztál nekem  
 s próbára tettél, hogy kit szeretek jobban: a nagypapát vagy a ruhát,  
 de én csak téged kerestelek, s kutatlak ma is,  
 bőrkötényes bajnokát a szigetvári köztársaságnak,  
 s áhítom energiádat, áhítom a szelíd-szeműek uralmát,  
 áhítom megérteni: mi van - - nagypapa, gyere velem,  
 a mélyből a királyi várba - ott majd kitűnik, ki vagyok -  
 déli hőségben kapaszkodok föl a várba,  
 lakóhelyére a disszidált kormányzónak, izzanak a romok fehéren,  
 izzik a ledöntött kő és kőlovasa,  
 a plisszírozott szárnyú kőangyal  
 hanyattesett döglött lepke, az enyészet hangyáit várja,  
 tátott csőrrel a köturul liheg a negyvenöt celziusz-fokos napon,  
 a világos délben, szárnyait a kiégett fűvirágokra ereszti,

kőbegye láthatóan piheg, zihál a nemzeti büszkeség kőmadara  
a kömeredély szélén, a kábító-illatú bodzavirág  
fejfájdító tenyerére majdnem leszédül,  
s a lerontott paloták, álmai az oktalan nagyratörésnek,  
roskadozva vegetálnak, meglazul egy-egy téglá,  
huppan az ájult csöndben,  
szél kavar és gyilkol tüzes mészporlidérc-hadakat,  
egy szőke ember közeleg a lerombolt uccán,  
ajánlkozik: ő a várat majd bemutatja,  
kilóméterekre lélek se jár csak ő - leteperhetne  
de az én homlokomat megbélyegezte az álom - gyerünk hát,  
s baktatunk a fehér pokolban, a mézsivatang  
füstölgő kordilleráin át, a drótakadályos  
kőszikatorokban, ahol az árnyékban a lámpavirág sugárzik,  
megnyílt a Várszínház, nézőterén bürök és gyufavirág bámulja az utolsó műsort,  
huppognak a spiccelő balettcipők,  
poralakok porkoponyái, porkígyó-karok és derekak  
viaskodva a végzettel és egymással is:  
múlékony gomolygó tömbben megalkotják a halált,  
toronnyá az izzó márványfelhő föláll: Jászai Mari tragikus alakja  
zihálja a Szózatot, itt kell, ő itt fogunk élni,  
hercegek, bárók, válogatott lakájok, vége az előadásnak,  
sétapálcát pörgetve a dámáknak adjatok utat,  
uszályát fölfogva a kormányzóné, tollbóbitásan bókolva a dámasereg  
hódolóival a palotába bevonul poros cipővel,  
most kezdődik a francia-négyes, négyesével puhán fölsorakoznak  
s lejtének lágyan, fordulnak pörgő-keményen,  
de a kezükben szurony világít,  
s a fordulónál messze kiszúrnak a város fölé,  
Pestszentlőrinc, ahol az apám homlokára szuronyheggyel  
fakasztanak gyöngyöt veritékből és vérből - elég volt.  
Föltépve a parkett, az ételhozó felvonó örökre megállt.  
Nincs ami táplálja a fényűzést, kirabolva az ország.  
Megköszönöm az útmutatást, már évek óta éhes vagyok.  
Sör és pogácsa előttem a kiskocsmában,  
a kékefehér-kockás abrosz tengert és habot idéz.  
Én még meglátom a tengert, tajtékjából merítek koronát a fejemre -  
Úgy lesz, úgy, bólogat a Bak-sör alátétjén a papírkecske,  
úgy lesz, úgy, bólogat a szakállas isten, és szememet  
jótékony tűzével elvakítja - ne lássak,  
ne lásson a gyerek a tilalmas közelbe, ne lásson,  
övé csak a Végtelen, de az az övé.



## A Félpofájú

*1951-es esztendőm emlékére*

Vasalt, sötétkék ruhában áll  
a sátán-király,  
félarcán tátong a hiány.

A szenvedésekre nyíló tükör:  
vak.

Az álmatlanság szem-alatti  
fekete rózsáira nyíló tükör:  
vak.

A jajkiáltás tündöklő jelfogója:  
az irgalom agytekervénye  
vakvezeték, vak.

Ez a nincs, ez a semmi,  
ez a félelme-lét, ez a hiány  
megesz, megőrjít, megveszejt,  
míg rothadó vérliliomok  
mintázzák a zubbonyokat,  
véraláfutás-olajfák  
terjednek a háta hegygerincén,  
s verejték-választó vállainkra  
röpülnek az Ő keselyűi:  
a beszámolók a bűnről,  
az ítélet, felbecsülés  
a ki sem sarjadt zöldről:  
- az eleve elrendelés.

A fülek szinte ugrálnak a szélben  
a svájcisapkák alatt,  
mindent meghallanak,  
túl a vér tündér-dobolásán  
a győzelmetlen győzelmeket  
hirdető jelentéseket,  
s a ki nem mondott szavakat.

Közben: tavasz.

Vetésbe a fácánkakas  
tündöklően zuhan,  
leroskadnak az arany ágak  
hullámosan.

Sár, meleg eső,  
ütemre-ledöngölt füvek.

Forgó dzsesszdob a föld,  
zihál a menny, liheg.

Arcomat, teljes élet,  
orcádig emelem.

Hogy ki nem buktam belőled,  
az isten volt velem.

Rothadni, döggé bomolni  
nem bírom elképzelni magamat,  
az arany tagokat,  
a forró fogakat.

Ölelni vágyom s robogni,  
mert a gyönyör felold  
s megold félelmes bajokat.  
Átröpít az időn a tudás  
s fakaszt a szájból tüzes-erős  
szózatokat.

A villamosság oszlopai  
mint ferde tornyok  
mellettem elhasalnak  
s eltátult szájak  
ámulnak gyönyörködésen.

Szájak, isten madarai,  
vércseként nevemre verdesők,  
szájak: szíjak, kegyetlen  
szavakkal is suhogtatók,  
ráncosak: memento-mori-föliratuak,  
bevert szájak, dacosra-dagadtak,  
fiu-szájak: nyárillatú,  
tejeskukorica-ízű szájak,  
s ti részegség könny-csillagai alatt  
a lehetetlenre megnyíló világok:  
éneklő szájak -  
ne hallgassatok az én életemről,  
olvassátok rám:

Mikor a konyhás riadtan nyújtja  
kiérdemelt kenyeredet,  
a borbély remegve vágja el  
hajad niagaráját,  
ha szöget húzol a deszkából,  
megnézik, nem szabotálsz-e,  
megszámolják a tapsaidat,  
indulóra bedobott lépteidet,  
vánkosodon a sírás virágait,  
kifordítanak mint a tuskédisznót,  
jóakarated jégesőként  
megfagy fejednél,  
legjobb barátod üdvözölni retteg  
mert megállt mögötted  
a Félpofájú.

És rettegsz - mi mindentől -  
nem is a kintől -  
félszegre, hülyére sikerülő  
kénytelen hazugságaidtól,  
attól hogy megtörsz, pedig  
röpülni szeretnél,  
dalaidért világot vehetnél,  
elmondatlan énekeid  
halántéknál karéjban sírnak,  
rettegsz mint minden ember,  
pedig hisz meg se látnak,  
te szegény.

A Késdobálóban -  
ott táncolsz szombat este  
a bevert-orru boxolókkal.  
Furcsa szavaidért,  
mosolyodért  
ők megvédenek téged,  
s szereted te is őket:  
testet a lélek.

Csókolgatnak a cigánylányok,  
beborítanak nagy sötét sörényeikkel,  
te pedig tüzes tűvel  
kidekorálsz fülcimpájukat,  
a piros fülbevaló  
bársony oltárvánkosát.

Egyetlen jó ruhádat  
nem ribolod - epedve,  
szerelemtől éhesen,  
agyag-vörös melegítőben  
jársz a zöldben,  
virágokat harapva,  
vékony angyal-medve.

Szíved s étvágyad bölcsül.  
Nem ehetjük meg egymást,  
telik a föld, telik.  
Az emberiség üdvére  
már a mozdony-nagy jávorantilopokat is  
megfejjik,  
áldott szemük csupa alázat -  
meghajtanád te is magad,  
de alázattól meg-nem-edzett  
ridegvas-nyakadat kitörné  
Ő,  
aki évezredek óta  
semmit meg nem ért,  
a szentbeszéd logikájával

elnézi a vért,  
az arénában tigrisfogakon  
virágzó emberi tagokat,  
a szurkos ember-fáklyák lángolását,  
a tulipánként szétszakított,  
szétszórt családokat,  
a naív felszólalók pusztulását!

A legyőzött,  
az ő nevében elesett  
gladiátor végvonaglását  
jeges egyszemmel ügyeli,  
kegyelem-kérés meg nem hatja,  
hüvelykujját lefelé fordítja,  
roppant üzletet szimatol,  
ha kellesz: kezébe késnek,  
ha nem kellesz: sírodba  
előre bemászhatol,  
s örülj, ha onnan is  
ki nem kapar,  
téged, szülődet,  
ivadékokat -  
mert nem vagy kapható!

Az Aréna Esztendejében  
szembenéztem az Irtózatossal,  
aki ma emlék,  
halott ragály.  
A Botránkoztató rideg sírja felett  
átível a félbemaradt szívárvány.

### **Költő a Holdban**

A Hajnalom, Hajnal, Senki Földje,  
Balgá reménység, a kimért világ  
végső produkciója, végső illúziója a végtelennek,  
hajnal.  
Határtalanság.

B Vége a murinak!  
Menő, menedzser egymásra maradt  
a roppant szürkület  
ígérettelen sugár-állványai alatt.  
Menj aludni. Elmegyek én is.

A Még nem pirkad. Még szürke minden.  
Majd beborít mindent a vér.  
Világos.

- B Ó, a te fantáziád!  
Angyalok törekenysége, s ereje angyaloknak,  
ó, a te szóvá-kifűjt lélekzedet,  
sóhajokból sodrott vihar -  
ezt is, mint annyi kifejezést, tőled loptam -  
imádlak. Pihenj, aludj.
- A Hogy futnak a bolygók!  
Hogy gördül a Hold, odaadni magát  
új gyötremnek!  
és elsápad a föld a közlgő új nap előtt,  
hogy rohan felém a fény, rámléni, irgalmatlanul -  
kerék-világ, talp-világ.
- B Ma még nagy napunk lesz -  
egyenés-adásban te nyilatkozol  
a vak világnak: mik vagyunk.
- A S mivé lehetnénk.
- B Lehattunk, amivé lehattunk.
- A Lehattunk volna mások is.  
De majd, hogy mivé lettünk s mivé nem:  
meghallhatod.
- B Ó, előbb nem?
- A Nem, nem.
- B Titok?
- A Á, nem. Ma - ha volt és lesz ilyen:  
ha létezik ma -  
mivel e züllő társaságnak megígértem -  
(mert bárgyú s jogtalan boldogságuk  
már ingerített)  
ma önállósítom magamat.
- B És én se tudhatom meg: ez  
miképpen menne végbe?
- A Arcaink: szürke kártyalapok  
egymásra-verődnek a tükrökben, az  
induló Nap fényzivatarában  
színt és értelmet rabolnak:  
arany-király, piros-király -  
mindenki a maga módján - igaz?
- B Aludj hát. Én elmegyek.  
Tudjad, hogy mögötted állok.
- A Ki áll mögöttem? Ki áll az ember mögött,  
az óriás magányban, a világ teremtmése előtt,  
mikor az egyetlen bizonyosság:  
hogy még minden lehet!

B Akarattal maradsz magányos...

A S lesz is magány és lehetőség!  
Megszületik a nap, és szörnyeket  
vajúdnak a lávák, és vakítanak a  
lerágott csontok,  
és baba-fejek ugrálnak a páfrányok  
pórusaiból a gránát-robbanások erejétől,  
s a hajnal, ez a hajnal, ahol az ember  
mégcsak önmagának gondolata:  
a hajnal nekem megszületni segít,  
mert lehetek én is!

B Hogyan létezel, ha elűzöd barátaidat?

A Ott állok én, tervbevéve magamtól  
s magam által -

B És a világ?

A A világ tapsol vagy füttyöl,  
(kedvesen) s időnként megsértődik.  
No menj,  
menj vagy maradj, csak ne haragudj,  
nem érted a játékot: nagy szegénység!  
Látod, hajnal van, és én  
lehervadtam, és fázom is, és  
csak az tart, hogy mindjárt létezem.

B Olykor nagyon is magabiztos vagy.

A Mért baj az neked,  
mért baj az, ha a költő megáll a lábán?  
Ha a tűnékeny kövezeten: az elme  
szétterülő kő-virágain  
nem csúszik el,  
ha a szalmiákszagú, aszpik-gyémántos büfében  
el nem káprázik, a fagyasztott  
hús, meg a narancs-sütemények meg a  
vörösbor láttán még szólni tud  
s azt mondja: az én testem, az én vérem, -  
és talpától-szeméig: ő maga, egyetlen ív,  
mert élni tud a föld sóival és forrásaival, és az ehetőt  
salakká és fantáziává szűri át!

B Megköszöntél már valamit is?

A Mért fáj az neked, még neked is, hogy élni tudok  
mért fájnak a szeretőim,  
a szerelmem, - az  
hogyan naponta az istennel hálok,  
a létrejött világ  
felém áramló üdvözlete  
mért fáj neked?

- B Buktató-nélküli pályádat  
halljuk, mire becsülöd, s azt,  
ki utadat finanszírozza!
- A Mért fáj,  
ha a Politika roppant narancs-szájával  
megforgat engem, és nem vesz be engem,  
mert bukásom a korok homlokán  
mindenkor megbélyegző pecsét -  
és így, mindentől árvaságig-függetlenül  
s kötve mégis irgalmatlan kolonccal:  
a Holddal - koldusan és gazdagon  
ítélek, táncolok s ölelkezem -  
mért fáj?
- B Mert bánt arcodon a jel,  
a jel, hogy bármikor megtagadhatsz,  
így szólhatsz: nem ismerlek!
- A Nem a megfeszített tagadta meg  
az emberiséget, nem.
- B Mert bánt, hogy bármikor függetlenül lehetsz,  
s önmagad fényudvarában  
táncolsz akár a flamingó,  
s kirúgod egyetlen tisztelődet is.
- A Csak tetteidre mondok nemet,  
tetteidre, nem reád,  
nem reád, aki tenyészszel  
buján és ostobán, és kedvesen  
mint a televény,  
és szülöd és gyártod a játszódó utódokat,  
mindegyik mint a hajnal, a lehetőség maga,  
s angyalok kürtjei alatt  
forognak a körhinta lovain  
lovagolva mint a királyok,  
s nem akarnám, hogy király-voltukból  
lenyomorítsd őket hivatalnokká  
s kulivá.
- B Okkal-móddal elosztani  
a javakat - ember kell erre is -
- A S minek a hivatal?  
a taposás a kürtökön?  
Robbanjon fel,  
egyetlen rózsa-égésben, és az elszámoló-helyek  
röpüljenek szét mint a gránátvirág,  
számszerint úgyszintsemminek alapja,  
menjünk mind követ törni,  
kapálni, és énekeljük meg!  
s a közös veteménybe ki-ki markoljon bele!

és aztán táncoljunk, táncoljunk,  
mert megőrjít az unalom,  
undora az egyformaságnak -  
- táncolni - -

B Veszélyes ez az ember.  
Veszélyes, de én imádom,  
lehet, hogy épp ezért...

A Már elmegy?

B Te küldesz el.

A Ó, most te vagy a Megsértett Emberiség!  
S hol vagy akkor, amikor kellenél?  
átrobotolt napjaim után,  
amikor agyondohányozva, agyonidva,  
összeégve mint ama gyermek a szárnyalásban  
kereslek,  
és térden csúszom a flaszteron,  
és mászok elibéd, levetve  
az emberi méltóságot, mert kellesz,  
mert mintáját az emberi létnek  
belőled, az emberből alkotom,  
de csak a közönyt látom,  
holdvilág-pofáidat, ahogy a reklámokra  
rávigyorognak -

B Sose mondtad, hogy kevés  
az ünnepély,  
hogy még akarsz, sose mondtad -

A Ünnepély!  
Elmentek a muriba,  
falánk anakonda-szemetekkel  
végigcsókoljátok a testemet, a ruhámat,  
végig-öleltek párzóan, szemérmetlenül,  
a szemekkel, éhes szemekkel, mert ugye  
mindennek ideje van,  
ideje a bérfizetésnek,  
ideje a murinak, a magánynak,  
és nem látjátok, hogy a felolvasott  
tizedik sor után  
remeg a lábom  
a magánytól, igenis, a magánytól,  
a számomra kimért, a beütemezett magánytól,  
és - remélem, mindenki jól szórakozott!

B Ha ilyen terhes az öröklét:  
vonulj nyugalomba.



- A Nem bánom én,  
 hogy jelképnek születtem,  
 nem bánom én,  
 de gyászt viselek azért  
 mert mulatsággá züllik a csoda -  
 a csoda méltóságát gyászolom.
- B Miféle szeszély ez megint?
- A Mikor végigcsókoltok engem,  
 tudjátok-e, kit csókoltok?
- B Téged magad - ugyan ki mást?
- A Azt, aki föltalálta -  
 az aritmetikát -
- B S a ritmikát is, nem?  
 És a repülést, és nehezeknek a közgazdaságtant,  
 féknek a háborút, pegazus helyett a publikumot -  
 talán engemet is te csináltál?
- A S ki más hozott létre?  
 Hogy fogaid között a szók  
 értelmet és erőt együtt ragyognak olykor:  
 nem az én érdemem?  
 Bár legtöbbször durva és  
 humortalan vagy, akár az őszanyag.
- B Imádom, és ő megtagad.
- A Mikor még ember, állat, démon,  
 vegetatív egységben ölt s evett,  
 s magunk is állatok vagy démonok  
 táncoltunk  
 a vérrel átítatott zöldben,  
 és lapultak körben a tigrisek, és a  
 tigrisszemek tüze  
 őrzöngő hordánk körül már úgy szorult  
 mint gyöngysor a fuldokló nyakon:
- B No úgye, őrzöngesz megint!
- A Én voltam, aki szálegyenesen  
 megálltam, és megalkottam  
 az első szót!  
 a megfoghatatlan,  
 megsebezhetetlen pajzsot  
 zavaros homlokotok elé,  
 szájakba az első szót, hogy  
 MIND!  
 Ez volt a csoda! A mindenség  
 csattanva széthasadt, s az értelem kiválott,  
 s küzdelemre és kegyelem-adásra:  
 jóságra a kétlábú szörny jogot nyert,

s e jogot én szereztem a csodával -  
gyászolom a csoda méltóságát!

B Te, te voltál a nagy Napóleon.

A Hazudsz, mert egy voltam még veletek  
és ti tudtátok! és ott vadásztam veletek  
a nagyvadra, ott véreztem veletek,  
nézd, homlokomon a jel,  
ó nem az idő, nem -  
fenevad karmának nyoma!

B Ez hát a jel, amitől rettegek.

A Ez a jel, s bátorságot ad  
tusakodni veletek ha félrefogtok, mert e jelben  
jogom világít!  
S mivé flitterezitek a jelet, hogy vásári  
ragyogása minden szemét boldogulására  
ürügy már!

B E szemétdombnak - ha jól értem -  
én is szemete vagyok.

A Ez a jel, ezért hódoltok!  
Ez! Olyan ember mondta ki az első szót,  
aki szentnek tartotta,  
s a szó jegyében megsebesült!  
Ez az ember nem igazolta  
a vérszagtól már-már egymásra uszult  
meggabalyodott táncosokat -  
többet mondott nekik -  
ezért imádták.  
De nem mutatsz föl nekem egy Nérót,  
egy Tyrannoszt a sok közül,  
akire lágy szájjal Éljent gurított volna  
ez az ember,  
kitől az új és új szavakat  
akkor még elvárta az emberiség,  
s bár száműzték ezért, megölték,  
de még imádták!

B S hát téged nem?  
Mered-e mondani hogy nem imádnak?  
Hiszen úgy fordulnak utánad a sugárutakon  
mintha minden nyak spirál-drót volna  
s minden fej bárgyu vas, aminek  
te vagy a mágnes -  
dögivel a kirakatokban portréid állnak,  
ájult kezek cipődet cicomázzák,  
és dőzsölnek az ujjak hajszálaid  
csavar-menetében,  
számontartják piros vérsejtjeid

csillaghalmazát,  
szeretőid számát, szeretőidét,  
számos barátodét, kik közül, látom  
csak egy vagyok, vagy nem is vagyok -  
Nem imádnak! ilyet mondani  
társadalom-elleni vétek!

A Ki kérte imádástokat!  
Hát isten akartam én lenni?  
Nem arról volt-e szó, hogy együtt, egyszerre, mind!  
Nem én utáltam-e először  
a bálványozást? a bálványt  
nem én akartam-e elsőnek ledönteni?  
Nem ti tolultatok-e föl  
az egy fő helyébe  
sokezer fejjel,  
falánkul, a becsvágy hashajtójával előre  
kiürítve minden eszményt magatokból,  
hogyan szabad koncnak maradjon hely,  
nem ti tolongtok-e most  
az egy-főre szabott dobogón,  
hogyan sokaságtokat látva elámul a közember,  
mert a Holdnak  
már több szeretett atyja van  
mint édesanyja!

B Igen ám, de ezek az atyák  
téged is kitartanak!

A S talán méltóképpen tartanak?  
Kinek érték az én gondom  
a szó iránt?  
A magasan robbanó,  
mélyen dühöngő,  
a víz remegésén orgonázó szokat  
ki méri meg?  
A ki-nem-mondott  
de jelenlévő szó élességének  
ki tartja oda a szivét!

B Ki lenne örült!

A Nem öl meg az igaz szó!  
Az ige dühödt mivoltában is áldás.  
Nem öl meg a leggyönyörűbb játék: a szó,  
csak megsebez s megjobbít.  
Gyilkol az ember a háborúban,  
a fegyházban, az aggok menhelyén,  
a szerelemben - s eképpen lehetne állat is -  
de ami emberré hitelesít:  
nem öl meg az igaz szó.

B Kérdés!

A Ó, elmegy a költő a Holdba is,  
a Holdba is, ama új szóért,  
és körmeivel lazítja a talajt  
új ásványok, új Bölcsék Köve iránt,  
és együtt fuldokol mindenkivel  
az úrsapka szűk légkörében,  
zihálva a nyomás-nélküli térben,  
hányva a bizonytalanságtól  
új szavakat keres,  
bizarr karácsonyfáját: az emberiséget  
új ragyogással hogy elhalmozza.  
Új viszonylatok szövevényébe  
új világossággal az új bolygón  
rajongva dárdáz.  
S elejti a fényt, mert akinek adná:  
nem létezik...

B Nem-e?

Hát ennyi neked a meghódított új világ?

A Mi van a Holdban?

Hold, Lúna, Hold,  
poéták agyonvonított álma, égi kenyér -  
menedék! Fölfelé-hulló könnytől platina-domborművé,  
ember-arccá sulykolt menedék - de nincs menedék  
mert mi van a Holdban?  
Korunk megszentelt üzlete,  
legnagyobb befektetése,  
és fényes porzuhatagát az adminisztrátorok nikkell-szárnya kavarja,  
gyémánt szemetükrén a bérelszámolók korcsolyáznak lélektelenül,  
és falják és ölik egymást a keresetért,  
a minél-későbbi nyugdíjért, a kitüntetésért,  
és vakarják és fejtik az ércet a kisemberek,  
maguk is gépek, gépei a gép-rendszerrel átszövött ürnek,  
a fő-gépek pedig ráérnek imádni a költőt  
de csak addig, amíg ki nem kiáltja:  
mi van a Holdban!

B Élő tagadás, te! Ma este

a képernyő milliárdos szorzatában  
ezt akarod-e a pofánkba magyarázni?

A Imádom mindennek indulását!

Földürt hold-talajon mint a kenguru  
rajongva szökellek,  
vas-lábazatok rozsdás felületét  
a mínium elé fényesre csókolom,  
a kultúrhálót: a villanyvezetékét  
szövöm, feszítem - érjünk messzire,  
táncoljon magas leadó-tornyainkban a lélek,

magasan örüljön a lélek, magas célokért  
ugráljon a mikro-hullámok viaduktján,  
de ne ezt adja hírül - hogy minden újulásnak  
bohócai, rongyai lettünk -  
ne ezt!

B Virágokról beszélj!

Mikroporózus párnákról, ahol az új kék  
illattalanul szétvirágzik!  
Terv szerint fogant babák  
ezüst nyáláról,  
a sebességről, átkelő gyalogosok  
riadt nyúl-iramáról - - van vidámság!  
van humor! van szépség!  
Virágokról beszélj!  
De idejében!

A Lennék álmodozó bolond: megbolondulnátok értem.

Légi s szellemi lény: enni se tudnátok a gyönyörtől.  
Mechanikus doboló: „az új kor himnöke” kiáltanátok.  
Léha, parázna: mosolyognátok: „a poéta!”  
Kocsin suhanó menő: „életünk kiteljesítője, törekvéseink megszemélyesítője”!  
de mert nem vágyom azzá lenni, amivé kívántok:  
rühelltek, akár a ragályt.

B Örült vagy! s jó hogy még csak én tudom.

A Mondjuk ki nyíltan: nincs rám szükségetek.

Elszabotáltátok a béreket;  
a kultúrára-fordított köteg-bankó  
a slágerszerzők lábához rugalmas lépcsőnek összeáll.  
Csináltatok a Holdból kirakatot -  
a jólét viszonylagos!  
Vannak mellékuccák, vannak sugárutak,  
aki fejet hajt: keres, aki nem: oxigénhiányban sorvad.  
Csináltatok kirakatot, s most kéne bele,  
kéne a bohóc, bíborpalástos,  
koszorús, automobilos, bohóc akit fizettek,  
magatokat fizetnétek, magatokat akarjátok imádni -  
de az a bohóckirály nem én leszek.

B Veszélyes ez az ember.

Mint üveggalamb, éltem körülményeink  
üvegképletében,  
s most félek: egy ütéstől  
üvegcsereppé  
pengve szétrobbanunk!

A Mondjuk ki nyíltan: nincs rám szükségetek.  
Sokmindenről tudok:  
az ilyen egyén eleve útált és elitelt.  
Nem is viseli el az ember  
a szűrő lelkiismeretet,  
nem, élve nem,  
és ha egy holdbeli világnak  
terhére van a lelkiismeret, hát kivágja a világűrbe  
s kreál magának újat, vagy belebolondul  
és születnek a dilynós utódok, a kretének,  
büntet a természet sokadíziglen, őt nem lehet behúzni,  
nem lehet szennyesen élni - még a hóhér is  
igazolja magát!

B S igazolod te is magadat, hihetőleg.

A Szerelmemen kívül  
senkinek számadással nem tartozok.  
Én meghalok - egy por beszél  
s pornak beszél mert meghaltok ti is -

B Kudarc!

A Senkinek  
számadással nem tartozok.  
Mi sejtelmetek van az ember-kihordó gondról!  
Engem a szerelem hordozott.  
Ti? Nem mint szülőanya - kilenc hónapig - nem,  
kilenc napig se - egy napig se,  
egy óráig se hordozzátok ki a gondolatot!  
A kész kell, - mint termékekben  
a kész kell, nem baj ha tökéletlen, csak  
kész legyen, csak jobbítani ne kelljen rajta!  
mint művészetben, a kész kell,  
ki legyen pucolva, kicirkalmazva,  
csak gondolkodni rajta s megdöbbenni ne kelljen,  
a készre jöttök, a laza, kész ötletekre,  
üres sziporkára, egy ötletért lezúztok  
bármi nemes gondolatot, mert az ötlet  
- el ne feledjem - sürgősen pénzt fiall!  
Mi sejtelmetek van a készülő,  
ősidők óta készülő beszédről!  
Szavakról, zokogó ókról, dob-dübögésü dékről,  
á-hangok ámuló tiltakozásáról, amikkel  
a gyilkos rakétát is meg lehet állítani,  
mert erre találták fel a szót,  
hogyan tiltakozzon, álmodtasson és emeljen!  
Mert emel toronyházat a természet is,  
ragaszt a darázs mértani palotát  
s megbéleli ehettő arannyal,  
radar-szerve a bogárnak precíz és örökölhető,

rabszolga-társadalmat alakít a hangya,  
tagolt fecsegésre idomul a papagáj -  
hát ami emberré tesz,  
azt kurvítanád el:  
a gondolat-hordozó beszédet?  
A fekvő ribanc-vegetáció: a természet fölött  
legyünk diadalmasan vegetáló  
ribanc-király?

B Hallgatlak.

A Nem ezért indultunk!

Könnyű szívvel, mintha csak pünkösdirózsa-szirmokat -  
nem ezért hajigáltuk a téglát az állványokon,  
nem ezért húztunk pilótasapkát,  
vívmányaidat, új világ, nem ezért  
próbáltuk elsőnek, hogy élónél több a halottunk!

B Mit akarsz tenni?

A Ma este

kihirdetem százötvenezer Borgia bukását.

B Hogyan?

A Azok vagytok: egymás sarkára hágó, naprakész  
maffia-koronások.

Én mondom ezt ki,  
én, a porszem a mesebeli népből,  
mert mi a nép ma is? A szent balek;  
költő a Holdban!

B Ragyogó.

A Én nem urat váltani kerültem a Holdba,  
mint szennyes trikót dob le az ember,  
hogy majd az új is kikopjon a tisztaságból.

B Ugy hát meztelenül...

Intsem az ügyeletes tündért?

A Hagyd ezt. Régi lemez.

Se testem, se lelkem nem lesz  
s nem volt ribanc alattad.

B Nem történt semmi. Mit óhajtasz?

Mi a program?

A A tisztaság - mint a Megváltó ruhája,  
amint viselőjével együtt nőtt és tündökölt.

B Megkönnyebbül a lelkem - -

megérem, hogy vallásosak leszünk?

A Ez is csak: álarc.

Se égi, se földi támaszték  
vasfa-derekamnak nem kell.  
Nem kell a kokain  
zöld mámora,  
mert kábít, nyugóz, akadályoz  
majd úgy, mint te.

B Igyunk erre valamit!

A Nem kell, az alkohol se kell,  
lesöpöröm az arany italos-üvegeket, a poharakat  
megzúrom akár a fogaim között,  
pedig imádok élni, a dáridóban  
isten voltam, s nem kell - de a természet se kell,  
síkságok mosolya, oroszlánfejű  
sziklahegyek ritka varázsa is  
leolvad szellememről mint az ezüstmáz - -  
vagy nem is.  
Majdnem mindent megéltem.  
Ittam, mulattam, robotoltam, átgázolt rajtam a pénz,  
átgázoltam én a pénzen, a szerelmen -  
minden volt! s mindennel gazdagon  
nem a kikoplalt próféta átkozódik, de az  
aki élt!

B Ma este hát...

A Ó, hallgass meg!  
Valamikor  
bámultunk a tiszta Holdba - emlékezel?  
Hínáraival, géppisztoly-csővével  
nyűgözött a föld,  
a mocskok, a föld! s bámult a költő és barátja  
a Holdba,  
a tisztaság cipójába - s ma a Holdból  
nézünk a Földre, a béklyózó Holdból a Földre,  
mert merre nézzünk, ha szennyünket  
a legmesszibb csillagképbe is  
hurcolni képesek vagyunk, ha ide is -  
s fejük fölött a Föld, súlyosan vétkeinktől,  
s vétekből csak a vétekbe nézhetünk,  
mert hiszen  
az álmodott világ itt van, itt vagyunk a Holdban!

B Veszélyes ez az ember. Szavakkal üt,  
mint ököllel a boxoló,  
a szívgyödörbe valami olyan  
vádát vág, hogy élő ember  
el nem viselheti.



- A Bár ne viselnéd el!  
 Bújnál ki bőrödből, ütlegelt róka,  
 hagynád a bundád, a fényes tetveket,  
 mert a csupasz ín, ideg, a szélre-esőre érzékeny  
 nyers-husod értékesebb  
 a kor rádforrott hacukájánál!  
 Bensőd, bendőd értékesebb,  
 mert ott az emésztés  
 nem vezényszóra, nem is vidámműsor-rigmusra folytatódik -  
 megemészted a gazellát, a planktont -  
 de semmi magyarázkodás:  
 megemészted te anyádat is,  
 zeneszóra, cifrán, felszalagozva,  
 megindokolva,  
 a haladás nevében - -  
 bár ne viselnéd el ütlegemet -  
 halnál bele!
- B Halj belé te!  
 Ki leverő hangokkal sürítéd keménnyé  
 az oxigént - hogy kínzó tüzet szív  
 aki lélekzetedet belehelli:  
 te pusztulj bele a tömör tűzbe,  
 te, aki évezredek óta  
 szabadságról vagy halálról prédikálsz  
 s „dühödt vagyok! kedvetlen! elvágyom a világból!”  
 így veszed el apránként szájunk ízét  
 a konszolidált jóléttől, s hajszolsz  
 nem is tudod mire - hajcsára a bizonytalannak,  
 te rothadás! Megismertelek.
- A Én haljak meg?  
 pusztultak az én őseim, vezényszavaiddal  
 főlagancsozva,  
 dobszóra, látványosan,  
 de az a dobszó nem rímekből ropogott:  
 nagyonis úgy szólt mint a pénz kopogása!
- B Ilyen vádak alatt  
 megőrülés nélkül  
 ki élhetne tovább!  
 Ki vezényelné az építkezést!
- A S ki rakná zsebre a pénzt!  
 Mondtam ugye, hogy szennyves létre indokot  
 muszáj találni! S hogy Júdas-csókokod:  
 koporsómon a bélyegző,  
 hogy hiteles halott vagyok!

B Koporsó! Júdas! Mennyi keserűség!

S te azt képzeled: panaszaidra  
sőt fenyegetésedre  
gyászt ölt a világ,  
s mellét verve csinál leszámolást?  
Nem! Élni fogunk, élni, nélküled!  
S ha te azt mondod, ember-nyelvű lélek,  
hogymunkánk az ördögé,  
hogym Holdunk: édenünk, ami fogható:  
nem létezik,  
válts hát meg minket:  
pusztulj el!

A Mielőtt kijátszom az Adu-ászt, mi?

Éljen a slágercsattanó-parancs:  
haljon meg a költő!  
Ez már igen!  
Le vele, ha naponta meghal  
rikoltva a Holdra-itélt jövőt:  
Szárnyatlan hajnal narkós foglyai  
tolongnak majd a bélyegzőóránál a percért,  
és drukkolnak a Hold-bajnoki meccseken  
hogym aggodalmukat szétzúzza a labda,  
s rimámkodnak Fortuna kerekéhez  
mert életük már-már virágában  
fölszösz - -  
Tetű világ, ribanc világ,  
az én szemeim bánata  
legyen a rothadásé?  
Hát nem értitek, hogym minden lapom  
játék az életért?  
Meghaljak, valóban?  
De könnyen adod -  
kipróbálnád-e orvosságodat?

B Őrülsz, tedd le a kést, igyál vagy szónokolj,  
eressz el, mit vétettem? Segítség!

A Csöndesen, uram: kezemben vagy.

Tanu nincs. No, hát milyen érzés  
torkodon a kés? Na, hová lett a fönség!  
Kiver az izzadság, mi? Remegsz!  
No - meghaljon-e a játék?  
Meghaljon-e a játék, az életre feltalált mentség,  
mert nélküle csak vak ölés dönt,  
csak vér zuhog - mert durva kezekben  
megfullad a szerelem és meghal a madár!  
Lódulj!  
E késsel együtt úgy hajítlak el  
mint az Undor Himnuszát!

B S én mint élő gyalázatomat:

megöllek! Így!

Pusztulj, gyalázatom!

Tanu valóban nincs.

Megöltem - fiatalságom társát -

megöltem a játékot.

Hiszem: sírással vezekelhettek.

Meghalt - megölte magát! - igen.

Majd írunk róla fényes gyászbeszédet.

Dízsírhelyre tegyék, koszorúja ragyogjon,

vakítsanak a gyászos égők - ő nemes halott,

ezt kivívom - - és mint életedben:

halálodban is melletted leszek!

### **A sárkány és lovagja**

Sebeitekkel csillagosra verve

koponyám éggel és porral eljegyezve,

s mert hiába magyaráztam a csodát,

a hasbarúgott kisbabák

örök tekintetét - mert hiába,

hiába magyaráztam a csodát,

hogy megtörni a vegetáció falánk

törvényét: erre szolgálna az emberi lét,

s mert a földön-álló üvöltők

díja csak a föld szemete - mert a por

önnön fájdalmára süket

s áhított megváltótok örökkön

a látványosság volt, az ég:

hát megragadtam a Sárkány kötelét.

Föl, föl a föld nyomorából!

Szállnunk és hullnunk: szabad.

Illúziónk: hogy imádnak,

nosztalgiánk: az anyag.

Pusztuljatok,

szimbólumok!

Az én elragadóm valóságos

mint a görgeteg szikla, a vizek.

A magányosan fölfedezhető

világ - az Írott Világ

röpítette magányos utasát.

Tengerár úgy még nem sodort

reménytelen vízbefulót,

ahogy velem felrobogott

a Sárkány, ki e gyötrődő anyag

rotációs papírja,  
az anyag végső realizálódása volt.

Rögtön hatalmas surrogás  
süketített el - s szédülve, fájva  
még végső földi könnyeim  
pusztulását is láttam: mint fehér,  
fagyott almák, robbantak fel  
a légkör üregeiben,  
s zengett a rettentő sörény:  
a madzagba-fonott nemzetizászlók,  
husvétok bevérzett aranyszallagjai,  
gyászlobogók és zsibvásári harisnyák:  
kellékei az írott valónak  
ütötték a zöld levegőt ütemre  
mint szégyentelen tapsvihar,  
vegyes örömök bére,  
s nem hagytuk le e bizarr muzsikát  
és ordított a levegő  
ahogy e sok förtelem és remény ütötte,  
s az iramtól-fullasztó világsörényből  
felkúsztam a Sárkány fejére.

S ha láttál arcot  
összeállni szívárványból és bitóból,  
homlokot ahol a nap árnyéka a kivégzési pecsét,  
arc-mezőt ahol a ráncok, redők:  
a világ fölfedezésén ámuló költemény-sorok,  
s a napi hírek, a háborús hírek,  
a fogyasztás, a termelés  
fölragasztott papír-mozaikja  
röhög és gyászol:  
ez volt az arc, ahol merészség és bukás  
tündöklő mosollyal összeállni kényszerül,

mert ragyogóbb a tiszta írás mindennél,  
és a halál se cenzurázza meg  
Apollinaire szökőkút-sorait.  
Európám lett ez az arc  
s én olvastam végtelen gyönyörrel.  
Bekúsztam tájait mint az araszoló féreg,  
és a döbbenetes közlemények,  
vicsorgó szájvíz-reklámok,  
arany kódex-iniciálék között  
kerestem az igazságot  
s alattunk duhogott a világűr.

S ráriadtam: nem vagyunk egyedül.  
Fenn és lenn  
sárkányok és lovagjaik oly tömegben  
száguldottak bevenni a jelenkort

hogy elborzadtam: ennyiféle hát az írás  
és az igazság?  
Le-fől csapongtak a monsthumok  
zúgó farokkal, világrepesztő képpel,  
némelyik még a földközében  
ledobta bajnokát  
s új nyergelőt suhant keresni,  
és markolták a sörényt, a betűt  
a vállalkozás vitézei,  
és olvasták, és csókolták a betűt,  
fiúk és vénék, szakállasok és pulóverosak,  
és láttam egy nőt: a csillagoknál magasabban  
állt a sárkányon, gyerekkocsit ringatott  
s mosolygott mint a téboly.

Föl, föl a föld nyomorából!  
Szállnunk és hullnunk: szabad.  
Illúzióink: hogy imádnak,  
nosztalgiaink: az anyag.

Mi nem vagyunk a magasságra méltatlanok.  
Befedve sárral és könnyel  
ha feltörünk: nem lehetünk méltatlanok,  
s fönn, fönn is csak a rögöt tanuljuk megérteni.

Szentséges állatunkat is  
a vonzás húrjával ő tartja: a föld.  
Nyögve és minden részében ropogva  
ahogy fölrobog a Lény a csillagokba:  
elmúlt sokaságok hátán feszülünk,  
a teljes emberi nem  
roppant sóhajjal tornyosul alattunk,  
róla zuhannánk, rajta röpdölünk,  
ez tart,  
és kőbalták, kipusztult kulturák,  
piramisok, márvány-torzók és betonpaloták -  
holt népek hátán élünk és énekelünk,  
mert velünk a föld  
valamit megmagyarázni akart.

Hát miért,  
miért ne lehetnénk vitézei a miértnek?  
Az-e a különbség aki ad és vesz,  
aki szerez,  
apját, testvérét, fiát eszi, s úgy falja a port  
mint aki a sírját benyeli előre  
hogyan az is majd övé legyen,  
s a konzervált technika stációján  
mint a barom a füvesség fokán:  
megáll,  
üveg-vas-váraiban a nemzedékek

elnyomorodva szülik-zabálják egymást  
mert emberibbé-mozdítani őket  
gyenge és selejtes már a régi szó -  
az-e külön aki csak a fixre tesz,  
akinél emberibb  
az eredet: az őserdő-pokol -  
hát ki az örült: aki vegetál  
vagy aki a sárkányon lovagol?

Az ének,  
kirobbantónk a megkövült sárból  
mindig az ének.  
Az őserdő-árnyból, az ablak-nélküli házból,  
testünkéből: az öröklött pusztulásból  
felragadónk mindig az ének.  
Mámorában üvöltve énekel a vad,  
de hogy a teste koporsó lesz vagy bölcső,  
nem ő dönti el.

Az ember  
valami másért énekel.  
Ó, az öröklét vitás, a létrejött fiak:  
szülöttei a talajnak, milliárd szájjal  
összezokognak.

Az állat  
virágot, moslékot vagy húst eszik,  
levegőből az ember se élhet,  
de mi vagyunk a talaj végső kísérlete,  
s az elrendelés züllött paradicsomából  
kiűz a föld riadalma,  
a föld riadalma: az ének.  
Bizony, az ének, a firtatott,  
a megvetett, az imádott és kifigurázott,  
az ének egy hihetetlenül-szép betonívbe  
beleálmodva, az ének a szerkezetek  
remegésében, az ének röpülve az ujságpapír  
világos arcán, sárkányként a világon át,  
röpítve gondolkodó urát,  
az ének magyarázza meg  
hogyan kell átvinni magát  
korok és szennyes létformák felett  
az embernek - hogy velünk a mindenség  
önmagát igazolja - hogy a létezésnek  
más értelme is van,  
nem csak az élő halál:  
jaj annak  
aki az idő ellenére megáll!

## A MADARAS MÉRLEG

### Címer

*Se oroszlán, se olajág,  
se cifra mező -  
címeremben Uram, Uram,  
se pénz, se erő,  
de én hállok a világgal,  
nem énvelem ő.*

### Fekete vonat

Haja, haja, hajam szála,  
mint a halottak szakállja  
tolongva nő, nehéz vászna  
vállamra szakad,  
életemért közeleg a  
fekete vonat.

Jön a vonat, jön a vonat,  
kettészeli asztalomat,  
szilánkokra robbantja a  
palack-borokat,  
mámorosan jön értem a  
fekete vonat.

Angyalos labdám kipukkan,  
fehérszárnyú irkám lobban,  
gázolt madár, vergődik a  
kerekek alatt,  
toll-rakétám, félrelök a  
fekete vonat.

Jön a vonat, jön a vonat,  
hoz kipusztult világokat,  
kilőtt tankot, traktorokat,  
kihalt lovakat,  
aranypajzsot címerül a  
fekete vonat.

Jön üszökkal, jön virággal,  
felvirágozott bikával,  
varrólányok kosarával,  
szalaggal szalad,  
úgy szálllok föl, meg se áll a  
fekete vonat.

Kínban mind valódi álmot:  
újraélem a világot  
ama szíjként elszakadó  
pillanat alatt,  
utasod és áldozatod,  
fekete vonat.

Ki a mozdonyt feltalálta,  
a halált tán meg se látta,  
az új halált, a síneken  
futó sorokat -  
jaj, te sorsom látomása,  
fekete vonat.

Történet-előtti népek  
ablakból mint írott képek  
nézik rebbenéstelen a  
füstös korokat,  
bábu-raktár, fut velük a  
fekete vonat.

Mi az ember, hogy meghaljon,  
lány arénát odahagyjon,  
ahol ütni meg ölelni -  
születni szabad!  
Világ árnya, fut veled a  
fekete vonat.

Megjelölve homlokomban:  
előre bekormozottan  
csoda, ha a fény szülötte  
nem vétett sokat -  
fekete a csillag rajtam,  
fekete vonat.

### **Utolsó esték**

Réz-sugarú serege az ősznek:  
szilárd még az erdő, nem rombolja szél,  
a hold jegét imádja vakmerően,  
széttükrözi pírját az éjben  
szakállas arcodon, Európa,  
s gyümölcsöt csipegetve, az éjszakában  
bátrak vagyunk, tréfálva isszuk  
piros borunkat,  
kérdés-felelet sikátor-közében  
még nem ül halálos üresség,



jókedv tanyázik ott, nyüzsgő férfiak,  
göndörek, aranykarikás-szeműek,  
asszony-had, fátylas-sarus,  
kifeszített vásznak, fehérek  
két kikötői ház között akár a halász-sasok -

fiúk, vigadjunk hát, amíg világ a világ,  
a ti gyönyörű fejetek is megöszül,  
s elvállal-e bennünket az öröklét  
ha becsavarja a tél a Galaktikát -  
menedék: távoli hold marad-e nekünk?

Sikoltanátok-e a hold  
rémült arcára, míg hajónk  
az ős-csöndben felé lebegne -  
ha ott lenne a számkivetés!  
a száműzöttek büszke világa,  
szellemünk jégsteril Szibériája!

### **Szonett a lovagkorból**

Szöghajam a hullámot kirúgja,  
megtörtek közt vagyok virágomban,  
törtetők közt pajzsforma kenyérrel  
törtetek az adventi vadonban.

Fémszálakkal-kötött fülsapkában  
járok mint a páncélos vitézek,  
tülekedünk - tülekedtek ők is,  
félnek tőlünk bölcsők, temetők is.

De sok jóval kecsegtetsz, öregség!  
Kinöttelek, éhes fiatalság -  
Ez hát a csúcs, hol az urnát osztják!

Ó világom, le a glóriáddal,  
őrült aki ragaszkodik hozzád,  
mennyek között riherongy menyország.

### **Violaszín**

Szent fogkeféd szájon miért vág?  
Mitől lesz jégsokkos a sapkád?  
A tumultusban ki vadászik  
erődre, emberiség?  
Ama bádogcsajka-harangok  
új meg új gyásznak élő rangot  
mért kongatnak, emberiség?  
Ki hiteti el hogy bitang vagy,

hogy új hajtásod cifra gyászbangy  
vitézi fejedén, emberiség!  
Jaj a fia-tagadó létnek,  
hol a romló szívek ítélnek  
s aki ifjan tudna teremni:  
annak kell maskarává lenni -  
hol a multtól nincs mit remélni,  
s vádlott, ki e percben kezd élni!

### **Várni**

Várni ordas virágra,  
kegyes lelkű viharra,  
oxigénre, míg a vér  
szederszínre habarva,  
  
várni hogy a vas-törvényt  
törné már be akárki,  
akárhol, akármire,  
mindennap mindig: várni,  
  
szemedre arany zsákot,  
arany hurkot nyakadra,  
várni megváltásodra:  
hóhéroló angyalra,  
  
mert nem az jön akit vársz,  
hanem az jön aki jön,  
szablyával bár elébe  
piros utat öldökölj -  
  
Kínos királyságodat  
végzetes fény üti át,  
sötét vállaid mögül  
fölvirrad az új világ.

### **Jönnek**

Jönnek a világ  
táltosai,  
aranybányák örök olcsó-  
jánosai.  
  
Jönnek a közöny  
kincsesei,  
bajnoki startok  
híresei.

Mind, mind magyaráz,  
mind okosak,  
látnom hogyan kellett volna,  
oktat a vak.

Minden közeleg,  
nincs kegyelem,  
menetben jön rám a világ,  
ordít nekem.

Jön, jön szerelem,  
láng, csupa láng,  
kaszaboló sereggel  
sorsom iránt.

### **Hirdesd ki**

Hirdesd ki bukásodat,  
okait a kiszámolt boxolónak,  
s ne vonulj el vénségeddel a magányba.  
Lejárt a szerelem tétova csöndje  
s a vánkosba-fulladt halálsikoly,  
már régen csak a csatatér van  
s a szülőotthonok kilométeres márványszobái -  
vigyük nyilvánosságra a közbeeső életet is,  
a szenvedés, a szerelem világ-listáját,  
a szörnyülködő szemek elé a sebet,  
a vágyat, hatalmas éhségét a hatalomnak -  
vesszen a szemérmes elefánt-temető!  
Az uccán ünnepeljenek  
s lépjenek át rajtad  
az uccán!

### **Az 1935-ös üveghattyú**

Szépség, te nem vagy törékeny,  
nem te vagy a törékeny, énekem, ének,  
hanem az érted villantott kardok,  
a falak, amivel a jámborok megvédenének.

Ami öröknek született:  
a szépség is kihal.  
Az üveghattyú  
zöld üvegszárnyát az üvegkosárra  
pengve reáborítja.  
Alusznak kéken, sárgán, pirosan  
a gépselymek - csírátlan hímestojások.  
Minden tűzével is halál

a régi pokolfényes délután,  
ahogy belódul a ház ablakán  
s vakítanak a szobában az árnyak,  
s gombostűk tündér törei  
gyerekkorom piros selyemszívében -

Mennyi ragyogás az éjszakának!

Terítve a végzet elé  
erő és hódolat kiált:  
bátor könyvön bíbor kokárda,  
atlasz-maradék,  
egy lezuhant szivárvány  
fölszabdalt rostjai,  
az Édenkert darabjai,  
égfoszlány meg illattalan virág,  
sárga faorsók,  
aranyfonalak:  
az Idő lábát megkötni valók -

Itt ült a család.

Én, mezítlábas fölfedező,  
újságpapír-sisakot rántva  
ha kilopózok  
a homokdombok sárga csordájába,  
a nyárba,  
figyelem: hogy szikkadnak könnyűvé  
a súlyos lapulevelek:  
húsos térképek, ha zöldjükre  
ráperzsel egy tébolyult tervező,  
megőrült szélhámos, aki  
nem fog öntözni, se szántani,  
s a mocsarak lecsapoltatnak,  
a folyók völgye elfehérül,  
s tűntével sásnak, háznak, vízi vadnak  
sivatag parcellák maradnak.

Öreg indulók rongyai,  
jelszó-foszlányok:  
égbe-fölszívódó madarak  
csaponganak ott, s dalok amiket daloltak  
menny-szemű családfők és varrólányok,  
s hősök pára-fegyverrel, pára-pajzzsal  
hullanak fölfelé, a tehetetlen megdicsőülésbe,  
szakállasan Marx Károly odaesik  
s kihajtott-inges Petőfi, az égbe,  
s maradnak lenn a forró kalyibák,  
a fegyvertelenül ücsörgő szegények -  
szépség, te nem vagy törékeny,  
nem te vagy a törékeny, éneke, ének -

Jaj, ennyi védtelenség: vétek,  
ettől vagyunk eleve elítéltek,  
s mért égek én, ha nem terem az ember,  
ha mint a vitéz tüskerózsa:  
nem szegez tört,  
lekushad a végzet előtt,  
szépséget nyújt föl engesztelőnek  
s jajszó nélkül kihál,  
hátramaradunk utódul: egypár árva,  
az örökletes ragyogással  
beleveszve egy színtelen szellemvilágba,  
rideg szörnyekbe, gép-kofákba.  
Akár idegen csillagon:  
lebegünk, meghalnunk sem lehet,  
öngyilkos erőnk is hiába:  
él, idegen fénnel, a szó,  
szavunk, s nem lesz rá felelet -  
fölszállunk a tragédiába.

Vagytok, a felcserekhez jártok,  
ingyen is megfejtik az álmot,  
ideg-pirulán él a látnok,  
s az lenne minden ember: látnok,  
csak egy hétre ébredne föl -  
altatják és ölik a létet,  
s kábultan ő is öldököl.

De én tudom:  
a legnagyobb realitás  
az öröklődő látomás,  
a látomás a dombról, a napról,  
az önvédelemért megfogant szavakról,  
az emberről akinek megmosom a lábát  
s a szent helyekről elkorbácsolom  
s meghalok érte szívesen,  
mert gyerekként bolyongva a nyárban  
megérintett a sorsa,  
nevén neveztem -  
nem idegen.

Látom magunkat: ifjúságom földjét.  
Gyerekre s gyöngéd külvárosra látok.  
Látom magunkat s körben a világot:  
a lélekző homokdomb-csordák  
akár a sárga oroszlánok  
kushadtak ott, porzó sörényük  
szemembe vágott,  
s nem ők - a város volt bizarr  
kertjeivel és tűzfalaival,  
akár egy idegenből idezuhant  
dal,

s vártak a homok-oroszlánok:  
lehet-e már fölfalni a családot!

### **Estére**

Estére, ha fénnel betölt:  
belülről világít a föld,  
csillagokat hajt könnyű száron,  
inognak fenn a fény-fonálon.

Ami száll: csillagot kaszál,  
ő is, ki a lóra leszáll,  
a síró holdtojás-szemekre:  
a halálos könny szívó-lepke.

### **Szerelmeim**

Szerelmeim  
egy kézcsók égő bélyege  
szerelmeim  
megnőve, bearanyozva  
lehullóban mint az őszi gesztenye-levél  
szerelmeim  
szelíden, elhagyottan  
a fekete-márvány istennő alatt  
a szagos-cédrus gyökereivel  
fekve-viaskodó csont-csapágyas masinák  
szerelmeim  
széthulló birodalom  
trón-követelői  
a száműző ország nevében  
vagyon-szerzők, föld-foglalók  
szerelmeim  
szétzüllött menyország  
utolsó, kiröhgött prófétái  
bocskorom madzagját  
legutoljára megkötő fiúk  
szerelmeim

## Vers

Keress valakit, ha fölkel a Hold,  
ha pusztuló ereimben  
ünnepet a világűr hidege ül,  
ne légy a fejfám, ne maradj egyedül.  
Vérem udvarát már nem süti át  
az a hold, fekete minden -  
ölts eleven gyászt vagy tarka ruhát:  
tündökölsz énekeimben.

## Fénykor

Hegyvidék, bányavidék,  
tarkán suhanó macskák,  
tündöklésem tízesztendősen,  
fehér csont-lemezes díszsisakban.

Bokámat kékre-verő  
macska-rettentő kardom,  
arany-szálkás térdeim,  
fölváltatlan fiatalságom.

zöld-patinás tornyok,  
délvidéki kondulások,  
fehér délben alvó uccák -  
lehettem volna jó gyerek:

Fehér ingem riboltam  
körúti eső-zuhogásban,  
kocsmák étel-gőzében,  
közfürdőben, ünnepi borban

macskák és bojtorjánok és  
török seregek ellen; szablyám,  
szablyám és veritékem ragyog,  
szerelmem, szerelmem, szerelmem

### *Ajánlás:*

Pompázz, fehér veriték,  
gyümölcsödhöz nincs közöm,  
asztalomon deci gyöngy,  
káprázat csak az öröm.

Cicák, sárgák, feketék,  
rettegjetek, macseszok,  
tarka török seregek,  
minden fejet lecsapok.

## **Kincstár**

Vadrózsabokrok újulása,  
gyöngéd virág-kosok bűgása,  
töltés görgeteg-oldalán  
gumicipóm ragaszkodása,  
erőszakos hülyék elől  
biciklim nyugodt surrogása,  
toronydaruk elmaradozása  
akár a zsiráfok futása,  
örök szájamnak szomjazása,  
a zsályalevél majszolása,  
sárga kamilla-seregek  
hűsége, száraz ifjúsága,  
hajnali fényes csillagom  
betlehem-i aggsága,  
három királyok hódolása,  
egy istennek megalkotása,  
sötét, boldog tenyeremen  
a téglák érzékeny varázsa,  
szokásaim világ-hatása,  
a dohány-illatú dohány  
s a teljes vágy magasztalása,  
bazalttá-válott lábomon  
a lassú gyötények kúszása,  
fehér virágkürtjük fűvése,  
zöldgyíkok drágakő-gyúlése,  
kátrányos talpfák indulása,  
sínek moccanatlan futása,  
mozdulatlan idő múlása,  
s a tudat: a halál bukása.

## **Az elherdált emberiség**

Ó, kiolthatatlan Tejút!  
Kiolthatatlan Tejút!  
Férfitestből feltörő  
csillag-milliárd: Tejút!  
Mosodák sterilizáló  
fehér marólug-habjában  
kattogva-szétrágott Emberiség: Tündöklő Tejút!  
Honnan ez a vágy,  
ez a szertelen túlekvés az élet iránt!  
ez az elsirathatatlan  
variációs kísérlet: újranevesíteni  
a földet, a mindenséget, kérlelhetetlen Tejút!  
Szomorú fényeskedésben



tolonganak élő világok,  
pásztorok és szűzmáriák,  
boltilányok és ama nagy Linkoln Ábrahám,  
és mind: a művészek és ostoros próféták,  
a konstruktőrök és diplomaták  
ordítják e zuhogásban, hogy nekik,  
épp nekik kellene élni, és igazuk van  
akár nekünk akik élünk, mert nagy az élet szava -  
ne dobjátok a szemétdombra az elvetélt kisbabákat,  
temessétek szépen el  
skatulya-koporsóban  
mint a halott kismadarat,  
mindennek ami élni akart, élni volt joga -  
ünnepeljük a vágyat,  
Tejút, tragédiánk, örök világosságunk!

### **Dobszóra**

Dobszóra lépkedek Makedóniában,  
aj báránka-irhás dobom,  
háromdináros csörgődobom,  
aj fekete, fekete pulóverom,  
kőporos cipőm, porladó mosolyom,  
megtalált halálom a lázban,  
dobszóra lépkedek Makedóniában,  
ahol a sasfészekből kikel az újhold,  
ott lesz a sírom.

### **Mózes halála**

Ama kőtáblát nem láttam soha.  
Álmodtam róla. A láncreaktorok,  
a nyitott kések, a kioldott bombák,  
a puszta létezés ellenében  
éltem és álmodtam Törvényről ami örök:  
mert mese, hogy a korszakos Főkönyv  
fölrata liliom. Ekkor leszálltam,  
le a hegyről. Mulandó kezemben  
az olcsó toll ezüst rakétája remeg.  
Mert fölíratlan a világos törvény:  
gyöngeség, vad öncsalás,  
balek-pupillák, s a kímélt önérdek  
hatalommá-robbanó láncolata - -  
Mózes vagyok, a Hatalmatlan,  
s fölláldoztok az Aranyborjunak.

## Kövér seregek

Kövér seregek mennek jámboran,  
boldog seregek, ahova oda,  
olykor egy ököl felemelkedik,  
égi zománcba: kék világba üt,  
ablakban ülök, orrom üvegen,  
halántékomnál koppan a kavics,  
szolid fehér kvarc, nem puszkagolyó,  
kövér seregek mennek jámboran,  
ahova mennek: elérnek oda,  
ami parancs van: megcselekedik,  
holtaknak hátán ha járni muszáj:  
járnak ők ott is, csak elfáradnak,  
boldog seregek, fújnak trombitát,  
kék pofazacskók, erek dagadnak,  
lábuk a krumplicipőben,  
mennek ligetbe, zöld bokrok közé,  
amit megittak: vizelik a sört -  
kövér seregek, fölpuffad a föld.

## Minden ormokon

*Egy kávéház emlékére*

Íme a sörényes fiúk zabostarisznyába rakják a pepita-irkát  
kiügetnek a végtelen pincér hajlongásai alatt  
Megmondatott A kegyes hagyományt be kell aranyozni  
Ragyogás robbantsa szét az egybehangolt sokféle magányt  
Hogy a márványasztalokat elfoglalják végleg  
a bifsztekképűek Lelógó-orcájuk  
A hölgyzászlóalj A selyemlegények  
Szellemi cselédszerzők Génuszt is megközelítők  
A szeplőtelen buzeránsok A mindenkori aranylovagok  
Agyó fiúk Kifordított zsebekkel haza ide nem jöttek többé  
Nem ám ha a kalapotoknál el nem hervad a liliom  
Agyó fiúk Országotok nem evilági  
Induljatok világgá és irántatok elindul a halott  
Arcukat égreemelve fölkelnek a régen-volt költők  
kibotorkálnak szelíden libasorban Eljátszott angyalsereg  
Gólyalábakon József Attila Mindenek fölött  
elimbolyog magasan Úgy illik elsőnek távozzon Ő  
Szavak surrognak a szivarfüst felhőiben kifele a huzatban  
Attila úr Mit ír Biztosan gyönyörű lesz  
Szavak Költő szavában egy nemzet Szavak Közvélemény  
Szavak Szivarok hajózva a hazában Hamvadó zeppelinek

ahol a légkalapácsos nyárban is  
über allen Gipfeln hamvadó CSÖND VAN  
ellene a magány se oltalom Bekerítve  
a királyi Magány a Minden Szárnyak Ura  
Sascsőréből elpereg a pünkösdi lélek Saskarma is  
óriás-tetanusz-hordozó Hát így ér véget a század  
Megrontva a Géniusz Minden Ormokon

Számontartalak király Fiatalságom társa  
Váramat járó hegyi király én Voltál te égbeli úr  
Fekete lovamról fészked előtt mindig leszálltam  
hajnalban mikor kotlottál a fölkelő napon  
Szemedbe pillátlan varázstükörbe életemet befogtad  
Tekintetemben tenyésztél Nézte az erő az erőt  
De soha ünnepet nem ont a fölhasadt piros ünnep  
Elhagyja a várat a sokaság Elmarad a vadászó sereg  
Márványos termék beomlanak Fölveri a lilium a vendégszobát  
Árktot nem ugranak Nyihogó csikót nem zaboláznak  
Fölkapván bársony-uszályát lelibeg a delnő és ügynök lesz a trubadúr  
Mire várunk király Országok füstölnek a mélyben  
Mérközni lakol-e itt vagy példázni életemet  
te félelmetlen óriás hegedű az isten álla alatt  
Hát én Félek-e én Csak a szárnyak vesztétől félek  
Él aki élő Király megőszül-e a toll

Számontartalak boldog nyomorúságom idejéből  
midőn a játék már sihedernek nem volt vigasz  
s midőn már láttam Tenyerét a kolduló bodza  
előre becsillagozza ösztökélni az adakozót  
Ott ülsz a padlásablakban Szárnyaiddal a napos udvart  
beárnyékolod a képzeletet  
Kislányos cicik növekednek dáma-dudákká  
Kerékarany szoknyák forognak Napok Napok  
Férfiak szíve ugrál a sárga citerában  
Táncol a cirokseprő Pávafarka beírja a port  
Mellemen a kék trikó-sávokkal a feszes folyókkal  
zsebemben aranypénz-virággal a remény eleven címere leszek  
Két kezem a két angyal Ó ha összehajlik  
teremteni méltó égövet fölindul az én seregem  
Magány Magányom Ama napokat feketével arannyal  
becsíkozod Villogó és zord fegyenced vagyok  
Kirontani magamból hova Viselni a rabruhát hol éljek  
Varázsló-voltom is a tömegnek szégyenletes  
pedig a pünkösdirózsás ricsajban együtt sikongunk a hintán  
a pórázás repülön ujjongva együtt körözzünk  
Légpuskával a tollasbabát lelövöm a bódé faláról  
közös a nyeremény a piros málnás üveg

De ki látja meg a kiloccsant lében a tegnapi hajnalt  
Ki akart itt pünkösödöt is Vér minden csupa vér  
Varázslóra ki vár ott ahol a zsuppkocsi jár

Mikor a robotos őst is megtehetik henye bitanggá  
 az átváltozás piros koszorúját ki merné felöltetni  
 Majd megkoszorúz engem a kávé jószagú lelke  
 Majd a gyülekezet házában felövez az elfüstölt dohány  
 Majd a fehér hajat fül mögé tűzve  
 megmutatják a gutavörös kardvágást az öregek nekem is  
 Majd lesz új tanítóm ha a külvilág csak fondorkodásra oktat  
 Majd a nagyok arany-uszályából rámragad a bizalom  
 Majd elhiszem érdemes szájat adnom a létnek  
 mert mint a hajnal-madár kikiáltja magát  
 Ülök alázatosan s büszkén mert hazataláltam  
 s a légbeli nyüzsgést a sok kivetült árvaságot figyelem  
 Mert egyedül vagyunk mind S van aki gögös csikón  
 lovagol a célszalag felé míg ábrákat ír  
 Van aki a labdát kergeti s szégyen-vörös mezű Rivera  
 Ríva Rivelinho hármass omlójában kapuhoz ér  
 De van árvaság déltenger-nyüzsgésű Koralltelep-tarka  
 mézcsillagokkal oroszlanhalakkal kápráztató  
 S van aki épít Kék állvány pántját a naponta omló falakra  
 bilincselné és sóhajt Ne tovább már ne tovább  
 Te pedig fölöttem állasz Magány Magányom  
 Megvagdalt ifjúságomba vissza és előre röptesz  
 Én megragadom a szárnyat Legyen az elképzelt kerékpárkormány  
 Én megragadom a szárnyat Nincs bennem szégyen csak szerelem  
 A talaj fölött kezdődő égen  
 taposok a dicsfényen és a földből veszem az erőt  
 Mozgó gyár Tömörített világevő nagyüzem  
 Emberméretű nagyüzem vagyok én Napkoronás Ördögszekérkerek  
 aki földolgozom a fonodát a pihe-bálos orsó-milliárdot  
 a futószalag-ebédek ebnek-elég kalóriáit  
 az orvosi várótermek vulkáni lázát  
 és szálllok kitüzesedve Szálllok és nehezülök  
  
 Széles a betonút végselyme Izzik a délben  
 belepik a lények Vízsintes lidércek  
 Villám-vakoták Tágulás-szűkülés aszfaltrácsai Hegek  
 Karambolok vércsatornái Három óriás lábnyom  
 Szentháromság vagy a három V római katonáké  
 Micsoda sereg fényesedik előttem  
 Micsoda dolog hogy utamnak végét szegi  
 Micsoda népség e dülöngő rongybaba-kerítés  
 Foszló babaruhájuk mért vérvirágos  
 Kisdéd-hajuk mitől fehér  
 A fejükből-kiálló kötőtű-antennák milyen riadalmat fognak  
 hogy mint az erdei vad agancsai reszketnek szüntelenül  
 Micsoda lények ezek Mért nem beszélnek  
 Ez a szájtalan bánat Ez az üveggomb-orrú jelenség  
 Ez volna az ember A ránkmaradt emberiség  
 Emelem karomra újmódi rongybábumat  
 Kit én földajkállok Vezessen majd engemet ő

Piszkos kis vászonkezébe raggatok virágot  
 Csinálok neki száját mert ezentúl értem is kiált  
 Fűrészpor-szítáló fehér mellére  
 A vérkeringés piros dinamikáját hímezem  
 Fájjon helyettem Lüktesen helyettem mert megérdemeltem  
 Gyöngyökből szemet neki Helyettem lát ő ezentúl  
 Vagyok virág-fehér A szívem megvakult  
 Havas vakvirág Jelkép Bízunk az emberre magunkat  
 Mert botorkálunk majd szívem ha már a magány nem röptet  
 ha álmodni-jó várunk elmúlik az időben  
 Havas vakvirág Jelkép Világíts fehér szívem  
  
 Pünkösöd napja Születésem Nem ütnek főbe tulipánnal  
 Nem óv nem is vezet Aki él maga-magáért tolong  
 Én pedig a légkalapácsos nyárban élek az uccán  
 Csikorog fogamban a levegő Varcogó kenyeret eszek  
 Oly bánat vibrátora tömörít Megköt felszinem alatt a világ  
 Félek oda a játék Félek e betonköpeny magamtól is elidegenít  
 Gyilkos lett a bolygóközi sugárzás Vonzásom is válik iszonyúra  
  
 Vágyam ellenére jaj már bizonyítok valamit  
 Csúcsain a középnek én a kiégett bükkösbe vesznék  
 Gyíkra vadásznék Gyöngé madár gerincét roppantanám  
 Szikláról-sziklára üzném a napot a holdat  
 Terelném fészkebe király ha már oda a vár  
 A fantáziátlan árvaságok csillag-halmazában  
 tipródom ma a tömegben s szeretni igyekezem  
 Ne legyek értetlen nyomorult ha fellök e sok egyedüllét bugyra  
 ha mindenkinek istene rámlép a gyalog-madár  
 Látlak a bükkállvány-katonák csatarendje között  
 Látlak a beromlott világtükrök sor-ragyogásában  
 Látlak és eljutok hozzád Király  
 Tollaidd-vezítő Magány  
 Sötét arkangyal-pupilládba most meredek először  
 Most kéne leszámolni e rongy aranyfüst alatt  
 De mi ne mérkőzzünk Hinni jobb egymás erejében  
 Hinni kell öreg Higgyük Nézi az erő az erőt  
 A magányos egysejt a növekedő Népek Magányát  
 Meghajlok előtted Lezuhant tolladat fölemelem  
 Hidd Megalázkodom de csak a királyi tollért  
 Nem magyarázunk Vagyunk

## Szélpincér

*Míg a hóhideg arcú emberek:  
borotvált bácsik, állukig a kék sál -  
nyíretthajú, hová röpdölsz magadban?  
a kávéházba bezuhog a tél,  
beront a szél a rablott zúzmarával,  
kéziratodban es-hangon lapoz:  
- itt élt, és írta ezt - ezt írta, kérem -  
szól a szélpincér, fehér téli frakkban.*

## A Madaras Mérleg

Egyensúly: világ-madár  
kit a sivatagba tiportak  
s a szárnyaid lassan megtörtek  
s meghaltak külön-külön:

pilótád maga az ének,  
artériáid olajágak -  
éljen aki először lázadt  
hogyan nem magunknak repülünk.

Fölkívnak bolygó-mezők,  
istentelen, szervetlen rétek,  
és nem magunknak repülünk,  
de mi halunk meg igazából.

Leránt a föld, lelök az űr,  
a fejjel-lefele-világ,  
a megfordított csillagváros  
hol még a Nagymedve az űr -

hol egyértelmű a halál:  
jobb lenne ég-fele zuhanni,  
s elbillensz az Ember iránt  
hulló szárnyunk: Madaras Mérleg!

Koponyák: fejkövek,  
kézderdők rengetegére  
keresztet vet gyönyörű árnyad -  
nem magunknak repülünk.

Halál-málhásan égbe juss,  
delelj a Szeretlem Csillagánál,  
tudod: elfogy az olaj -  
megfizetsz szárnyaidért.

Áhítjuk csillagok porát,  
magasságban hiszünk s magunkban.  
Kitárt karú gyerekkorunkban  
berregve játszunk repülőt,

s a fölmálházó hatalom  
ha arcabuktat: elhinnéd-e  
hogy a porban élt a szabadság,  
hogy a föld: csillagok pora!

Számumok: homok-hajók  
immár átúsznak fölötted,  
kvarc-aljuk fehérre sikál,  
márkátlan csontvázzá. Szabad vagy.

Éljen a megfeszített fény,  
éljenek a lerágott tollak  
akik mozogva haldokolnak,  
s a kitárt karú szeretők.

Ki a porban is repülsz:  
Te vagy a Madaras Mérleg.  
Birtokod: a halott esélyek,  
tiéd a letaposott ég.

### **Levél magamhoz**

A sorsodat  
ne bízd a szent jelekre,  
kalapodról  
a halott angyalt vedd le.

Jelek, jelek,  
gyerek-kori vigécek!  
Láttam bizony  
hogy marakodnak érted.

Hol vannak ők?  
Alusznak kék-sötéten  
a mozifilm  
jégcsiga-rendszerében.

A rádtukmált,  
a kitűzhető hősök,  
kik - úgy hitted -  
csak érted rámenősök!

Feledtető  
képekkel űzött üzlet,  
jelek, jelek,  
olcsó jelek a köznek!

S megóvtak-e?  
a lágy dzsungel-derengés,  
a mű-lián,  
a tarzani saslengés?

S Tom Mix, a nagy,  
aki a repülőket  
lelassózta,  
s tipratta porba őket!

S ki angyal volt  
s szép csillag egyszemélyben,  
megóv-e most  
az élet-végi éjben?

Jelek, jelek,  
orcák és vaskeresztek,  
vakrozsdájuk  
mint száraz rózsza, reszket.

Szimbólumok,  
jelek a kínhalálón:  
„E jelben él  
ki meghalt máglya-lángon!”

Jelek, jelek,  
gombostűn pávalepkék!  
Oltalmatok  
alól a bátor ellép.

Mind védtelen,  
aki világot hódít.  
Utat neked  
mindig új buktató nyit.

Jelek, jelek,  
az oltalmat ki kérte?  
Rádszáll a jel,  
hogyan te viaskodj érte!

A jel ravasz:  
csak választottat kísér,  
becsillagoz,  
s ha elhullsz: ő a hóhér.

S ha feltűződ,  
ha eszménnyé emelted,  
látod: halott -  
egy holt ítélet feletted.

Ne légy naív,  
ne húzz az ócskavashoz.  
Lehull a jel,  
s magad beszélsz magadhoz.



Jelek, jelek -  
füttyülnek életedre.  
Kalapodról  
a halott angyalt vedd le.

### **Télmalom**

Télmalom, télmalom,  
megőrlöd életünket.  
A jéglisztes talaj  
világos mint a büntett.

Feketébb így a baj,  
s kik erkölcsben kitűntek:  
fényedben, télmalom,  
sötét hattyúként ülnek.

Ó, jég-dinamika,  
körrendszere az űrnek,  
hol rég-fagyott Napok  
holt rezgéssel tűnülnek!

Gyilkolni s szülni is  
a népek mért dühülnek  
ó télmalom, ha vagy,  
ha ég és föld kihülhet!

S fényedben, télmalom,  
Margit nem feketül meg.  
Holta mint élete:  
mínusz, világos ünnep.

### **Dániel**

Hitted: ha nem esz meg  
ama fenevad,  
majd a Nabukodonozor  
trónjához fogad.

Népesebb a barlang,  
ritkább a csoda -  
leszállnál-e újból  
s többször is, oda?

Éhesebb a bendő,  
csattogóbb a fog,  
a vadak, prófétám,  
nem ugyanazok.

Oldozd föl a gyilkost,  
csináltass fogat,  
ítéld el nagylelkű  
ifjúságodat.

Kongass tulipánnal,  
liliommal üss,  
hidd, hogy visszabarnul  
ami színezüst.

Rágd a fényes zablát,  
hizlald a hasad,  
gondold meg: ki tette  
szádba a vasat -

elrontja a mánort  
a te jós-igéd -  
s babiloni síkon  
szájbaver a nép.

### **Szerelem, szemre-hullt süveg**

Szerelem, szemre-hullt süveg,  
nem látok semmit kívüled.  
Világos pálinkás-üveg,  
mivé lehetnék nélküled!

### **Csoda**

A mai napot túléltem.  
Túléltem a mát.  
Jegelt tepsikben mennydörögve  
alászáll a fölösleges világ.  
S kit még taposnak: letipor  
s kínjához nem hív mamát.  
A mai napot túléltem,  
túléltem a mát.

Lihegve, mint aki most született,  
ámulom ezt az idegen éjt,  
ahol az intő szó tilos, mert  
vigadni óhajt hóhér és elítélt,  
ahol Heródes kardélére  
önként szülnek az anyák.  
A mai napot túléltem,  
túléltem a mát.

Hová lett a testvér bizalma? Kivel értek szót  
barmokért, fákért, emberekért?  
Indulatunk vége mért mindig a Bábel?  
Ezért volt minden, ezért?  
a lobogók diadalma?  
olajágad, Ararát?  
A mai napon túléltem,  
túléltem a mát.

Bazár lett az ének egyházából,  
hová a költő ifjan betért.  
Adok én ingyen gyöngy igazat:  
én megfizetek magamért.  
Kiköp az ember az édes földre,  
kiköp, elsírja magát:  
a mai napon túléltem,  
túléltem a mát.

### **Ember éneke**

Midőn a kenyér meg a só  
az ínyemet betölti,  
midőn a vas-taglót fogom  
a barmokat leölni,  
midőn a lakoma után  
rámpermetez a kölni:  
az öröklétben úgy hiszek,  
mintha nem volnék földi.

### **Költő és halál**

Nem a szerelem, nem a bor:  
elbánik erőnkkel a kor.  
A Reménytelen ostroma,  
az Egy Világ: a mostoha.  
Ó, mit szerelem! meg a bor!  
Megeszi a mindenkori Kor,  
A vérsejt, a halálfehér,  
a krokodilfejű kenyér.

### **Mellkasomon**

Mellkasomon csak a kisdéd  
kettős-csillaga remeg,  
csak a született dicsőség,  
tömör rendjelek.

Lepkét eszek ha éhezek  
tünemény-vadász,  
fényes hímper összecirmol,  
milyen gyémántos a gyász!

Ég az isten, szentlelke a  
kocsmákra borul,  
ég a világ szodé szája,  
meggyulladt benne a rum.

### **Szülőház**

Itt élt özvegy Galambné,  
prófétanő legkivált,  
ki a Munkásotthonban  
magyarázott Bibliát.

Itt élt özvegy Huszárné  
lakók ellen fegyverben,  
itt élt minden híresség  
Üllői út negyvenben.

S kinek kurrogó hadát  
rettegték a jámborok:  
minden cicák cárnője  
itt, e házban cárkodott.

Idomított békáim  
innen másztak világgá -  
öreg tündér-seregem  
itt vált végleg virággá.

### **A Trombitás Angyal**

Az igazi múzsát nem csapom el,  
a Trombitás Angyal a párom.  
Nem a menyei ő, a malasztal-teli,  
de ama göndörhajú vurstlibeli,  
s bár a tunikája a bokát fedi:  
tudom én: fiú ő a javából.

Az igazi múzsát nem csapom el,  
ő temet el hihetőleg,  
borít rám verseimből lepedőt.  
S mert hűségével az ember lebőg:  
gáláns eszmékkal megcsalom, mielőtt  
szarvai a fejemrenőnek.

De a sorsunkra testemmel emlékezem:  
ó a látvány, künn a Ligetben,  
ahol jégcsillagos a sátorkalap,  
s abrakolnak meteort a hintalovak -  
ó a látvány: a világ patái alatt  
megverve, kirúgva, mi ketten!

Világ Forgása! Ideszorul  
az aki hordja a terhet,  
aki már felnőtt az asztal alól,  
aki jogáért: a csókért hittel dacol,  
s akinek vénen sincs szeretni hol,  
a romlott hóba, egy nemzet!

Gyere, add fel koronám, legyen király,  
király a poéta mint régen,  
lebegjünk a kiosztott élet felett,  
be ne várjuk: bitang háta amíg levet -  
egy fél országgal és veled,  
angyalom, veled beérem.

Gyere te nímánd, gyere pofám,  
ide a csókot, a stexet.  
Voltunk a vérbeli, gyöngybeli pár,  
romantikára a profán halál,  
szolid tájon a viharmadár -  
négy szárnyunk ma is a legszebb.

## **Génusz**

Gyakori lázak pikkely-bőre rajtam,  
pulzusom ver mint a gyíktorok.  
Nehezék szívem lehúzza a talajra,  
érezem ahogy a föld forog.  
Volt busa átok, volt vézna barátság,  
volt ami volt - tüzes kő vagyok,  
tengerek formak felszínemről égbe,  
záporok és évszakos fagyok.  
De napsütésben, szigorú esőben  
egy hőember örökkön ragyog.

## **Alkonyat**

Eloldódunk a nappaltól, a naptól,  
szállunk alá, lefekve a mesékbe,  
a föld alól világítunk  
mint betyár Jóska, fekete subában.

Porladunk halhatatlanul  
s parázs-orru méneseink,  
mozdonyt-játszó utódaink  
a csönd fülét teli-sihuhúzzák.

Csak mi vagyunk itt: apátok, anyátok,  
futkározzatok porló hacukánk,  
leheletként fénylő késeink fölött.

## **Húsvét a Népligetben**

Feltámadt Jézusunk,  
mindenesetre eltűnt.  
Ó tűnj el gyász te is,  
meg ne zavarj a lelkünk.

Tolong a körmenet,  
bár a virág is akna -  
e századvégi nép  
gyilkosan is mulatna.

Húsvéti Népliget,  
óvó zsoldosi kardok!  
Hangok tűzfészkei:  
áthevült ércharangok!

Virág és oltalom  
mintha felmentés volna,  
mintha ama kereszt  
sohase ágált volna.

Péter, a sziklaszál,  
falovát lovagolja,  
mintha ama kakas  
sose kiáltott volna.

József labdát dobál,  
céloz kicsiny körökbe,  
a tét: a tollmadár,  
a szentlélek örökbe.

Látom én Máriát,  
szorítja rózsaszálát,  
körhintán mint tavaly,  
habár a vurstli drágább.

És hordoz zöld uszályt  
a világ-végi hajrán,  
selyem-zöld kalpagot  
beton-borongás alján.

Fekete nyúlfülek  
hallgatják a világot,  
virágok, gyászfülek,  
bársonyos fülvirágok.

### **Dal az elsodort sapkáról**

Álmomban bolygó vagy már, a kozmikus zápor  
általver, titkos nyomai rajtad sokasodnak.  
Bíbor bolyhaid, hajnali erdők, lengedezők,  
búvóhelyei mákszemnyi apostoloknak.

Nagy úri forgáskor rádtapad lehellet-csillagpor,  
betemetődöl, s rádszegzi távcsövé e csillagzat.  
De vér-bojtod, parányi tűzhányó, fortyog,  
hozzá piros kis szerelmesek ballagnak.

### **A hetedik napon**

Meghalt a fennsíkon az Úr -  
kié lesz kenyere, bora?  
Lépj rá a földre, hogy legyen,  
és el nem múlik soha,  
térj vissza az utakra, ó,  
térj vissza oda.

Járd el a földet, hogy legyen,  
s összeáll csillag-pora,  
új létezők fölött röpköd  
az új végzet lova,  
térj vissza az utakra, ó,  
térj vissza oda.

És eljön a mérték ünnepe,  
a magasság, mélység kora:  
hegyen a csillag, síkon  
a sín pár beton-fogsora,  
térj vissza az utakra, ó,  
térj vissza oda.

S a kisugárzó flaszteron  
fölveri standját a kofa,  
s kinől a reszkető lidérc,  
csokrokat habzsol foga,  
térj vissza az utakra, ó,  
térj vissza oda.

És eljön a mérték ünnepe:  
kisteknőben a baba,  
nászágyban az ifjak, földben a holt,  
rajta virág és moha,  
térj vissza az utakra, ó,  
térj vissza oda.

Meghalsz az úton, mint az Úr  
ki nem pihent meg soha,  
lépj rá a földre, hogy legyen -  
bejárhatatlan csoda,  
térj vissza az utakra, ó,  
térj vissza oda.

## **Ember**

Hét óra, színház-idő, vacsora-idő.  
Feljutok a villamosra, enyém az élet.  
Hazaviszek forintért egy csokor halottat,  
s drágábban egy cserép elítéltet.

## **Szárnyunk híján születünk**

Egészségem: hatalom.  
Dühödten eszek.  
Verseimen kenyeret meg  
fehér húst veszek.

Élek bizony, amiként  
élnek a rabok.  
Őrzőimnek bikafejű  
babát faragok.

Valaminek jegyében  
az új világ jön.  
Lucsok beton, hosszú hodály -  
nem lesz az öröm.

Durva duma, hülye vágy,  
húgyos klozetok,  
dög-ebédek, magányosság.  
Alapanyagok.



Senki nem él fölöttünk.  
Senki nincs velünk.  
Nól a népség, mikor élünk -  
terjed, ha megyünk.

Látom isten angyalát,  
amaz Árielt,  
kék közrendőr, a forgalmat  
irányítja lent.

Látom szíjas két cipőm:  
páros szerzetes,  
nekivág a makadámnak,  
télhóban kepeszt.

Őrült minden álmodó  
ki nem pénzt keres,  
ki a véglegest nem érti:  
hogyan fölösleges!

Szép bolond, virág-fejű,  
elálló-fülű!  
Szép igédet számtalan fül  
hallgatja: a fű.

### **Mondóka**

Lábomat lejártam  
sürgék udvarában.  
Három tenyér három létem,  
egy ököl a vágyban:

Kiülni a térre,  
bársony-feketébe,  
fülem mögé füvet tüzni,  
nem-dolgozni végre.

Nézni, hogy a kertek  
pusztulásba mennek,  
hogy a rozsdás fehérrózsák  
takaratlan szentek.

Nézni a világot:  
lefele-virágot,  
sodorni a cigarettát:  
leveleki lángot.

Látni az adózót  
nem-adni adóját,  
jámbor füvet róka-enni,  
róka-enni rókát.

Játszani az Éjjel:  
ősz terebélyel,  
hulló cipőm megtalpalni  
beírt levelével:

Rádlépni, kivénhedt  
megírott ígéret,  
hiúságok hiúsága:  
étel, ital, - élet.

### **Betlehem**

Kövérek és fehérek és  
fárzsebük kiáll.  
Borotvált is, nyakkendő is  
a három király.

Viola az alkonyi ég,  
csillagot szítál.  
A legnagyobb csillag alatt  
három a király.

Belefárad a jövő, ö,  
megszületni fáj:  
minden bölcsőt lebélyegez  
a három király.

Báránfelfhőn ordas rontás,  
ordas lett a nyáj.  
Ordas ringatja a földet:  
a Háromkirály.

### **Husadik század**

Nincs ügyem, csak a szerelem.  
Borulhatnak dühödtlen zöldbe  
a fák - rémült szememre ráver  
a holnapi jégszürke ág,  
vetkőzik bennem a világ,  
hadd nyerjek röntgen-kék Renault-t  
hogyan szeretni vigyem a mát,  
mert megkövez a sokaság  
ha fűre fekszem mint az isten,  
ha csontom, az eleven ág  
átszúr a piros-lombú testen.

Hozzád csak a márkás halál visz.  
De mint harctéri katonák  
csókolatlan vakító csontja:  
vetkőzik bennem a világ.

## A juss

Szűz álom, gyerek-álom:  
bízván a habokra,  
elmenni nyomorultul  
s visszatérni ragyogva.

Koldusi multon állni  
aranyportól vacogva -  
elmenni nyomorultul,  
visszatérni ragyogva.

Rálátni nyavalyákra,  
romladozó tagokra -  
elmenni nyomorultul,  
visszatérni ragyogva.

Nézni, de szobor-szemmel,  
köpni a szent romokra -  
elmenni nyomorultul,  
visszatérni ragyogva.

Szűz álmunk, kire maradsz?  
Élőről a halottra:  
elmegyünk nyomorultul,  
visszatérünk ragyogva.

## A Paradicsom nyomorúsága

*Dantéhez*

Tüzes kerek zúgása,  
forgó lángbilincsek a semmin,  
forgás és tűz, menyország, ide juthat föl az ember,  
idáig jutott Dante, de ez a forgás személytelen,  
személytelen a tűzkörökbe foglalt próféták arca,  
az angyali seregeké, személytelen maga az isten,  
a ránsütő bízató mosoly, csak mi képzeljük oda,  
mert csak a forgás van, a nekilóduló anyag az anyagban,  
az önkörükben elvesző megmérhetetlen utak,  
röpülj ki az ürbe, vagy nagyítsd föl  
nagykabátod gyapjú-sejtjeit: meglátod a börtönt.  
A Sátán szörzetébe kapaszkodva, kénköves pokol-bugyorból,  
pokoli jégtavak embersás-seregéből  
fölevickélve, föl, föl, a tisztító tűzzápor alól is  
kimenekülve, megüdvözülve már élve  
fönn a csillagok galériáin mit látott, uram?  
Mit látott angyal-közelben, mondja, milyen volt az isten?

Tüzes körökbe egy arcot odaálmodni úgye muszáj?  
 mert a földi jámborokat a mennyei Semmi látványával  
 Dante nem ijeszti, Dante aki a szájalom könnyeivel  
 eloltja a pokol tüzeit és fölforralja jegét.  
 Jőjjetek, ti szent seregek, nyüzsgjétek be ama Semmit,  
 jőjjön a modern unalom: a forgás dícsérete,  
 a karének, hogy hozzászólhassunk mi is a sorshoz,  
 az anyag indulatához, amihez különben kuss nekünk,  
 hajrá kékköpenyes vértanuk, ugorjatok fejest a glóriákba,  
 és hogy is kiáltják Mexikóban: ÉLJEN AZ ISTEN -  
 Dante a Színjátékkal mindent elmondott nekem,  
 nem újság, istentelenül élek úgyis, nem félem a poklot,  
 bűnöm csupán az emberevés, ezért van büntudatom.  
 Uram, akar-e isten lenni? Az ember ma is nyomorult,  
 ítéletre gyáva, feloldozásra gyenge,  
 de képességei már nem elég jók bealakozni a magányt,  
 s miután a csillag-körökből támogatót nem remél magának:  
 istent, hitvány istent önnön köréből emel.  
 Lángész ne legyen, hogy a hívőnek restelkedni ne kelljen,  
 ostoba ne legyen, mert az államháztartás megszenvedi,  
 gyújtogató ne legyen, de a tűzzel játszani tudjon,  
 vagyonban, hatalomban egyaránt érdekelt legyen -  
 kocsit alája! babérokat a fejére!  
 Pödörjük ki bajuszát s kiáltjuk: ÉLJEN AZ ISTEN!  
 Beindul akkor a földi menyország, arcokkal a gépezet teljes,  
 fémcsuklókkal csápolnak a szárnyatlan igazgatási karok,  
 szólamokra hullik a kórus, kialakul magasság, mélység,  
 megdördülnek a dobok, borzadva megrendül a föld,  
 vadakra, madarakra nincs többé vadásztílalom,  
 leránt a golyó a felhőből és megbénít a földön a kürtszó,  
 fekete Fordon, halálzenéjű autódudával  
 űzik a lihegő embert, csikorognak az elkésett fékek -  
 rémület! Rémület a városokban, mert már van kitől félni,  
 ritmusa a gépnek örökön egy névre dobog,  
 átveszi az ember a ritmust, leszokik saját szívéből,  
 ítélet és imádat bűvöletében lüktet a világ,  
 ki diktálja a tempót? ki kényszerít megítélni magunkat? Idézet:  
 „X, akinek voltak hibái, de imádták milliók” -  
 Mért imádjám én, aki istent se imádok?  
 Ha ő megtartó - a romlást megtartani érdemes-e?  
 Ha ő megtiltó - megtilthatja-e, hogy a glóriába belelássak?  
 S ha láttam ott egy embert, evett, olvasott és vizelni járt,  
 nem is volt ostoba, de a glória továbbra is személytelen,  
 és glóriák röpködnek bennünk is, egynemű forgás  
 feszít cipőtalpat és babérkoszorút,  
 akkor bevallhatom: nem láttam odafönt senkit,  
 senki olyat, aki a kollektív magányt feloldja,  
 senkit, aki elkerülheti a halálos műhibát,  
 még megbánó istent se láttam, aki a vértanút

halóporaiból föltámasztja - - vétkeket, mohókat,  
aszkrétákat láttam, beletömve a Dicsbe -  
nincs mit megérteni s szeretni. Szeretni csak a poklot lehet.

Szállok alá poklokra, ott legalább érzem hogy élek.  
Jöjjön a mélység jégtavaival, tűztavaival.

Ebben az alvilágban nem Firenze ellenségei főnek -  
az szenved itt, akinek élete és halála az anyag.

Ihol a bátor bűn, a büszke megalázottak világa!

A fagy és tűz köreiből eleven karok nyúlkálnak, élő és szenvedő tagok,  
arcok, vicsorogva és kékvirágosan a fagytól,  
tulipán-cirmosan a lángtól, megmerülve hidegben és hőben.

Jöjjön a tüzesember, a fagyoseMBER, az aki kovácsol és az aki lehűt,  
tűnnek elő én, a lesüllyedt világból, győztesen és erősen,

a nőstényördög, fűtve az oroszlánszájú vaskályhát,  
küzködve a kődarabos, bűdös háztartási szénnel,

fújva a parazsat, tördelve az üveggé-olvadt salakot,

dohánytól fekete számon fényeskedj káromkodás,

a rozoga kútból negyven vödör víz, ugorj ki,

öntözzük a poros udvart, nőjjetek petúniák,

aranybaba-fejű dáliák, napra-forduló napok

pompázzatok, fekete-meggyfa, bontsd ki a fehéret,

kislány-derekadra, menyasszonyi koronára bámuljon az Üllői út,

zuhogj le hó, a mi pokoli szíveinkre,

fekete életünkre, építsünk hőembert, nagyot,

karácsonyfaágból keleti bajuszát, szemeit szaloncukor parázsburkából,

tavas, nyár, ősz, tél, telnek az évszakok a pokolban,

sokszorozott négy korszak, börtön és kitüntetés,

de nem egyedül meredünk ki a porrá-lelt jégből,

a tűzzé és szenvedéssé válott virágcirmok között

nem egyedül izzadunk, és tömegesen megyünk télen az üzembe,

nagykabát nagykabát mellett, hogy a sűrűlódás csillagot vet és hevít,

és kifűjt leheletünk ordító gőz-erdő, szálfá-oszlopokkal sudaras,

lélekzetünk robog felettünk, dinamikus ősvadon - hajnali álmunk

pirhanyagos madara, banális rózsá-kolosszusa:

a félszeg beteljesedés játszik a szövevényben

és nem múlik el az álom, lobog a petróleum-lámpa,

kölcsön-világossága szelíd pokol-tűz, s mi élünk e körben,

kezünket az anyagra fonjuk, szemünkkel a termékek útját követjük,

nem lesz a miénk csak kicsiny hányada, de az csupa élet,

megnőnek tőle a gyerekek, mit látnak itthon? verekedést, verést, vért,

neveljük őket vadaknak, jó bicskásoknak, szolid borivóknak,

viseljék el ők is a poklot, viseljék s változtassák meg,

fonják az anyagra kezeiket, s amit teremtenek: vegyék el -

élünk. Megnőttek a kispesti temetőben a nyárfák,

gyöngyös-derekek az utak, jószagú gyertya világol,

fekszik a földben nagypapa, nagymama, kapkodnak a fehér virágért,

virágzó lángért, rugdalóznak mint a picinyek, akarnak élni.

Ha itthagynak is benneteket, édeseim,

ha itthagynak is benneteket, de csupa virágban,

világosságban, ne féljeteK, beborít a fehérség,  
beborít a fényesség ha mi elmegyünk, elmegyünk,  
az idén mi vagyunk az isten, ítélünk eleveneket és holtakat, holtakat,  
mi a temetőt befoglaljuk aranyba, mert a ti csontotok drágakő,  
nekünk az elevenekkel van dolgunk, ma ítélünk, holnap ünnepelünk.

Forog az újmódi glória - vajjon én kormányozom-e?

Keréketörve a kezeim, pattognak az ujjak,

a csontos szirmok, recsegnek a száraz, megállj!

Ez a kéthetes, izzadt strand-idő, ez a szabadság? Ezért halt meg Petőfi?

Ezek a világot-elkockázó fivérek,

ezek a királyfik, ezekkel indultam hódítani?

Ez a bamba odaadás, a hódolat a szallagok előtt,

ez a nemtelen vétek, a megtaposottak egymást-taposása,

ez a kis gyilkos balett, ezek a fejeket-sarkantyúzós operettszirmok,

ez hát a tetőző Isteni Komédia?

Hurrikán-leheletében a forgásnak, a szálanként-orsózott magányban,

a semmi szövetén kúszva, a kisajtott munkadarabokon botladozva

sültek és sütemények bábel-tornyai között

keresem az üdvözítő poklot, keresem magamat.

És vicsorgok, szűkölök mint a megállj-nélküli vonaton a tigris,

s nem az iram fáj - az fáj hogy az iram nem az enyém,

földúródnak a temetők, csillagokig ugrálnak a koponyák,

lesöpörjük a bátor szülőket, kiküszöböljük előre a fiatalokat,

anyaghoz gyűlölettel nyúlunk, gyűlölettel a földhöz,

gonosz szándékkal szeretőnkhez, nincs az élethez közünk,

idegenek lettünk és lelketlenek, utál is bennünket minden,

ledob a föld, megmar a kerék és a jótékony kábítószer igába tör,

ember és anyag, régi és új nemzedék, férfi és nő,

élet és élet megszenvedi egymást és összeüvölt - -

Uram, ha feltámadna most, a poklokra ne szálljon,

mert a pokol megszűnt, mert csak ez a pokol-tornáccá vedlett menyország,

csak ez a cifra nyomorúság van, a feltörekvés a zsúfolt glóriákba,

csak az ég és föld között verődő sívár tömeg,

most veti el magát igazán, felemás szörnyeteggé most lesz,

megválthatatlanná jaj most avatja magát,

most ráz le magáról mindent ami e fél-életben csak nehezék,

le a jászol arany-szalmáját, le a könyvtárakat, le a virtust,

csillagot és koporsót és a michelangelói vak Éjt,

bátor föl válllása a letiport sorsnak

odalett, odalett a bűn méltósága -

Uram, akar-e isten lenni? Ó, mert vagyunk még,

örültek, kevesek, a rózsa szirmain kiszámolható árvák,

akik a tűzbe merülünk, a jégtavakba bátran beleállunk,

és lángolunk elkékvülve, mert meggyulladt bennünk a beszéd,

de ne büntessen ezért minket a mennybe-tolongó méltatlan horda,

oldás, ítélet nem az ő ügye - üssön Dante, öleljen Dante,

pilótája a reménytelennek, törvén az értelem felé.

## SZENT BÚBORÉK

*Egy pulóver elindul  
megérint fekete uja  
Szél fújja szívem fújja  
kalóz voltam hallelúja*

### Fácánok

Lélek, uralkodj sorsodon,  
bálvány-profillal tarts a mennynek,  
a biztos mészárszék előtt  
hogyan szruhában énekeljek.

Lásd, a fácán is mind: király,  
tipornak az alkonyi gyöngyre.  
Erős a vadkereskedő,  
de aki hódít: csak a gyöngy.

Fejük hajóorr, faragott,  
begyük, testük egy lebegésben -  
mintha úsznának felszínen,  
haladnak a kurta vetésben.

Így úsztak a Cézár elé  
hatalmukat új habra róni  
a lágy Földközi-tengeren  
Kleopátra aranyhajói.

### Hova néznek a falovak

A lovak, a lovak, a falovak  
hova néznek a falovak  
a holdasak meg a csillagosak  
a bíborfeketék meg az aranyosak  
a jázminfehérek meg a tulipirosak  
a vigyoriak meg a haragosak  
a precízek meg a darabosak  
a lakkozott sárkány-mosolyúak  
a vasszürke vérmes-szomorúak  
a baltafejűek a kosorruak  
Forog az ég és forog a nap  
forog a látó és forog a vak  
forog a csillagos világ

forog a kerék fogd be a szád  
s a lovak, a lovak, a falovak  
hova néznek a falovak  
a csikófogúak meg az agyarasak  
a felálló sörény-tarajosak  
a lecsurgó sörénytől ragacsosak  
a hólyagzó festéktől ripacsosak  
a jancsiszöges nyereggel takarosak  
a texasiak meg a magyarosak  
a fagombás tomporú varasodók  
a zöldelő hasaljú mohosodók  
az üzekedők a korosodók  
a soha meg nem hasasodók -  
Forog az ég és forog a nap  
forog a látó és forog a vak  
forog a csillagos világ  
forog a kerék fogd be a szád  
s a lovak, a lovak, a falovak  
hova néznek a falovak  
a csillagok útján ügetők  
a körpályán sehova-sietők  
az előre-hátra libegők  
a szerelmi ritmusba vihetők  
a július poklában lihegők  
a zúzmarás sátrakban pihegők  
fehérek mint az emberiség  
feketék mint az emberiség  
pirosak mint az emberiség  
festettek mint az emberiség  
az új lovaggal szaladók  
az örök váltást fogadók  
az üres kéjjel haladók  
a teremtmények, a tahók  
a hűlő naprendszer fiai  
vágató bolygó-lovai -  
Forog az ég és forog a nap  
forog a látó és forog a vak  
Bolond, bukó, süket világ!  
Faangyal fújja trombitád.

## **Eladó**

Csikók tündér sörénye, játék,  
a kedves meg a gyilkos szándék  
s holnap talán a lobogó:  
eladó, minden eladó  
idegennek, kannak és kánnak,



kopasznak és göndör meláknak  
a szoknya meg a lobogó:  
eladó, minden eladó,  
énekelsz tilalmasat, bátran,  
vándorolsz a lompos kabátban,  
de kik eladódni akarnak:  
holnap a flaszterba tipornak,  
s nem takar be a lobogó,  
csak hullik szívedre a hó.

### **Sarkantyú hava, július**

Sarkantyú hava most jön el,  
s hava a nyereg-takarónak,  
most, hogy a gazdátlan csikók  
leejtett szárnyakkal halódnak.

Most a nyári bazár-soron  
kihevült kofák szónokolnak,  
s veres százassá ég a lomb -  
ideje most jött a pofonnak.

Forró, sötét ravatalon  
hálóból vonítjuk a Holdat...  
Aki türelmet prédikált:  
most kéne leszúrní a holtat.

Ez a vitézek ideje:  
a drótok szárnyakat tarolnak.  
Ha előttünk bezárt a menny:  
legyünk lovagja a Pokolnak.

### **Az ítélkező**

*Kondor Béla halálára*

Íme íme íme íme  
ki közeleg az örök haza felől  
nem kell őnéki fekete hintó lakkos hintó kerek hintó  
jaj hogy neki már szárnyai szárnyai szárnyai vannak!

Eljő, bejő az örök város felől  
a mulandóság fölé  
dáliáink szomorú feje fölé  
szürke házaink fölé a gyülekezet zokogásai fölé  
hogy megnézzé ki az aki igen énekel érte!

Kapj föl immár  
kapj föl immár  
a te világos szárnyaidra  
kapj föl immár!

Kicsoda énekel neki  
kicsoda énekel neki  
az aki nem énekelt életében  
íme holtában énekel neki  
de nincsen-e őneki hangja maga-magáért?

Szerettetek-e engem?  
Szerettetek-e engem?  
A játszások közé a porban labdát ütögetni  
a ti eleven porotok közé  
befogadtatok-e engem?  
Adtatok-e a kezembe karéj kenyeret  
hajamra szagos olajat  
vérhullató szívemre fehér törülközőt?  
Adtatok bizony tüzes lobogósat  
hogy abban forgódjam sajogjak örökkön örökké!

Íme száll hogy száll hogy száll  
szárnyai a beíratlan lapok  
a befestetlen lapok  
fehérek igen fehérek mint a leveles lehetőség  
repülő fehér terebély-fa  
A nyugalom városa felől  
így közeleg fölünk az Angyal

Kapj föl immár  
Kapj föl immár  
A te világos szárnyaidra  
kapj föl immár!

Íme a világ vőlegénye  
énekel száll énekel és száll  
Kondor úr csillag-borosta-álarcban az égen  
énekel száll énekel és száll  
jók a te kezeid a világ megművelésére  
énekel száll énekel és száll  
jó a te lelked a világ-szerelemre  
énekel száll énekel és száll  
az arany a piros a fekete festék  
elporlad a szívünkre száll  
mivel fested be az ég boltozatát  
énekel száll énekel és száll  
ki mondta hogy a befelé-fordított képek látványa  
nem fáj!  
hogy sír hogy sír mi pedig magunkért sírunk  
énekel száll énekel és száll

Ringyó a világ nem anyád  
ágyára stricit móríkált  
a recsegők a ripacsok  
az ekecs-uracsok karát  
- de imádni lágy szövevényeit  
lányos útjait érhuzalainak ezüst csillogását  
pupilláinak tarka külvárosát  
megindító karácsonyfa-haját  
imádni ifjúi magát  
mi tudtuk csak ifjan s hiába  
a befelé-fordított képek emléke  
a nem-kellő szeretet kötege  
az kísér bennünket az éjszakába!

Világosság Világosság  
Gyújtatlan gyullad oltatlan aluszik  
a régiókba a felszín fölemeli  
Gyújtatlan gyullad oltatlan aluszik  
ahol a gyilkosság is látható lesz  
Gyújtatlan gyullad oltatlan aluszik  
ahol a vasutas a poéta mártír-koronában  
Gyújtatlan gyullad oltatlan aluszik  
ahol a jóra-való restség bűnhődik a fényben  
Gyújtatlan gyullad oltatlan aluszik  
Kicsoda bírja el a Szövétnek világosságát  
Gyújtatlan gyullad oltatlan aluszik.

Kapj föl immár  
Kapj föl immár  
A te világos szárnyaidra  
kapj föl immár!

Elér fölér a legmagasabb magasságba  
fölér  
Kiterül kifekszik akár a szárnyas gép lebeg  
szerkezetei tündöklőek  
tisza gyémánttal gyémánt rudakkal gyémánt  
lapokkal szegecsekkel veretes alkatrészek  
ligeti forgók óriáskerekek surrogva zúgnak  
zengve zendülnek súrlódnak pendülnek  
sóhaja a Vezúv óriás füstmadara  
füst meg szerkezethatalom az égen fehérén kéken  
ott delel s éjjel is dél van  
Megrendül a Menyország

És alá alá  
mivégre tekint ő alá  
bánatai földjére a gyarló földre  
a szeretett földre gyarló bánatainkra  
mit adott neki a föld mit adhat neked a föld?  
Kenyerünk Angyalunk Forradalmunk

fogai közül a kést lassan leejti  
pengve száll az alá akár az énekeletlen ének  
nyitott tenyerünk előtt megáll  
az a kés a miénk  
az a kés a miénk már  
a miénk az a kés Tiéd az ének az ének  
a te világos szárnyaidra  
kapj föl immár!

### **Kedves Samu!**

A macskafejű párafák  
felsorakoztak ablaküvegemen.  
Fekete galamb zuhan lefele  
a háztetőről. De mindez: képletes.  
Arról van szó, hogy képletesen élünk,  
s a végzet felé úgy vonul a nép  
fölemelt fővel, mint a nászmenet.  
Mindenfélét veszünk, ám ez se fontos.  
A nevek kihullanak fejemből, bizony, felejttem  
a személyiség bizonyítékait,  
így hát nem leszek én se. És, egyébként,  
üdvözlöm önt, családját, s tán-barátját,  
a bakancsot a keresztfa alatt,  
s a késes angyalt, aki borong fehéren  
a párába-játszó Technika fölött.  
Kő-pogácsát gyűjtök a Dunapartról,  
ma sem sütöttem semmit. Hát, agyó.

### **Szellem-testvéreink**

Van egy világ, világunkban van egy világ.  
Van egy világ, ahol föld a föld és fák a fák,  
de a halandó ködön jár ott, és karol ködöt,  
s ott arcrabuktam én, és nem ütött meg a föld,  
s ettől elkezdtem sírni, de mint az ígásbarom,  
ettől, a meg-nem-ütéstől bömböltem oly szilajon:  
mert mennyit ütik az embert míg sírjáig elér  
s kidúlt-eres orcáin megalvad végre a vér -  
Sírunk ha meg nem ütnek, összevert lelkünk beteg,  
sírunk mint megsimított-orcájú lelenc-gyerek,  
sírunk ha zord szerelmünk a bölcsőből kihánt,  
sírva megyünk a sírba reményeink iránt -  
minden bánat amit lélek lenyugtathatott  
rajtam mint fekete ménes ordítva dobrokolt  
mígnem sivatag lelkemből semmi nem maradt,

szétverte a bánat, s maradékát felitta a nap.  
Föltérdepelvén, láttam a dülőútakat,  
a gyeptől testszínűen villant a vörös agyag,  
akár a delelő nyáj a gyapjas sárgaüröm  
hullámozott mozdulatlanul mint a megfestett öröm,  
péntek volt. Bableves-szagú, harang-szavú,  
s kazlak glóriájában feltűnt a falu,  
s mint a kék árnyjáték, rajta a való világ  
beton-köpönyege, gyárváros-halmaza állt  
de mint az árnykép. Valódi volt csupán a nap,  
a zsuppos tetők, az igen-vén fehér falak,  
a szemétdomb, a lyukas vaslábos-karikák,  
kék zománc-mennyboltjukban a kihajtott kamillavirág,  
az ember, aki lágyan hajtotta fehér lovát -  
van egy világ, világunkban van egy világ,  
benne az ember úgy jött, tappogva, parasztosan,  
kékfestő-kötényben, csizmaszáráig sárosan,  
megállítá előttem szekér-huzó lovát,  
szólt, míg a dózniból dohánnyal megkinált:  
„Üdvözlégy szellem-testvér! Ime, a vetés beért,  
jól fizetett a búza, bár keveset ígért  
mert ragya-eső járta, a gyenge magnak az árt,  
vasárnap masináltunk, az isten megbocsát.”  
S én, mint akit bajában a jószó ver pofon,  
kiáltottam kiáltva: - Ember, miért bohóckodol?  
Mivégre ez a díszlet, a gazdag gabona,  
ablakod bársony-függönye: a cafrangos moha,  
lovak lába, kesely lába alatt a szőnyeg-ruganyu fű,  
fazekaid zafír-zománca, te együgyű,  
hisz mindezt csak hazudja a szemfényvesztő jelen,  
hát nem látod, hogy börtön épült az életeden?  
Gondoddal, gyönyörűvel nem gondol századunk,  
hát nem tudod, halandó, hogy mink itt meghalunk?  
„Mi nem halunk meg - mondá - mi szellemek vagyunk,  
pirkadatunk se múló, nem véges alkonyatunk.  
Amit látsz: halhatatlan szellemünkből való,  
mert mi vagyunk a házunk és mi vagyunk a ló,  
a búzát is belőlünk teremtetjük mi meg,  
mert az emberi sorsra készítet a szeretet,  
oly szeretet, hogy néked hiába festeném,  
de hogy megértsd: családom van nekem s öreg szülém,  
s mikor a mécsvilágnál elülünk hosszasan,  
hattyú jó föl az éjben és dalol hatalmasan.”  
- Ó ember, amit mondasz, saját vesztedre szól,  
hajh, tudod-e: a hattyú csak haldokolva dalol!  
„Képlékeny szellem-létünket mi sem törheti meg,  
óhajunkra lehetnénk körök vagy négyszögek,  
ember vagyunk. E forma sejtet titkot, nagyot,  
a két kezemre mondom büszkén: ember vagyok!

Jó a ti veteménytek, a föld is szinte jó,  
minden bolygóknál előbb, és lakhatni-való,  
s ha olykor fehér vázat fordít ki szántó lovam:  
ím, az ember-ős-minta, babráljuk boldogan.  
Hogy megfogyott, hogy megvált csontjairól a vér,  
holott millió éve piros volt meg fehér,  
állott, megállott, némán fehér lovára dőlt,  
valami villant ekkor, és föltámadt a köd,  
ő volt nekünk a végső nagy ember-látomás,  
húsból és vérből: ember, de már valami más,  
azóta van köd. S múlik boldog telünk, nyarunk,  
midőn a fehér vénség bepilléz: megújulunk,  
olykor a kenyerünkön vércsillag tündököl  
de jelentését szellem-lényünk még nem fogta föl,  
látunk üstökös sárkányt az égen, lángcsóvás csikót,  
csikót de bőretlen-hústalan - és látunk csontokból birót,  
lovagolva az aratásra, vállán a kasza-jel,  
de mit arathat ő a csillagokhoz közel,  
arathat csillagvirágot, ködzabot ki lenne fehér  
s mégis, olyankor az égből ránkpermetez a vér,  
hallunk éneklő hangot ám nincs benne derű  
de mint a szép ürmvirág kóstolva keserű,  
s látunk olykor élő ködöt ki szakadozva vonul  
s eltűnik egy gödörben kiáltva hallatlanul,  
mintha valakik járnának élő húsunkon át,  
s vonul a levegőn át koszorúban a virág,  
hervadt kis csokrok járnak s hullnak s ez oly borzongató  
hogy fáznunk kell mint télen mikor hullik a hó,  
és szántunk s szeretünk a titokhoz immár közel,  
elmondtam mindent. Most hát szellem-testvér, jövel,  
hogy ajkaidra adjam testvéri csókomat!”  
Ekkor már sokan voltunk, sok nagykendős alak,  
asszonyok, karjukon a fehér-pólyás kenyér,  
liliommal a szűz és lobogóval a legény,  
selyem-sátor alatt a rózsásképpű pap,  
felfogott reverendában hozva a vetőmagvakat,  
orcák, örök mosolyok, valamennyi csudás  
emberi orca de íme mind valami más,  
jött az öröklét, jött rám akár a körmenet - -  
hátráltam és benyeltem a bitang könnyeket,  
átléptem életembe s elborított a köd.  
Szóltam akkor a század nagy sírboltja fölött:  
- A halandóság fertőz, a végzetet befődd.

## **Gomolygó utókor...**

Gomolygó utókor  
göndör állatok  
ami látható lett  
az csak állapot

## **A honpolgár**

A márvány-fehér kőlapok  
Ami öröknek mondható  
Kerestem kocsmát várat is  
Város, fekete gondra jó

Hajlék, aranyföld, elvetélt  
Madzagos telkek, istenem  
Virágzó éveken szabály  
Kenderpólya a kisdeden

Eltökélt delnők, ősgyíkok  
Bokáig pikkelyes kabát  
Fogsor az angyalt öröli  
Jövőt, ki óhajt kisbabát

Ó, múltam azúr gyíkjai  
Van-e kibúvó, nappalok  
Robot az álom, nagymosás  
Fekete gyöngysort faggatok

## **Hév-víz**

Szellem-órán, alkonyon,  
midőn a fagy világol:  
gőz-lovasok gőz-lovon  
támadnak ki a lápból.

Hogy törnek a dűlőbe,  
a karddal-csördülőbe,  
s csönd-létből a másba:  
be a kukoricásba!

Hó-illat hatalmasan  
lángol embermagasan,  
a vérszagú világon  
megül diadalmasan.

Szél támad torkunk iránt,  
fehér páránk szájba-vág,  
önnön elvált szellemünk  
élni támad ellenünk.

Hódítani, rontani,  
mint az eszmék rongyai,  
testesülni, ítélni,  
hogyan robog a nincs: élni!

Minden forró létezők  
sóhaj-gyilkolva félnek:  
s átkocog a fahídon  
test képében a lélek.

### **Városi rejtvények**

Sárga tűzfal alján  
szédült meggyfa állt,  
ott a végtelenség  
elrejté magát.

Szobra önmagának,  
kőből s kőben él,  
ráalvad az alkony,  
ráforrad a dél.

Föld nem ad szívemnek  
erőt és irányt,  
mégis, vézna sorsom  
kőből is kihánt.

Népem: füst az égen,  
néma állatok.  
Ó ne mondj hazugnak,  
ím, elhallgatok.

### **Világos vers**

A muzáj liliomai  
olyanok mint az igazi  
nem szégyenkeznek nyílni  
a muzáj liliomai  
illatuk mint az igazi  
tisztájuk mint az igazi  
jövőjük mint az igazi  
kiválnak mint az igazi  
a muzáj liliomai  
redves kezekből nőnek ki



a muszáj liliomai  
züllött husokból nőnek ki  
a muszáj liliomai  
szennyes szívekből nőnek ki  
a muszáj liliomai  
s mind mind akár az igazi

### **Halált játszik**

Halált játszik fut a föld  
gyermekarcát elfödé  
ének táltos lovacska  
kötve vagy a föld mögé

### **Ej haj**

Ej haj, kisöcsém  
mikor kicsi volt:  
rémek laktak a kéményen,  
nem a telihold.  
Álmunk urai,  
nem volt velük baj:  
szikra-táncos Ripacsbagó,  
komor Bitaraj.

Ej haj, a világ  
egyértelmű volt,  
élő volt az eleven,  
halott volt a holt,  
jelen volt a jelenidő,  
tavaly a tavaly,  
ripacs volt a Ripacsbagó,  
hős a Bitaraj.

Ej haj, fogy a hold,  
kitelik a hold,  
halott lesz az eleven,  
s eleven a holt.  
Herdál hitet, szeretőt  
szívünk a szilaj -  
s minden bajunk kutyabaj míg  
fekete a haj.

Ej haj, fogy a lét,  
kitelik a hant -  
jaj nekünk ha mellkasunkon  
csontot ér a lant,  
csókok híján havazik  
párnára a jaj -  
fekete a Bitaraj,  
megőszül a haj!

### **Ím a büszke szellem**

Ím a büszke szellem  
csont-világban él  
fehér mint a Sarkkör  
forró mint a Dél

Kulcsollak kezemmel  
fájó koponya  
Fejemen a város  
égő korona

### **Imbolyog az új mák**

Imbolyog az új mák  
püspök-palástban,  
fejében a termés,  
áll az írásban.

Voltam isten mákja  
daróc-palástban,  
igefíú-csordám  
a szélbe ástam.

### **Kalóz-dal**

Jámbor vagyok, mert lehetek,  
mert ihatok, mert ehetek,  
mert baljós égi jeletem  
leütöttem a porba.  
Ha az a csillag megered,  
újból világgá mehetek,  
megveri zúgó fejemet  
a fekete vitorla.

## **Tengerre nézve**

Bebalzsamozva, szépségektől holtan  
az vagyok én most, aki sose voltam,  
aki töretlen derekával tüntet:  
az vagyok én itt, akit sose ütnek.  
Tengerre nézve, heverve az ágyban,  
láttál-e engem a bíbor szobában?  
Iszom az óbor fekete-pirossát,  
levelet, verset nem is írok hozzád,  
iszom, melegszen borosüveg-kútnál,  
magyar ne volnék: eszembe se jutnál.  
Írok: leírom a tajtékos oltárt,  
írok a nőről, aki a vizen járt,  
írok magamnak, aki vagyok, annak,  
írok magamnak, fekete hajamnak.

## **Az érdem**

Élt-e már valaki véren?  
Én éltem.  
Gyilkosság-fogantatású  
az érdem.  
Óriás te vagy a vágyban,  
a tettben.  
Kenyeret kerestél, adtál.  
Megettem.  
S kívántam: emelne hozzád  
az érdem.  
Élt-e már valaki véren?  
Én éltem.

## **Ballada**

Kilenc vitéz elindul  
kilenc kemény-kalapban  
kilenc útra kilencen,  
kilenc almával kilencen,  
köszönnek kilenc kalappal.  
Kilenc úton kilenc vár,  
kilencszer kilenc a zsandár.  
Kilenc kalapot lelőnek,  
kilenc almát ledöfnek,  
kilenc élet a kezükben,  
kilenc alma a zsebükben.

## A kézerdőben

A kézerdőben élek, hol a szélben  
egymást szenvedí a testfa-tömeg,  
állunk, akár a géppisztoly előtt,  
karunk magasban, lábunk földbe nőtt,  
bokánk körül szárnyakat bont a páfrány,  
karunk: megadás, kétágú ima,  
közbül az orca görcsös mosolya.  
S nyúlkálnak és verdesnek a kezek,  
a hatalmashoz írott levelek,  
kérvény-sorokkal erezetesek,  
és roppant sóhaj, hogy: nekem, nekem,  
átzeng a vérenemű fatörzseken -  
repesnek tárva a száraz kezek.  
S ha a nagy kéz rettentőn elkaszál  
véres pompában az élet felett,  
vigyázzban maradnak a tetemek,  
s lesz ami volt: a halott katonák,  
világok össze, hulló levelek.

*Tengertől tajték fehéren  
Emberpár a kő menedéken  
s jött akkor mennyből a cápa  
a cápa meg a párja a cápa*

## A Visszafelé Olvasott Könyv

Kezdetben volt a mozdulatlan Minden  
s fölött az Úr lelke lebegett,  
de én mondom: nem lesz alatt s fölött,  
középpont sem lesz, s a Zenít s Nadír  
eldől akár a céltalan kilőtt nyíl  
s amint kezdetben volt: úgy lesz a Minden.  
Még ami van: önmagára hasonlít.  
Ma éjjel s még egy percig: rózsá a rózsá.  
Még a halál egyértelmű, mert ordas az ordas  
s a fogak arkangyali fehére tudjuk hogy fenyegetés.  
De már a vásáron-vett fölhalál  
- a legjobb atya, anyjának hú fia -  
a robbanó lepkét megtervezi,  
s lesz a végzet jelképe: Angeli Morpho  
és tücsök, lárva, és selyem-gubó.  
Nem lesz többé tej a tej, és nem lesz méz a méz.  
Urak kutyája, hatalom lakája,  
nem térsz le a flaszterről te sem - araszolva  
követ, kátrányt eszel, s köszöntöd szűkölve  
a világból ami még önmagára hasonlít.

Üvöltő hattyúcsorda-álmaim  
úgy úsznak el az úrben - mint az álmok,  
mint minden ember mai álmai,  
beíratlan lapok, járatlan hómezők  
zászló-lapjai lebegnek fúvatlan szélben,  
félelmetlen bűnök, fehér halálok  
vérbosszú nélkül magukba-halnak haláltalanul,  
sütetlen lángliszt havazik szívemre,  
kókler vigécek, varánuszgyík-tokások  
nyúzzák a Bárányt világ-borotvával,  
látcsövet a látnok szemgolyókra  
éjkő-üvegeset árulnak fenyegetőzve,  
és álmodni noha eltiltanak:  
csillag-ölő munkájuk bennetek kiált  
haldokló hattyúcsorda-álmaim.

Korunk a vonzás halála.  
Kezünk szerelme az anyag iránt,  
kezünk egymáshoz-fűződő szerelme,  
az állatok szerelme, a dzsungel  
egymást-evő, egymást-szülő szerelme szétszakad.  
Üzletkötések rabbat-nullái, ropogó számsorok,  
rabbik, papok, rabonbánok, Jézus meg Barabbás,  
Allah-kiáltás, rémítő Hallelúja,  
hang és test szobor-csoportja zuhan az égbe,  
szétporlad a hang és szétporlad a por,  
és pártütő lesz a tömegvonzás, a mikro-csillagok  
égitesttté-ölelkező szerelme:  
szemünk előtt a por-farkú Napok  
akár a bontás téglái, úgy zuhognak el  
s mi bámulunk a rengő élet-házban  
ha eljő a vonzás halála.

S midőn eléri a lágy robbanás  
a te gyönyörű kezeidet,  
ős-mintáit az emberi kéznek,  
sebekre és margarétákra-érzékeny  
írral-tapintó kezeidet,  
hajakkal és táltos-sörénnyel  
ismerős kezeidet,  
a szellem bajnok legényeit,  
ének-doboló, véreddel-képiró kezeidet,  
világ-babát világos holdnál  
elringató kezeidet,  
bölcső-faragó, barackfa-oltó,  
kenyéradó kezeidet,  
harang-kondító kezeidet,  
midőn ők bokszolnak a széthulló égen  
s verdesnek, süvöltő táltosi szárnyak  
a kavargó vetések, robogó tetők,

bölcsők és babák tornádós roncsai fölött  
az értelmetlen csillagképek tumultusában:  
akkor kinyílik minden értelem  
s megérti a sívó anyag, mi veszett el,  
midőn kezeidhez elér a robbanás.

A végső mozgás a menekülés lesz.  
Noé-bárkát a mennyben sem találunk  
és nem lesz menny, nem lesz honnan hova,  
rekord-mintái a felbomló anyagnak  
foszlanak a semmi fotonjaivá, s a semmi  
sehova vándorol rémületével,  
s az anyag egyenletes eloszlása megvalósul.

Leszünk: a Mindenütt Jelenvalók.  
Szétrombolt testünk, világunk mindenütt lebeg,  
betöltünk mindeneket akár az isten,  
mindenki minden helyen létezik  
és mint az isten szétlebeg de nem hat.  
Tengerek, gyönyörű rozsvetések, Galamb meg Olajág,  
Anyánk Köténye, Tisztaság fogalma,  
a világ véres fogsorát sikáló élő fogkefe,  
jóságért sápadó szájunk, az énekes és maga az ének:  
isten-baromként dermed Minden Helyen.  
S kik vérünkön akartak lenni  
cárok és nérók, urán-uralkodók: ők is  
úrstenként a felrobbant időben  
így lesznek Mindenütt Jelenvalók.

Köszöntöm azért  
az életet mai létében, a hidrogén csodáit,  
kő-süteményeit világanyánknak: a hegyeket  
s a gömbölyűre-görgetett követ.  
Köszöntöm az Özönvizet,  
első bús remekét a pusztulásnak,  
s a Gondolat királyi iker-párját:  
vetélt Istent és vetélt Csillagot.

Vonzatlan álmok a vonzatlan űrben:  
ragyogjatok fehérén, álmaim,  
havakban, mert az utolsó szín a fehér lesz,  
keverék-színe vörösen-izzó vágynak,  
fekete bűnnek, rideg-kék erélynek.  
Ha a forgás minden színt megkever,  
fehér marad a forgatag, ha meghal -  
Jósok, jövők, táguló hópor-testek:  
ragyogjatok fehérén álmaim.

Énekeim, úgy készüljete  
hogy el-nem-mondható lesz ami lesz,  
hogy szájára nem vesz tündöklő Díva,  
hangtalan lesz a létetlen lét, s a kaszás,

ama Kaszás fehér bordái pengve szétomolnak  
mert nem lesz ami meghaljon, nem lesz többé  
mellkas, nem dobog átdöfhető szív,  
a szív, a vércsillag, világnyi por lesz,  
széthullónak szülessen minden ének.

A Visszafelé Olvasott Könyv  
tartalma rettentően megvalósul,  
minden hely foglalt lesz a semmiben  
s nem vész el semmi: ott szunnyad a mozgás,  
bölcsonk, koporsónk, vágyunk, mindenünk,  
angyal-pupillánk miriád fotonban,  
s a vak sugárzás betölt mindeneket.

### **Vagonok**

Vagonok, födetlenek  
a sínekké-gyalult térben,  
az éj szerecsen-tejében:  
kerékagyig alvadt vérben  
lökhetetlen vagonok.

Oldalukon acél nyíl,  
fagyott irány, kékre edzett,  
észak-csillogású páva,  
mutat a város havára:  
repedt-ornamentsű tálra,  
hol a döglött harc kitárva  
a kenyerek üdvét várja.

Még az éj is megindul,  
délbe-fordul holtra-válva.  
Még a tél is megindul,  
jégpénzét könnyekre váltja.  
Gyíkok kettőskereszt-árnya  
mutat a fölkelő nyárra.  
Minden állat megindul  
hogy a sors könnyebbre válna.

Vagonok, födetlenek,  
álmot eszünk, úgy növünk meg,  
álomtól hasasodunk meg,  
de amit akartunk: nincs meg,  
csillag-képekből a bánat  
nyarat csépel a babáknak,  
s mint a kötény az anyákon:  
duzzad létünkön az álom.

Dongó zendül, elzuhan.  
Percet köszörül a sáska.  
Pengő sürgönydrótokon  
tények patkány-vonulása.  
A szövetség kereke  
kamillás füvekbe ásva.  
Tömör fal a fű dagálya,  
harmattól ablak-soros,  
ragyog, akár a kaszárnya.

Vagonok, födetlenek,  
állunk mind, levett kalappal  
Tüzes szélben ámulunk  
hogy jó el a nyár a nyárra,  
hogy érik be ami nincs,  
hogy zuhog a tél havára  
szárazon az izzó zsálya.

Mozdulatlan vagonok,  
az adomány semmi-hátán  
fehér gyermek ácsorog,  
karéj kenyérből a szárnya.

## **Midőn**

Midőn a gyertya-emberek  
világ-oltani jönnek,  
a láng-fejű szerelmesek  
levett fővel köszönnek.

Örökkön meggyújtatlanúl  
midőn oltani jönnek:  
a mások, a holtak jogán  
gyűlölet nélkül ölnek.

Tolulnak, toronyarmada,  
piros-kék oszlop-egység,  
ellobbant hősök ürügyén  
hódító viasz-hegység.

Viasszá lesz a jégvirág,  
nagyvárosok letörnek,  
midőn a gyertya-emberek  
lesimítják a földet.

És egykedvű munkájukat  
az irtózat bevégezi,  
és hajh szívem, nem égnek ők,  
s minket se hagynak égni.



## Vásznak

Vásznak, gyöngy-gurulásos,  
a szerelemmel kitüntetett vásznak,  
s éjszaka-színre gyászítottak,  
flitteresek, jégpénz-csörgősek,  
holtak ősz fején merev-redős  
vásznak.

Déli napon fehéredő,  
világos forrás-partokon  
harangvirág-kéklésű vásznak,  
kalács-nyugalmú kontyokon  
ünnepi kendők, nap-szagú,  
kékítőtől ég-fehér vásznak.

Kisbabák héjai, megizzadt  
aranyfolyó-térképesek,  
teknőben-dulakodó vásznak,  
- míg szalmaszál végén a lélek  
fölfújja a szappanhabot,  
ott úsztok a szivárvány-gömbben,  
vásznak.

Rongyszállító-kocsik málhái,  
öröklét kudarcai, vásznak,  
gyerekkor kalóz zászlai,  
eresz alatt dagadó vásznak,  
alattatok a jövőbe úgy úszunk  
hogymúlunk, elfogy a ház,  
s kiköti röptünket az alázat.

Húsvéti stigmás patyolat,  
sírcellában balzsamos gyolcsok,  
feltámadást hirdető vásznak,  
történelemtől vérezők,  
varak doktorai, hadak  
vér-itatói, sebkötések  
csillagokig legombolyodó sávjai,  
vásznak.

Világtalan föld sugarai,  
hosszú, vércirmos utak, vásznak,  
idegen bolygókra felüzenő  
hullámozó fény-országutak,  
képeket és halottakat -  
vétkeinket üzenő vásznak.

Mint tejszín arabs paripák:  
felhorkanó vitorlavásznak  
kihalnak - élünk nevük nélkül.  
Tömény verejték a világ,  
rágják megőrült mosodák,  
s börtönnel a világtenger beépül.

Szegények fehér méltósága,  
cifra nyomorra fölcserélt,  
végzetesen elherdált vásznak,  
személlyé testesülve, mint a Csend,  
mint a Mese, mint ami Volt -  
a Vászongyal fölkereng,  
szárnyai: könnyáztatta vásznak.

Esik! A föld sírhalmai,  
villamos halál-malmai  
mind az ő fellegében áznak,  
ő húz el lassúdan köröttünk,  
fölöttünk, pályázó homállyal -  
Szaturnusz-gyűrűkként az űrben  
zúgnak az összekapcsolt szárnyak.

Mint hadirokkant óriás  
gurul a tehetetlen föld,  
a végső világháborút  
pályázza szűz irgalmú bánat:  
gördülve a csillagok útján  
a Vászongyal felpirul,  
átüti az emberi faj,  
az egy tömbben elvérzett század.

### **A lilomos bolygó**

Fehér ingben, ünneplőben  
fekszik a fekete földben,  
fekszik az utolsó földi,  
ki csak magát tudta ölni.

Ki már nem tudott ölelni,  
csak magának tündökölni,  
kinek nem volt népe ölni,  
csak virága volt letörni.

Fekszik a paradicsomban,  
tülekvéstelen nyomorban,  
fekszik ásóval, kapával,  
fekszik magtalan magával.

Körülötte: a hazája,  
virág-ágyásos tanyája,  
romló beton-szörnyek vesztén  
viháncoló virág-eszmény.

Keselyütelen derűben  
a serkenő szakáll-fűben  
virrasztói sürgöny-hangok,  
rozsdás porcelán-galambok.

Eszi, eszi, eszi, eszi,  
testét a növényzet eszi,  
a virágzás, gondozatlan,  
a burjánzás, bonthatatlan.

Lám, a kék-zománcos lábos  
mélyéből kifogy a lángos,  
zöld szájak: gyökérző párkák  
elrágják akár a márgát,

kúsznak sívó nászi ágyba,  
fehér sifon-éjszakába,  
asztalra, madaras tálba,  
dermedő üvegpohárba.

Kúsznak miriád fajukkal,  
miriád növény-bajukkal,  
dísnövény és talmi kender  
vetélkednek mint az ember,

robbannak szerelmi bombák:  
honfoglaló virág-hordák,  
fajta-hordó élő óda -  
belefullad Európa,

világrészek belapulnak  
súlyától az új Mogulnak,  
kész a végső birodalom,  
legfelsőbb lény: a liliom.

Ő: az örök-tiszta szándék,  
ember-máglyán fehér árnyék,  
őrült kezében hatalom,  
meggyilkolónk: a liliom.

KI MEGÁLDJA FEGYVERÜNKET,  
MEGVAKÍJTJA SZELLEMÜNKET.  
KI A SZÁNDÉKÉRT KITÜNTET:  
A LILIOM GYŐZ LE MINKET.

Eszmény minden viadalon,  
bukáson vagy diadalon,  
szent tébolyra a jutalom  
a liliom, a liliom.

Szűzek, ifjak szép reménye,  
tüzes vágyra fagy merénye,  
anyás mellre kard keménye,  
keresztes hadak erénye,

jeges tábor kerítője,  
pokolgépek terítője,  
hit bárcája, hitetője,  
hóhéznak is fölmentője,

vágyak ellen sudár hulló,  
hercegi jogarnak illő,  
ő: a porból nem-lehellő  
most világ-forgásban: küllő.

KI MEGÁLDJA FEGYVERÜNKET,  
MEGVAKÍTTJA SZELLEMÜNKET.  
KI A SZÁNDÉKÉRT KITÜNTET:  
A LILIOM GYŐZ LE MINKET.

Világvevő szőke vetés,  
kinek a föld színe kevés,  
csupa égre-törekedés,  
minden szála: szál temetés,

kardhegyen kinyíló angyal,  
szárnya közt a titkolt banggyal,  
vére-menő bibe-taggal,  
angyal-ölő angyal-ranggal.

Virágzással, szűz bírassal:  
födve a föld hódítással,  
megkövül a bolygó siron  
fehér vétkünk: a lilium.

Páncél-rühben, tisztaságban,  
forog a föld holt sugárban,  
halott csillagfény porában,  
kővévált virág-ruhában.

Eljövend a végítélet,  
színrelép a Legfőbb Élet,  
ő ki anyag is meg lélek,  
igazság-osztó ígéret.

Holt erdőben, ős-veremben  
dög mozdul a sírgödörben,  
ordas farkas fenekedve,  
ember-talpú sárga medve,  
földbe-szörnyedő sörényű  
kan oroszlán, veres szőrű,  
táltos csődör, ama végső,  
kit szoborrá tett a véső,

földben-korhadó madárfészek  
holtjai röpködni-készek,  
összeállnak bogár-részek,  
cincérek, páncél-vitézek.

Tömör talaj-éjszakában  
halott mozdul síri ágyban,  
Ádám, Éva rubint-érrel -  
betelik eleven vérrel.

Csupa könny meg csupa vétség,  
csupa gyöngy-színű reménység,  
vétek-bánó keserűség -  
emberiség: gyönyörűség -

Ősanyák az ősfiaikkal,  
ősnépek kihalt magukkal,  
mások: szapora hadukkal,  
állatbőrös pásztorukkal,

ó népek a pajzs fenyéren,  
állva diadal-szekéren,  
tógában és bíbor pánttal,  
dárdahegyen bíbor lánggal,

jobbágy-hadak a karóval,  
kaszával meg lobogóval,  
s viola-taláros lények,  
püspökök: keretlegények,

helóták és úrhatalmak  
kik idáig fogva vannak,  
úrlovagok, páncélosok,  
aknavető napszámosok,

halál-gyárban megevettek,  
öröktől számkivetettek;  
hajzatukig földben állva  
várnak a föltámadásra -

Jó az isten szent hadával,  
trombitáló angyalával,  
s megrendülvén rettenettől  
a teremtés rendje megdől.

Mint meghasadó temető,  
felrobban maga az idő,  
s ím, a földön nincs hasadás,  
marad virág-kérgű tojás,

márvány ellenállás, kibe  
megcsorbul az örök Ige -  
Hajzatunkig földben állunk,  
sose lesz feltámadásunk!

Jaj, jaj mostan mindeneknek,  
sírba-döngölt kisdedeknek,  
szilaj ésszel-teli főknek,  
szeretetlen szeretőknek!

Jaj a mocorgó babáknak,  
jaj a duzzadó mamáknak,  
férfinak, virágzó ágnak -  
jaj a csontbugyor világnak!

Jaj, szépséges ifjú mellek,  
kik a tejtől tellve-tellnek,  
jaj az édes magzat-szájak  
kik liliom-torzsát rágnak!

Jaj, duhogó mártír-akol,  
kit a végzet se igazol,  
kiben áldozat a törrel:  
együtt a fegyenc az örrel!

Jaj, bezárult anyaföldünk,  
hol liliom-jegyben öltünk,  
s kinek nevében a vesztünk:  
liliommal védekeztünk!

Szitkok folyvást-ugatása,  
röhejek megmaradása,  
sikolyok megkövülése,  
feledések feledése!

Jaj, a jóság, jótevetlen,  
jaj, a büntett, büntetetlen,  
jaj, a csönd váltása csöndre,  
jaj, a nagy szó: mindörökre!

KI MEGÁLDJA FEGYVERÜNKET,  
MEGVAKÍTTJA SZELLEMÜNKET.  
KI A SZÁNDÉKÉRT KITÜNTET:  
A LILIOM GYŐZ LE MINKET.

Oldozatlan virág-dicsben  
utazik a Föld a Nincsben,  
a reményhez csupa hűség  
emberiség - keserűség.

Azmidőn már Semmi Nincsen:  
lakozunk a Nagy Bilincsben.  
Szellemünkig sírban állva  
várunk a feltámadásra.

## Szent Búborék

Szalmaszál végén búborék,  
elváló szellem-részünk,  
fényleni kilendül az égbe,  
nézzük, könnybe-borulva nézzük.

Harcaink vége s díja is  
végül te volnál,  
szent búborék, jó búborék,  
eszmélésnek szívárvány-oltár.

Rajtad a tenger meg az ég,  
forrongó, kék-fehér vitorlák,  
alvadt ökörvér-színű bor,  
s kardok amint egymást kioltják.

Fehér inget, nyugvó kezet,  
fehér virág-sörényű főket  
forogván úgy szikráztatol  
mint holtak-napi temetőket.

S hordozol te vasakat is,  
de mint az álmot,  
mint izzadt lelkeink viszik  
villogtatva az összetört világot.

Bolygó, élettél-ékszeres,  
csak az ember sodródik szebben:  
alant forog, akár a Jób,  
izzó világcserep-sebekben.

Színvalló palástunk: a lét.  
Rózsái rajtunk is kinyílnak,  
stigmáit is hordjuk - vagyunk  
az életbe-bolondult csillag.

Sugározván tükörtelen  
az égitestek magukat jelentik.  
Fénylünk mi idegen csodát,  
s burkoljuk a magányt, a semmit.

Visszük az imádott Valót,  
az élet orcáját meg öklét,  
szent búborék, jó búborék,  
kisdéd öröklét.

Csak az élt, aki szeretett.  
Csak az létezett, akit láttak,  
kit a Szerelem Csillaga  
magáravállalt.

## Néptelen az Éden

Néptelen az Éden, de ébren az angyal,  
kardéle az álmodó kárhozata  
Tilalmas Édenben, éjben:  
üdvözlégy a Népek Népligetében  
Hosszú az éjszaka  
Babám, kísérj el  
haza

Jőjj el az ébredés  
kapujáig  
ahol Éva kiűzetése  
valóra válik  
halálra nekem az élet  
neked könnyű búra s öröme  
könnyeidet töröld le  
Hosszú az éjszaka  
Babám, kísérj el  
haza

Ott  
ahol a szívárvány forog  
üres az út, de szalag-kokárdás  
szalag-sörényes, világos  
csupa lámpás  
ott  
ahol a szívárvány forog  
szól a, szól a trombitazene  
ifjúságunk hintája lágyan leng  
s az éj búráján bogárván  
szelíd repülők köröznék merev fonálon  
s világos éjben kézenfogva  
mi járunk ott  
ahol a szívárvány forog

Álmaidban vagyok én zászlótartó -  
álmaimban ifjak maradunk  
s az álmok, az almák, az eszmék  
bírsága a csontig hatol  
örülj mert feloldoztatol  
Tenyeremen a végső álom  
nem az istennek: neked ajánlom  
Hosszú az éjszaka  
babám, kísérj el  
haza



És senki, senki  
íme a mi utunkon  
senki  
csak a barátunk kezemunkája  
a sávon, fémen, a színes éji levélen  
a szerkezetek, körhinta-masínák  
ezüst meg sárgaréz remekében  
S egybemosódik az élet  
Szerpentin-lángú sörények  
magasságuk forgás-fehér lett  
- az a szívárvány hava  
odatart a szabad lélek  
Hosszú az éjszaka  
babám, kísérj el  
haza

### **Levél N. L. -nak**

Mind ami volt: a bős macska-hadak,  
szerelmünk ágya meg a bogáncs-dívány,  
orcánk a kútban, s a pecsételt járvány,  
kedvesünk sörénye a kés alatt:  
mind ami lét volt, lenni megmarad,  
a csipkefák szerelmi hajzata,  
fogalmaink: az ember és haza,  
a sárga ló s a pegazus-fiak -  
mind ami lét volt: lenni megmarad,  
csak kiterjed, kikel mint a halikra,  
a csillogást fájóvá szaporítja:  
vadállat-fejjé nőnek a kövek,  
ruhaszáritók: lengő égövek  
osztják világgá ifjúságodat -  
mind ami lét volt: lenni megmarad,  
csak elburjánzik, dolgait leróván.  
Fehér inged átível Európán.

### **Fehér a reggel**

Fehér a reggel, fehér,  
fölszáll a tengerből a vér,  
a tajték gyolcs hó-szegély,  
a puskák csövéig ér.

Szívedet meg ne rabold,  
vedd a borszín takarót,  
ma, egyszer ne hadakozz,  
piros takaróban napozz.

Ne légy te itt is szegény,  
de bíborban leszúrt remény,  
király, kit holtában is  
világméz itasson: a fény.

Hiszünk a fényben, hiszünk,  
akkor is ha vétkezünk,  
s magunk bár nem vétkezünk:  
a haddal elvérezünk.

Idd ki e lépes derűt,  
nem lehetsz már keserűbb -  
fehér a reggel, fehér,  
fölszállt a tengerből a vér.

### **Három**

Három fehér madár követ.  
Fekete az ég.  
A legelső madár követ  
erős kezemért.

Három fehér madár követ.  
Fekete az ég.  
A második követeli  
szívem erejét.

Hajakat hoz a harmadik,  
festett-feketét.  
Három fehér madár követ.  
Fekete az ég.

### **A Bibliás Tenger**

Három napja forr habod,  
ősz korbácsok zúznak köddé.  
S ha kígyókkal veretnek is:  
Tenger, nem látlak többé.

Távozom és változol,  
távolodsz mind remekebbé  
egyetlen borús tekintet:  
Tenger, nem látlak többé.

Hordoztunk vasárnapot -  
hordozod te mindörökké,  
rámhajóz a holtak napja,  
Tenger, nem látlak többé.

Meghal ez a vízió  
az én lélekes szememmel,  
a lélekző beszédeim  
felszínén nem játszol, Tenger!

Kiolvasott Bibliám  
szél-forgatta kerúb-szárnya,  
beírott világ-madár,  
zúdul az éjbe, a nyárba,

szárny, de fölfalni-való,  
Ezékiel lakomája,  
betű, fölfogni-való,  
hogyan az írás szóvá válna,

méz, de kesernek való,  
hogyan az ige testté válna,  
s a Szárnyak, a Kerekek  
zúgnak az éjbe, a nyárba,

ím, a vérmes telihold,  
cethalat felvonzó gálya,  
a hullám, a lankadás,  
vérünk dagálya s apálya,

és feltör a kék tömeg  
kire nem igézőnk megálljt:  
polip képében az Úr  
tolva az éjféli dagályt -

holdas réz-tenger borong,  
sivatag, oroszlán-dajka,  
népfajok mint kisdedek  
ott játszódhatnak rajta,

a besüllyedt nemzetek  
énekelnek hal-torokkal,  
fújnak csiga-harsonát,  
csattognak kagylós dobokkal,

Dávid nomád hadai,  
lovaik a tajték-mének,  
felrobognak gyolcsosan,  
íme feljőve az élet,

gyöngyösen, tarajosan  
szablya meg kincs villog újra,  
tündököl a meteor  
parittyából visszahullva,

a hajnal seregei:  
sárkányforma csillagképek  
óriás gyémántjai  
lűktetve, sikongva égnek,

Jeroboám, Roboám  
mennydörögve csapnak ketté,  
és ha magvad hasadna is:  
Tenger, nem látlak többé,

beromló víz-torlaszok  
símulnak erő-ölötté,  
süllyed s szétfénylik a lét,  
csönd lesz, mint volt mindörökké.

Minden bor megidva hát?  
Minden ige válott testté?  
Megettük az életet,  
s vízre nem lép ember többé?

Hát csak tar Elízeus  
lépi szívünket röggökké,  
átkozván komisz fiat,  
medvékkel tépetni döggé?

Öntött-réz tenger borong,  
réz-holdját magára csalja,  
széle tajték-liliom,  
óriás kehelynek ajka.

Tudod-e már, mi a sors,  
mi töri a kortyot ketté,  
mi a SOHA-MINDÖRÖKKÉ -  
Tenger, nem látlak többé.

### **Az 1972-es Álmoskönyvből**

Korbács jegyez hatalmat,  
ebed jegyez kutyát.  
Magát jelenti minden.  
Élned jegyez halált.

Kavics jegyez nagy rangot  
ki bajban jőne meg,  
érem-arcával játszol,  
de ő játszik veled.

Emberre lépni: szégyen,  
álmodban is megállj.  
Az istent látni: nagy düh,  
arcába-ütni: fáj.

Harang ha szólna messze:  
nem nyughatsz meg sehol.  
Harang meg hattyú: emlék,  
lelkedtől búcsuzol.

Sivatag jegyzi vágyad  
ki ím roncsnak talált.  
Halál jegyez szerelmet,  
élet jegyez halált.

### **Próféta-ének**

A bibliai isten,  
a nagy hadviselő,  
a fölszarvazott jámbor,  
az átkozódni bátor:  
tetteimből kinő.

Illemt, cifra rongyot  
csontjaimról ledúr.  
Ujjam begyén is lángol,  
hogy a konok világgal  
meghasonlott az Úr.

Bordás proféta-testem  
a Haragtól fogan:  
Vigyorgó uccakölykök  
kedvére nyelvet öltök,  
élek botrányosan.

És habzsolok virágot,  
bíborba öltözöm,  
torkom a hatalomnak  
vurslijában rikongat -  
örömbe költözöm.

A Harag példatára:  
testem így lett világ  
ki létevel jövendöl -  
csináltam életemből  
bolond vásárfiát:

Ím, ennyit ér az élet  
ha kifordul a tett,  
s ha válik - joga van rá!  
a középszer bitanggá,  
mivel mindent lehet!

s vágyik római vággyal  
mai tróntermekig,  
hol terméketlen Nérók  
a karok lehóhérolt  
szerelmét élvezik.

A bibliai isten,  
a nagy hadviselő  
általam perlekedve  
tébolyt vet életemre -  
tetteimből kinő.

## **Jaj**

Jaj a bolond királynak  
elbízott kevély szavának  
s ki benne bízna: a mának -  
jaj mindeneknek s magának

Igére süket bajának  
liliom-álcás havának  
ifjakra-terpedt Krivánnak  
jaj a bolond királynak

Cirkuszi Néró-dalának  
eb-alázatú hadának  
minden dolgának s magának  
jaj a bolond királynak

Harcosból-válott kofának  
önmagát-vesztő csodának  
halál-illatú virágnak  
jaj a bolond királynak

## **Dávid a szederfán**

Láttam a lélek virradatát, mikor rejtőztem az éjbe,  
s magammal, egész hadammal vadásztam a jánosbogarát,  
csata előtt, a vakbuzgó bolygókat fenyegettem ököllel:  
láttam az Úr fejét fölkelni a népek fölé.  
Láttam őt, új napot, ahogy értünk feljő  
és haragpiros szakállától véresebb lesz a világpiac.  
S félelmem akkor megszűnt, mert az Úrra figyeltem:  
Hadakozó Dávid! Hallasz-e engem, Dávid?  
Vízözön-széles képernyőn néz téged a Filiszteus.  
Magaddal, egész hadaddal vesztőhelyen állasz,  
fejedre céloz az ágyu, szívedre a gumibot.  
Kerülj a szedres felé, fiatalságod fája iránt fuss:

Megemlékezz a világos szederfáról.

És midőn a fatetőről a Filiszteusok lábdobogását hallod,  
oktalan röhejüket, hogy íme elszéledt a pásztori had:  
akkor menj rájuk, akkor én, az Úr járok előtted:  
Megemlékezz a világos szederfáról.

Ki a népek babiloni tornyát elrontottam,  
vagyok torony s terebély, radar-műveknél különb.  
Hova másztál volna földszintes gyerekkorodban?  
Derekamon törekedtél, vándoroltál ágaimon.  
Én vagyok a növesztő meg a mű - magam megalkotója,  
veled növekedtem, hogy a nemzetek fölé kiláss.  
Kapaszkodj rám, mert ha nem: maradtál volna juhaidnál,  
ha győzni akarsz, rejtőzz magas zöldjeimen.  
Lakozz velem és lakomázz a fehér szederből,  
meg ne utáld a szegények eledelét:  
a zöldselyem tüdőcskék felhőiben, mint a csillagraj, Dávid,  
csillagokat ettél gyerekkorodban, javadra tápláltalak.  
A te szíved nem kemény, bár hadakozó ember lettél,  
s hatalmas vagy, de a szíved meg nem kövérült.  
S mint aki beveszi és kifújja a világot:  
úgy csinállok levegőt neked a meddő koromból,  
vagyok mint a bálna fűvése - fehéremben s zöldemben lélekezel.  
És midőn a fatetőről a Filiszteusok lábdobogását hallod,  
oktalan röhejüket, hogy íme elszéledt a pásztori had:  
Menj rájuk Dávid! Fajzatukat örökre megúntam,  
beszédük fülemnek mint a csikorgó kavics,  
sivatagi homok meddő szava - olyan nekem az ő fecsegésük,  
lakkozott cügöscipőjük tiporja a szívemet,  
szmokingjuk és mundérjuk szemeimnek pestises rongyok,  
asszonyaik gyöngyös füzére nem köti meg haragomat.  
Menj rájuk Dávid! Otromba erejüket megúntam,  
mert eltöri az ének felkelő liliumát.

A te erődet a szegények eledele táplálja:

Megemlékezz a világos szederfáról.

Gyöngykása lett az Úr a te ínyeden, fogakká tömörödött,  
és az ő ízük gyönyörűséges,  
harapják csókolva a szájak, s veled az Úr harapja a világot,  
a föld gyümölcsseit meg a húst, mert éhezem én öröktől fogva,  
s szólottam a próféták ajakával, de nem ízlelhettem magamat.  
Én vagyok a lelketlen világ meg a különálló lélek,  
Dávid most világomon áll és én őbenne lélekezem,  
mert méltó, méltó, mert piros és fehér és muzsikára hajló,  
nem vagy te együgyű, Dávid, s hét nyelven bár nem beszélsz,  
de velem szólasz, megvalósítasz: kardom vagy s beírott pajzsom,  
parittyás korodtól máig hordozod hatalmammat.  
Dinasztiákra semmit nem ad az Úr, nekem a királyi vér akár a harmat  
és mint a földre kiöntött víz ami föl nem meregethető,  
nagyralátó királyok magvát szakasztom, de téged megalapítlak,  
s a szikkadt népek ereit pásztori vérrel betöltöm.

Kerülj a szederfák felé, figyelmezz gyerekkorodra:  
 Megemlékezz a világos szederfáról.  
 Jövevény arany-ágacskám, a város fölé kihajtasz,  
 főttkrumpli meg piros bor gőze illeti hajzatodat,  
 szederlevél a cigarettád, bábud a picike selyemhernyó,  
 pajtasaid közül, noha kicsiny vagy, kiértél korán,  
 felnőnek játékaid, mert az én karjaimról messzire látni,  
 Dávid, a fára hivatlant föl ne vegyél.  
 Ez a fa a te magányod, s ki a pásztorokért lettél,  
 itt szólhatsz velem egyedül, én vagyok apád meg anyád.  
 A fejedelmekkel ne törődj, lépcsőiken ne botolj meg,  
 cifra sátoruknál ne káprázz, mert én vagyok a te palotád.  
 A te lelkeddel menj rájuk, a kilőtt beszéddel,  
 s nem a vérontó: te a Sorsfordító leszel,  
 veted a Filiszteust alá, alá, szavaid alá a homályba,  
 kit szavaid boronája alá, kit pedig fűrésze alá,  
 és vakarják magukról az Igét, és fejtik magukról igédet,  
 és rühelőznek, de rajtuk a te igazad mint a fekély.  
 És hívni fogják vala ama napon a kovácsolt Dágont,  
 a masinát, Dávid, a masinát, hogy hadakozzon nekik.  
 Mondd nekik akkor: Adjatok a Dágonnak enni!  
 Szomjas a Dágon! adjatok a Dágonnak vizet!  
 Hátha megéled! Kérjétek őt, hátha fölindul!  
 De megtudják ama napon, hogy élő én vagyok egyedül.  
 És elhullanak, megtébolyodnak hetedízíglén,  
 és megpoklosodván lesz az ő szívük akár a hó.  
 És bambák lesznek fiaik, leányaik szajhák,  
 és rettegek önnön ivadékuk kezében a kést,  
 és kucorognak a képernyő előtt kövéren, igen fehéren,  
 míglen besötétül a négyzet s jó rájuk tébolyda-homály -  
 Menj rájuk Dávid! Véres ökölnék szennyes lobogója ne légy te:  
 a hadszintér övék, tiéd a rajtaütés,  
 a halál az övék, tiéd az örökélet:  
 Megemlékezz a világos szederfáról.  
 És halhatatlan a te citerád, ünnepi fehér inged,  
 beírott pajzsod, az ígémmel tündökletes,  
 a parittyádból kijött kavics pedig megkerüli a világot,  
 ezerévenként zúgva feljő az utódok szeme elé.  
 Én a kenyér-evőkkel vagyok, a borivókkal tartok,  
 kik a szűkös nap alkonyatán dajkálják a citerát.  
 Hadakozó Dávid! Hallasz-e engem, Dávid!  
 Táncolj a csata végén a mi frigyünk előtt,  
 az emberek előtt, ugrálva és danolva teljes erődből, Dávid,  
 ki az együgyűeket örömmel és véreddel pásztorolod.  
 Áldottak az én szent bolondjaim, ők az én terebélyem,  
 vagyok a feljövő bálna-fűvése - lélekezz Bennünk, Fiam!



## BIRODALOM

*Mi vagyok a vérmes  
balkon alatt?  
két zászló között  
gondolat*

### **Álmatlan gyöngy-moréna**

Álmatlan gyöngy-moréna,  
hol a hömpölygő közöny is  
kincset sodor - jaj életem:  
álmatlan gyöngy-moréna!  
Forgódom a világ nagyágyán  
széteső fénnel akár egy nemzet,  
kezemből a méltó gyilok  
kiromlik, kimossa a só,  
vágyaim, elszánt gyönyöröm,  
ügyeim, még gyöngéim is  
gyönyörűen porladnak gyönggyé.  
S széjjel-tusakodó világkép,  
akár a méhecskék szemében:  
jő hajnal, hajnal-miriád  
az egy helyett amit akartam -  
Tajtékos gyermek-tejfogakkal  
rettentő ábécé helyett  
mért nem az igazat magoltuk,  
hogyan egész csupán: a végzet,  
hogyan ami él, ami még él:  
álmatlan gyöngy-moréna -  
Falaimba kapaszkodom,  
omlásba, tündökletes gyászba,  
beromló homok-lobogóba,  
partjaidba, jaj életem:  
álmatlan gyöngy-moréna.

## **A végső csillagok**

Hajnal hasadása előtt  
ritka csillagok égnek,  
akár a népek sorsában  
az óriás esélyek.

Túlélük a csillag-nyomort  
és kitűnnek, kitűnnek.  
A nagy, jelentős csillagok  
búcsúzva érvényesülnek.

## **Menet**

Lobogóm selyme: facsaró zápor.  
Fázom alatta.  
Záporos, zászlós kezemre látok,  
s lóra, lovamra.

Szomorú feje: szálas zuhogást  
vagdaló balta.  
Szomorú fejem lassan lehajtom  
lóra, lovamra.

Felhő meg zászló: egyetlen omlás,  
éj van alatta.  
Földből világít, amiért szálltam  
lóra, lovamra.

Szakad dögökre, virág-tövekre,  
szakad magamra,  
s minden örökre, szobor-kövekre,  
hattyúi hangra,

meredek zápor merev babákkal,  
koponyás dombra,  
ágyékra-pólyált márványkő-lapra,  
hogyan megfoganna,

világi téren felejtett dobra,  
alvó harangra,  
szapora zápor, szív-szakadásos,  
lóra, lovamra.

Szapora zápor, rizs-kopogásos,  
üveges manna,  
végső vitézek páncél-ezüstje,  
lóra, lovamra.

## **A vizek felett**

A vizek felett kiált a szélkiáltó

Kié Kié

Leccsap a megbűvölt halakra  
parti sópiramisokra  
s a lepárlott só szerteragyogja  
az elzuhanó végzetet

S úgy tetszik: minden felett  
ez a kiáltás lebeg  
hogy már születésem előtt  
tulajdonjogom ledőlt  
Kié Kié  
a földé, a sóé, a tengereké

A tenger a tartós palackoké  
A partvonal a pénzes pasasoké  
Övék a hé, a ká meg a pé  
Az ifju a pénzé, az alkoholé

Az arcvonal az orcátlanoké  
Kié Kié  
A piramis akié azé

A föld, a só, a tengerek  
fehéren felrémlenek  
eltűnnek hallgatagon  
lényemet én is elhagyom  
Ki mondja meg  
kié volt a pisztoly meg a heg  
a te világos kézfogásod  
s a forradalmak sóhaja  
isten veled

## **Lelkemet láttam**

Lelkemet láttam  
Piros ruhában.  
Kiben nem hittem:  
Lelkemet láttam.

## Imák

### *Kondor Béla emlékének*

KI VAGY A MENNYEKBEN - illene már magát megkeresni,  
miután betemették földdel, és csonttáfagyott a föld,  
az ablakba-kitett gyertyán és vörösboron át elröpült a lelke,  
tisztá volt amugyis. Nekünk pedig megkezdődött a magány.  
Karácsony volt, és a maga ajándék-szájharmonikája  
árván világolt, árván és dallamtalanul,  
a kifúvatlan regölő-marsok meg a rumbák  
ezüstben megkövülve fejünknel, megőszítették a haját.

Őszül a mi vérkeringésünk, piros akaratum az ereken  
feketére hervad, akár fehérre a sörény.

Ablakunkban fekete rózsák, vízmosta kavics-galambok  
turbékolnak zengve és csikorogva, akár a riadalom.

Glória, glória. Fölkelünk, sóhajtva elmegyünk,  
eljárjuk a kocsmákat, a vérszívó arany-dagályt,  
de csak a részegemberek mutogatnak bábeli ujjal,  
a felelőtlen gyöngék, akik beisszák a jövőt -

Nem láttuk mi magát részegen toporogni,  
maga a szívét itta le sikeresen,  
hordozva a nemzet zsákját akár a vasúti rakodómunkás,  
mert a konténerek nem bírják el a megfogalmazást -  
- hát csak a földből jő el a maga ragyogása!

Beolvadt salak-vitézek a bányai földben,  
ujjongjatok, az eltemetett légkalapáccsal  
ne kopogjatok föld alól zokogva jelet.

Mert szent a föld, csak a föld méhe a tiszta,  
rozsdá-csillagos csilléitek, bölcsői rangban  
ragyogóbbak a sivatagi napozó-ágynál,  
hordoznak most olyan babát, világra-szólót.

S dohány meg ital - ez maradt nekünk,  
dohány meg ital, meg a szomorúság,  
hogy csak a földből jő el a mi ragyogásunk.

Így hát: BOCSÁSD MEG A MI VÉTKEINKET - de megbocsátanak-e nekünk?

Ugyan, ugyan. Lám, az álom is, hova visz?

Álomi rendőrségre röptet az álom, aki röptethetne mezőkre,  
új szabadalmu viaduktokra - de mi nem oda megyünk,  
kitárjuk ujjainkat, ketten kétszer-öt ujjainkat kitárjuk  
akár a bíbor hajnalmadár-szárnyat - de a festék is vörös,  
bemártja a rendőrbácsi a mázba az erezetes ujját,  
bemártja, lenyomja, ez hát az ujjlenyomat,  
- azután körülrajzolja. Ebből mi legyen, a nevetlen ujjból?

Ujjvirág legyen belőle, szirmos, képeslapi-rózsás,  
a mutatóból zsiráf, a gyűrűs meg tubicagalamb,  
paradicsomi pálmák övezzék, hüvelykujjból a tigris kivirágzik,

hát Ádám hol van, meg Éva? Itt vagyunk e döbbenetes giccsben,  
beírva, körülírva, mások által leírva -  
hol van a maga fekete krétája, aranyos ecsetje,  
hogyan a mi gyászunk és glóriánk meglátható legyen?  
Hol van az osztály, akiért mi kipirultunk,  
akiért fehér ingünk, világos agyvelőnk virult?  
Biztonságot áhít a nő, tajtékban is: családi ágyat,  
a férfi agyarárt visel, kardfogutigris-csuhát,  
öltözék, svájci ágyciha, csikos őrizetese vigalma,  
kottáz rajta a vér újkori virágéneket,  
Mona Liza nem mosolyog, kettéválik,  
Erzsike eladónő, Eliza eladja magát,  
mi pedig szeretni akarunk, balgán és vagyontalanul,  
éjszakáinkat a nem-kellő javak körbeiszonyítják,  
az ellökött javak vánkosunk körül tajtékzanak,  
Ben, old káró, lóbáró kend,  
vicsorog az anyagi világ lóden-kobra-feje,  
hamis fény, hamis tudat találkozik hamis közegben,  
egymást kioltják, ez a kultúrák interferenciája,  
országot az ország - kioltja az ember az embert,  
a férfit a nő - s mindnyájunkat a közeg,  
megfullaszt a szeretet, nincsen útja se tárgya,  
kire öntsük ki a csillagokat s a világkép virradatát?  
Úgy igaz pedig a mi igazunk MIKÉPPEN MI IS MEGBOCSÁTUNK  
de mennyire megbocsátunk - mi naponta, naponta:  
a füszeresnek, a fásnak, a fenevadnak,  
a lakatosnak, s a világot lakhatatlanná-tevőnek,  
garázskezelőnek, görcsnek, gepárdnak, gombos-harmonikásnak,  
rendnek, ruhának, rókafulűnek, rókavadásznak,  
árazónak, áruló árunak, áru-elkezelőnek,  
- más a megbocsátás, uram, és más az áruba-bocsátás,  
ne tévesszük össze a fogalmakat, ahogy már Ábrahám mondta  
midőn a tulkot vont a tűzre egyfia helyett -  
mert biblia-régen barbárok ülnek az isteni széken,  
barbárok vonulnak hadba, barbárokat sarabolva -  
ezek vezessék a kéz gyönyörű veresését a papíron  
a kontárok, a kufárok, a padisák meg a palik?  
A férfiak! Avagy a női hölgyek,  
a spinkulák, Samu, a spinkulák,  
akik a kegyed képein  
töporodott szárnyal, de nagy seggel röpködni óhajtanának  
s guggolnak akár a galambicák a Gênioz alján,  
akik a Próféta elől négykézláb megfutamodnak  
miután leszerepeltek mint kisértők -  
Hímek, nők, akik gyártják az élőket korai halálra,  
vénségre, fellöketésre, kórházi ágydeszka-homályra,  
hályogos képernyő-látomásra, szellemi színvakságra -  
ezek szabták volna meg Magának: kivé legyen?  
Ej! Nem tükör a mi arcunk, hogy a szájha föld önmagát élvezze benne,

felrózsászva cudarul, felkoszorúzva dögletesen -  
Mária-üveg a mi orcánk, ablak a hervadó világra,  
kinagyítva irgalmat, iszonyatot, elhagyva az elhagyhatót,  
szívárványba-borítva csillag-haldoklást, irányul a konkrét időre,  
betörhetik, de meg nem törhetik, a töredék is csupa egység,  
szilánk-sugarakban épülünk a lehető világ elé.  
S hát az aranymetszés, uram, az aranymetszés,  
a távlat, a mindenség pólusai, az aránylat,  
a szűzek arányai meg az emberi üstökösök iránya,  
a vérkoszorú íve meg a csillagpályák arculata,  
a dimenziók meg az egység - ez is az ember műve,  
a hiábavaló zokogás testvéri lélek iránt,  
tudunk ám mi örülni májusi-majálisosan - tudunk mi sírni,  
ez a mi tanulmányunk, mikor a hajnal álomtalan fejünknel keringöl,  
késő csillagokat vet az érverés, fájó csuklónk zsiborog -  
de amíg ki nem derül: mirevaló arány meg forma,  
addig ne nyúljon a világ a maga érzékeny kezeihez.  
Kehely meg urna meg áldozati tárna  
a föld förtelmét befogadni nem elég,  
de a Géniusz síró szemekkel  
leragyog a röppályák sivatagára,  
a föld síneire, töltések végtelen szemérem-testjeire,  
soha ilyen délibábot, soha ilyen varázsos dongót,  
szent gyomokból kikelőt, zsálya-tornyoktól lilulót,  
szarkaláb-tilolta selyemszárnyat, kamilla-szemű csodát -  
Pestszentlőrincbe, uraim, a repülőtér irányába  
disszidált a magyar délibáb, ide-építette magát,  
aki nem hiszi, itt megszámlálhatja világos csontjait,  
vitalliumcső-vázát, vörösréz ideg-szövevényét,  
minden tagja finomság, füst meg érzékeny erő.  
S járunk a képek szentjében, vándorolunk szerelmében  
akár a Kezdetben, valamikor, mert csak a Kezdet a nagy,  
s akár a paraszt ünnepkor, a vetésben: járunk a Kezdet fenségében,  
a téglákat megfogdozzuk, meglapogatjuk a panelleket,  
mint a jószágot, a tehén vörösbársony oldalát, a csikó velúr-pofáját,  
úgy bizony, úgy tapogatjuk mi az épülő Időt,  
nekünk az érdes téglafal is csupa bársony volt, ifjuságunk,  
népek fiatalsága, reménység, édes harag,  
a hét hat napján szívárvány, hetediken az álom,  
amikor a liliom bódulatával jövődöt fogalmazunk,  
mi a csajkából is virágot ettünk és anyatejet ittunk,  
úgy is megyünk a sírba, hogy töretlen a világgép:  
Itt látható, ami soha nem látható többé -  
és mégis: Megfeszítették!  
és meghala! és eltemettették!  
és szálla alá poklokra, s vele a mi reményünk,  
mert nem látjuk mi magunkat többé a kegyed boldog szemeiben,  
rajzain menyasszony-vőlegényként meg nem jelenünk,  
pedig be szép mind a kettő, mint az arany botocskák,

rubintfejű jogarok az isten kezében,  
összeolvadva lassan - nem látjuk mi magunkat soha,  
de a maga jobbjára felől, onnan leszünk eljövendők,  
nem is ítélni, mert akkorra minden kivilágosodik,  
s az Angyal szárnyas orcái mögül kitűnik  
a szép ítélet: szánalom és szeretet.  
Mária-üveg a mi orcánk, ablak a hervadó világra.

### **Glória**

Sör fia, bor fia  
Glória, glória

### **Meghurkolódik**

Csillagfolyók útjába  
kabátok ujjába  
csontok dombjára  
dunnahuzat gombjára  
feszül fonódik  
meghurkolódik  
bánat ó bánat  
bekötsz te minket  
pólyás bubának

### **Járjatok fényben**

A tenger közepében, s azon is túl:  
tenger van.

S mikor a telihold lesajdul:  
rég emberek csatangolnak  
udvarában a Holdnak.

Dámák Lőrincről: Gubera Vera  
kesztyűben, frakkban,  
édesanyák  
suhognak esküvős havakban.  
Kalauzok, zsebes vagányok  
ezüst pengőkön vándorolnak  
udvarában a Holdnak.

Huszár néni, nagy cselszövő,  
mosónő és ügyek tudója,  
tündökletes köreit rójja  
és ámuldoznak, akik Voltak:  
Jé, a Huszárné!  
Hogy kerül maga ide?

S felel Huszárné:  
Küldött engemet az Ige.  
Megmondta már a Tolsztoj régen:  
(Az Oroszlán, vagyis Leó)  
JÁRJATOK FÉNYBEN  
Járjatok fényben, amíg van fény!  
Udvarában a Holdnak  
havonta ezért sétálgatok.  
S ehhez meg kellett halni, kérem.  
És amíg süt a telihold,  
Huszárné jár a fényben.

### **Karperec-ének**

Szép kar-perecem,  
ereim fá-örve:  
fehér juharfa,  
afrikai körte.

Felföldre röptet  
s párás déli zöldbe  
fehér juharfa,  
afrikai körte.

Ha már bilincs kell,  
jobb ha ábránd tör be:  
fehér juharfa,  
afrikai körte.

Sorsomban kísérv,  
vigyelek a földbe,  
fehér juharfa,  
afrikai körte.

### **Kavics-ének**

Jó az ember zsebében,  
nap-meleg tenyerében.  
Fehér tenyér, kő-fehér,  
mégis átsüti a vér.

Pénzed: véren-vett darázs.  
Én: gyógyító ráadás.  
Én-orcámra ki nem lép,  
éneklek ahhoz eképp:

Aki elvet szerencsét,  
az lel fehér kövecskét,  
kibe a hét-színű Csend  
belé-pecsételtetett.



Jó az ember zsebében,  
szív-dobaj közelében.  
Bár bongatna sokáig,  
kövek porladásáig!

### **Fotós-ének I.**

Ó! Ó! Ó!  
Mesterségünk a fotó!  
Í! Í! Í!  
Házhoz jövünk, hogyha hí!  
Forgatjuk a kamerát,  
lekapjuk a kamarát,  
háznépét és szamarát -  
Megörökítjük a  
Mát!  
Ő! Ő! Ő!  
A fotóé a jövő!

### **Fotós-ének II.**

Orcádon irgalmam virága  
Hazudtam teljes húst reád  
Hogy megvénülsz s meg is kell halnod  
ki vágná arcodba Világ!  
Oly gyönyörű ifjú nyugalmad  
Oly iszonyú csont-éjszakád  
Hogy a csillagok is kihalnak  
ki vágná arcodba Világ!

### **Biciklis-ének**

Lovat akart bús Ady Endre  
(de pénzt a báró nem adott).  
Nem szégyen hát pihenni menve!  
Nem lépkednek az angyalok.  
S hogy bevonult Jeruzsálembe:  
Jézus is számárra kapott.  
Nyeregbe hát! A golgotára  
úgyis eljutunk mind gyalog.

### **Galamb-macska-virágének**

Mikor a sárga trombita-virág még  
felém fordulva magyarul zenélt,  
tetőgerinci macskák bandukoltak  
az Araráton galamb-combokért,  
a suf niban boncoltunk holt madárkát,  
kutatva a mozgás eredetét,  
s megleltük egymás anatómiáját -  
szeretsz-e még, szeretünk-e még!

Nappal aludt a lámpa, mint a dandy,  
fehér dunnákat döncölt a sötét.  
Beöltöztem tüzes ágytakaróba,  
királyra várva én, tüköri kép.  
Galamb meg macska apellált szívemhez,  
s az Ararát, s fönn a mennyei kék.  
Ó, szajha élet, hozzám igenis jó,  
szeretsz-e még, szeretünk-e még!

### **Koszorú-ének**

Volt heverőm a moha, felköltem is felhő-puha,  
alá, alá, alá, ifjúkor hamuja!  
Magos a rutafa, boltozata gyöngyöktől buja,  
oda a fejem gyöngykoszoruja.

Mennyeknek kapuja, mennybe-menendő ilona,  
gyöngyetlen gyönyörű terebélybe, jutok-e oda?  
Magos a rutafa, nyitva a sírom kapuja,  
oda a fejem gyöngykoszoruja.

### **Szertartás délen**

Templom a Balkánon,  
arannyal fedett.  
Én oda betértem  
nézni képeket.

S láttam eszegélni  
hangos híveket  
szent süteményt szalvétából.  
Mindenki evett.

Szalvétát az urna,  
szent buktát a száj,  
kinek-kinek rendeltetett  
örökrésze jár,

csókot a keresztfa,  
talpakat a kő -  
s evett mindent láthatatlanul  
a Múló Idő.

S szólt hozzám egy Forma  
- pap volt vagy ikon -  
szólott hozzám szentelt szájjal:  
„Mi van, jó rokon?

Lásd, hogy osztja minden  
sorsát boldogan.  
Se igéd, se süteményed -  
hát neked mi van?”

S én feleltem szóval:  
„Ó, édes rokon,  
nekem bánatom van.  
Nekem bánatom.”

Templom a Balkánon,  
arannyal fedett,  
ott belül a sűrű este  
mindent ellepett.

Borongott a bíbor,  
rémllett a fehér,  
jézus urunk öt sebein  
elaludt a vér.

Járultak a hívők  
gyertyát gyújtani,  
sárgás, szagos férgecskékkel  
világítani.

Nem a Máriának,  
nem neked, urunk,  
hanem mert jó, iszonyú jó  
hogyan világolunk.

S gondoltam: ha én is  
gyertyát gyújtanék,  
csak hogy legyen világosság,  
csak hogy fénylenénk.

## **Engesztelő**

Két csont-kezemet kétfelől  
két iker-angyal fogja kézen,  
felülvén felcsikordulok  
én, a meghalástól zenétlen,  
ha eljő ami eljövend:  
az én jó fölemelkedésem.

Szelíd, hatalmas lelkemet  
benyelem a koponya-résen,  
és csontomat: sírboltomat  
bebolyongja lelkem, enyémem,  
ha eljő ami eljövend:  
az én jó fölemelkedésem.

S ím egyszerre fölkel a lét  
ha fölkelek s szólok eképpen:  
Tehát szűnjetek varratok  
térképen és oroszlán-méhen,  
mert eljött ami eljövend:  
az én jó fölemelkedésem.

Bömbölő kínok halmaza  
kezemben csönd lesz, meseszépen  
elalvó óriás baba,  
világkép gyászban és fehérben,  
ha eljő ami eljövend:  
az én jó fölemelkedésem.

Csönddé-feltámadott világ:  
feltörünk a mennyei résen,  
delelünk még éjfélben is  
ha eljő fölemelkedésem.  
S nem lesz fogyatkozás a fényben.

## **Felfoghatatlan**

Felfoghatatlan - de megfogható  
Hogy lovaink fehérek mint a hó  
S egész éjjel noha ganajlanak  
Reggel szügyig gyémántban állanak  
Hogy a lét mocska még lebírható  
Ló és lovász fehérek mint a hó

*Minden tervek ura: hétfő  
Új nap, új király!  
Minden tervek pora: hétfő  
Új nap, új király!  
Dobpergésű hétre: hétfő  
Új nap, új király!  
Erő-kútforrás, örök hétfő  
Új nap, új király!  
Igér hétfőt a vasárnap  
Új nap, új király!  
Bizonyosság csak a távlat  
Új nap, új király!*

### **Birodalom**

Dél van. Sötét kontúr nélkül  
elfogynak a mészhegyek,  
ezüstöt ikráz a tenger,  
üllednek fatetőkre  
szétzúlló nap-pikkelyek.  
Tömör árnyam: szembeúszó  
diszkoszhal, hozzám-lebeg,  
midőn délnek delelőjén  
álom-lovon léptetek.  
Horgadnak bikák homlokukra,  
szarvukon holt tenger pereg:  
kagylóroncs, kiszáradt hydra.  
Fakó lovon léptetek,  
sifonnal a pata borítva,  
verejtékem száraz ikra -  
gyöngykoszorúja rezeg.  
Néptelen nyár áll a térben,  
az időben szendereg.  
Fényes délben föl nem virrad,  
áll a tenger, ácsorogva -  
alvó halak kéklenek,  
csak a vér, a lüktető vér  
csöndes irama remeg.  
Ez a nem-halál: az álom.  
Föld, halak meg tengerek  
tükörképe égre-írva.  
Alvó lét meg délibáb közt  
imbolyogva léptetek.

Lám én, sem beteg, sem őrült:  
józan álmodó vagyok,  
hordom annak képecskéjét  
aki álmodni hagyott,  
hordom láncon, arany pánton,  
csuklóimon csengenek  
képek, orcák, nefelejcses  
s bölényszín tekintetek,  
fényes-mázás, tükör-mázás  
csizmám orrán nap ragyog,  
amíg velem van az álom  
ilyen labdát rugdalok.  
Poharamban nap-szilánkok,  
nem tejeckét kortyolok:  
iszom annak öröme  
aki álmodni hagyott.

Verejtéktől-szívárványos  
körben feltűnik a Város.  
Falak, változó falak,  
támfalak meg sírfalak  
épülnek és mélybe-hullnak,  
szemek sütnék és vakulnak,  
még a holt mászkál alatt  
és falak rá, új falak,  
s vonul hadsereg kalap:  
bíró-kalap, pap-kalap,  
kalap-bíró-bilincsváros -  
s lám a bűnös könnyű préda,  
ráépül a minarét.  
Tollát, rongyát, arany bolyhát  
lassan levedli az ég,  
nikkeles eredmény-ujjak  
tetején az eskü ég.  
Most avatják az új bűnöst,  
tördelik zengő kezét,  
pattognak a gitárhúrok,  
zeng a magasvezeték,  
és üvölt a halott élő,  
szabad halálraitelt,  
vétketlen ne vélje senki  
hogyan nem vétkező módra élt!  
Rikolt félő és ítélő -  
de bennem megállt a csend:  
élő holtak között élő,  
keresem az elevent.

Én, a nyüzsgésben nyüzsekvő,  
vagyok csöndes mint a hó,  
tülekvéstelen tülekvő,  
érinthetetlen hobó.  
Hallom szívem szívverését,  
pulzusomban jár a szó:  
enni, halni, enni, halni  
létnek hiábavaló.  
Ríkat e sürgő alázat  
amint egymásba-harap,  
ríkat frakkban, overallban  
e tököss asszonyi had,  
rí virágom lakkcipője  
s bűdös bakancsa alatt -  
Keresem a sokaságban  
aki férfinak maradt!

Megpendül a zománcos kép,  
barnája és kékje cseng,  
halkan mint a tündér pénze  
idéző a fém elevent,  
ezüst lelketlen harangja  
bársony érverést jelent,  
jaj, ha mását megtalálnám!  
Csend, csengés, majd újra csend.  
Hordom csuklómon, nyakamban  
én, a vér, a vértelent.

Óriás tükör-teremben  
íme jó - ki jó felém?  
Lovag-öltönyöm simítom:  
Mintha én - de mégse én,  
hosszú, csipkés bugyogója  
tükörrel rakott szatén,  
lovag-öltönyöm tükörben  
jó mögöttem feketén.  
Lép lovam magával szembe,  
ott megállunk ő meg én.

Márvány fejem zsibbadása  
jelent kövévált időt,  
megkövesült sáska-omlást,  
felfújott halott-lepedőt,  
tömör vitorla-gomolygást  
kivel Krisztus égbe-nőtt -  
ideiglenes halálom  
jelent újulni erőt.  
Ez a csipkerózsza-álom.  
Fakó lovam gyöngy-fonálon  
kikötve egy rózsaszálon  
rózsza-álomban lebeg -

nem kelünk mi útra újra.  
Sereg rózsza-seregélyek  
súlyától a főveny lebírva.

Kövek állnak, faragatlan,  
víz-zuhogástól csiszolt  
kövek, kő-körök nyugalma  
jelzi hogy a lét mi volt -  
védtelen kő-türelemben:  
kő-rózsában áll szerelmem.

Vállá síkos kék halakkal:  
ostor-csíkokkal jeles,  
de a kő-izmok nyugalma  
elszánt fenséget jegyez,  
konok virág-koszorúja  
király-koronája lesz,  
minden hadi kalpag ellen  
tüske-dárdákat szegez.

Nekem férfi, aki férfi,  
ki ha úgy kell: lóra száll,  
de a mocskos türelemben  
hosszú éveket kaszál,  
ki a bábos álorcában  
pillangó jelenre vár,  
ki ha pillant a tükörbe:  
tükörben az isten áll.

Nyiratkozni le a lelket  
ni hogy lódul ez meg ez,  
ő meg lassú lüktetéssel  
ezüst hajzatot növeszt,  
bárányos haj sátorában  
dohány parázsa neszez,  
fűjni füstjét, szent ezüstjét  
lélekezése lengedez.

Márvány fejem zsibbadása  
jelez kővévált időt,  
ideiglenes halálom  
jelent újulni erőt.  
Szablyám lassú pörgetése  
csipke-sűrűdést terem,  
ott havával, bíborával  
minket elföd, úgy legyen.

Szablyámtól nő szövénéye  
s felpilléz akár a hó: -  
Ámen az álomra, Ámen -  
Szügyig rózsában a ló.



Épül s összedől a város?  
Milliomszor úgy legyen.  
Itt lágy-robbanású bokrok  
terjednek szerelmesen.  
Ámen az álomra, Ámen.  
Rejtsen el, akár a hó,  
míg fehér fülét hegyezve  
egykor megmozdul a ló.

### **Sziklára esett**

Sziklára esett igéink  
Haj te kevély nép, ugyancsak kevély  
s kevélységedben igen ostoba,  
légkalapácsnak ütemes igen,  
haj de porból vagy s hogy leszel te porrá  
ha majd a fantáziátlan ripacs  
sikárló kőpornak kiárusít!  
S borongván a kőfaragó szívében  
ott vagy még, ember s oroszlán-alakban,  
mennynek-emelt húnyottszemű orcák,  
fiatal vágyak emlékművei,  
a létjogok és más eféle barbár  
eszmék - eszmék! kivésett szobrai.  
Hogy sír a kő! A szívben a szobor kő  
hogy kapdossa behemót ökleit  
örök szeméhez, örök kő-könnyeit  
hogy törli a meg-nem-levő világ,  
évszázad-mozdulású vállalai  
hogy ejtik az összehasadt szárnyat,  
kő-lélek zokog itt! - Míg a test:  
hatalmak lábosát sikáló zúzalék,  
porabb a pornál: pornak sóhaja.

### **Pillanat-ének**

Láthatatlan vadgalamb rivall.  
Forrás cseppen, fekete a zöld.  
Hideg moha kék molyhaival  
játszadozik a fiatal Csönd.  
Testemen s az erdő sejtjein  
úr az alvajáró értelem.  
Ez a hely a Jelen Pillanat,  
miből én is folyton vétetem.

Tudom én hogy nagyszerűt sugall,  
én vagyok csak arra képtelen.  
Óriás karácsony-ágain  
terveink kápráznak félszegen.

### **Venni, járni benne**

Venni piros hippi-cipőt,  
venni, járni benne,  
sajnáltatni, kiröhögtetni.  
Venni piros haragot.

Átértékelni magamat,  
új eszme-térképet tanulni,  
nem jobbat s nem rosszabbat: újat.  
Átértékelni Európát.

Kudarcunk fedele alatt  
lenni az emelgető lélek,  
és egyedül meg nem ugorni.  
Születni szemfedő alá.

Venni piros hippi-cipőt,  
venni, járni benne,  
új hitemben hitetlen hinni,  
venni piros haragot.

### **Európa madarai**

Jöttök-e rüh-tallérosan  
jegetlen égtájak felől,  
hogy az elhasznált levegőt  
énekké kifújja a csőr,  
jöttök-e csalódott hadak,  
madarak, vándormadarak,  
legbátrabb írás sorai:  
Európa madarai!

Így térnek eszmék foltosan  
a nagy menekvésből: haza,  
elhagyva a tömegvadont,  
a félig-értő évszakot,  
s eljő a világ tavasza,  
hull Egyénekké a Sereg,  
és már énekelni lehet,  
Valakit vár a Valaki,  
Európa madarai.

Megtérő vándormadarak,  
Európa mit tartogat?  
Koldus az is ki hű maradt,  
ki szárnyakkal söpört havat.

Hímek, hímes-sujtásosak,  
tojók, tollkötény-sávosak:  
rongyosan szállnak párzani  
szent baka és áldott Mari:  
Európa madarai.

Láz-almákkal kongat az ág,  
július rikolt: nincs tovább,  
sokasítja a Hold magát,  
üti erünket, a Dunát,  
most hóhérkodnak a kofák,  
rázkódnak az emberi fák -  
hullnak a súlyos éjen át  
féreges János-koponyák.

Kit Európának hivunk:  
óriás tálcán szikkadunk,  
lúktet, nyüzsög kárhozatunk,  
s a fátylatlan-forgó világ  
körülhordozza a halált -  
De a sirató korai,  
Európa madarai!

Mert íme látom: meghalok,  
s megszületnek általatok.  
Akit a föld magához vont:  
lágymollakat táplál a holt,  
s fölemelkednek porai -  
viszik az ég madarai.

## **Ádvent**

Gyertyás ág-végeit kioltja,  
vetkőzik a hóban a bükk,  
veres lobogóit leontja,  
a zászlók évadja letűnt.

Négy világtájjra az óra  
alkonyi négyet üt,  
mennyből a hó, a hó  
lángot vetkőzik a bükk.

## **Disznó-ének**

Etettél hogy megölhess  
Lettem ételed  
Vérem véredben kering  
Mire kell neked

Közös vér ha elcsorog  
mondd: az áldozat mit ér  
Vagyunk evők és ölők  
Vérrel virágzik a vér

## **Égi korona alá**

Égi korona alá  
írom Annak, aki Él:  
Engem megvagdaltatál  
s meg nem térdeltethetél.

Lásd, teremtett szerveim  
kihúynak a nap alatt.  
Én homályból s hiányból  
megalkotom magamat.

De lágy csillagrendszered  
egyben fény meg egyben árny,  
zümmögő kísérleted  
teremtett van meg hiány.

De lágy csillagrendszered -  
ilyet nem alkothatunk:  
Te a semmiből növelsz  
eleven fát meg gyalut.

De lágy csillagrendszered  
noha lüktet: híja van.  
Híja s maga: múlandó -  
nézheted-e e boldogan?

Írom azért: tisztelem  
minden múltó csillagod.  
Míg múlandó az örök,  
tiéd addig nem vagyok.

Tiéd a fa meg a csont,  
fábóli asztalsarok,  
tiéd két csont-könyököm,  
mégis tiéd nem vagyok.

Sírom fejében a kő,  
kőben a kőangyalok,  
tiéd testem meg a nyű,  
mégis tiéd nem vagyok.

## **Rózsa-ének**

Ablakomban a bimbó:  
nyílatlan bársony baba  
rózsának korma eljő  
tömör hajamnak hava

Ó duzzadó jelenkor  
Idomtalanság kora  
Nádas tisztája helyén  
világgevő pocsolya

Nem a nap: a harag süt  
Nem zengés ez: a pora  
Fogamnak csikordulása  
bábura háborura

Nincs mód kitörni rajtad  
örök hüllő-kupola  
Álmunk is hiába tiprat  
elhervad pata-nyoma

Sebeink eldagadoznak  
nem nyílnak ki soha  
Rózsának korma eljő  
tömör hajamnak hava

Vas-kristályos az óbor  
Augusztus-bíbora  
Részegtelen fejemnél  
a Tévedések Ura

A vér lassú csatája  
nem vezetett sehova  
Rózsának korma eljő  
tömör hajamnak hava

## **Tarló és temető**

Sóhajt a nyár, éjfélre jár,  
éled a megművelt homály.  
Álom-gyökerű tulipán:  
megmozdul egy fehér madár.  
Ágak, álmok terjengenek,  
világok szunnyadnak a fán.

Veres cintányér aki volt,  
mostanra hallgatag a Hold,  
de fönny, az éji deledőn  
fehér sugárral meszet olt,  
fekszünk kísértet-lepedőn,  
forr, habzik a világ-korong.

Ki tette, hogy mind elmegyünk,  
hogy elmenvén földet együnk,  
liliom-szívárgást igyunk!  
Volt ágyunk és volt angyalunk.  
Kísértet-láng a temetőn  
a mi lélek-fehér ágyunk.

Derengő harctér a határ,  
zászlókat aratott a nyár,  
búza-keresztben áll a Hold -  
kévébe-kötve fekszenek  
a fölhalmozott lobogók.

### **A nagy hajók útjába**

Népek vesztén, ifjak elestén  
álmodunk szörnyűt: a valót,  
s szörnyedünk ébren is tovább  
népek vesztét, ifjak elestét,  
sarat, dagonyát, verítéket,  
só-gurulást, csillagból vackort,  
világméretű fogcsikorgást:  
fagyódó tenger-varcogást  
ahol a rájuk angyalszárnyai  
csattantak egykor, s mostan dülledt  
pávaszemekkel döglük az olaj.  
S hajnali fehér koponya  
reflektoroz az óceánra,  
a nagy hajók útjába-táblázott  
jég-ablakokba, megfagyott  
a robbanás a tenger terebélyén -  
hajnali fehér koponya  
altat el, s álmodunk tovább  
népek vesztét, ifjak elestét.

### **Akár a szellem-koponyák**

Akár a szellem-koponyák  
égvén rideg, foszforos lázban  
lakatlan óriáscsigák  
vándorolnak a vízmosásban

## Esély

Drótokkal szegett hegygerincen,  
lépkedünk porladó bilincsen  
mert előttünk azok haladtak  
kik e vasakból kirohadtak.  
Járunk az ősatyák porában,  
koponyájuk hóharmatában.  
Nincs a kínok kertjének mása,  
holtaknak nincs feloldozása.  
De mi törtetünk okkal, érvvel,  
megkötözött zsiroskenyérrel.  
Mi, a világot megnyerendők:  
kártyázni hívjuk a Teremtőt.  
Nincs egyebünk a négy királynál,  
íjjas-szíjjas lapos hadánál,  
kétdimenziós pej-lovánál,  
zsebünkben ott a négy világtáj.  
A figurák derékba-vágva,  
nincs gonduk életre-halálra,  
kifestett báb-orcájuk békés,  
merev mosoly, semmi emésztés,  
új-idegük is cipőpertli,  
ezekkel kell minékünk nyerni.  
Jövünk öröktől étlen-éhen,  
sziluettünk is forr az égen,  
jóllakatni hol az a hentes!  
Fohászkodunk a fegyelemhez.  
Lekuporodunk csöndben együtt,  
a kenyérkét immár megettük,  
életünk egy van, pénzünk semmi,  
jaj, a szív szégyell visszamenni.  
Ej, követeld az odvas fától  
jussod, ki rádmaradt apádról,  
az odakötött borju árát,  
ha már a farkasok lerágták!  
Szemközt a kopáros hegyoldal,  
betenyerve pusztá hanttal  
kiket növeszt növekvő árnyék.  
Aki veszít: oda az átlép.  
Nézünk átra, magaslatára:  
hát temető az, s csupa páva!

Megúnta az isten a harcot,  
nem óhajt többé hadi-sarcot,  
únja kuruccát és labancát,  
a szegények pörét s kudarcát,  
rabjainak tetves gabancát -  
az isten befejezte harcát.

Kíván nehéz halotti pompát,  
teliholddal-tömött aortát,  
kíván, kívánós egy Gigászra:  
az elképzelhetetlen gyászra -  
mint vemhes oroszlán az étkét:  
kíván az isten világ-végét.

Kegyúrban a kegyes kegyelmet -  
teremtődben ne kutass rendet,  
az értelem bennünk világít,  
Teremtmény, tarts ki éjszakádig.

Megúnta az isten a harcot,  
kioltja az emberi arcot.  
De mi az ember alkonyába  
jöttünk mint hajnalhasadásba,  
játszani jöttünk - a fegyvert még  
apáink kezéből kiverték.  
Mi, birtokosai a szónak  
föltesszük legtisztább valónkat,  
s úgy játszunk felvirított lappal  
hogyan lásd: mi van a kártya-pakkban.  
Mi van? Ami lehetne. Ünnepek.  
Szív-királyok elevenülnek,  
szüreti hősökkel a prэшáz -  
kondákkal hömpölyög a makkász,  
festett fodor víz: tenger-rengés,  
íme, a szép világteremtés,  
zendül a zöld leveles erdő,  
betyárral s szűzekkel kerengő,  
folyó zuhog, csónak lavíroz,  
szeretők készülnek a csókhoz,  
s amitől elidegenültünk:  
van s értünk van s virágzik telkünk,  
indázik tők, töklel támad,  
szára növekszik pikulának,  
ernyője napsütésben kendő,  
termése dagadt marhabendő,  
csíráznak boldog vetemények,  
varjat üznek piciny cselédek,  
fúj furulyát Kuoni Pásztor,  
ittasulunk bodza szagától,  
este a kertek alját lámpák:  
bemozogják jánosbogárcák,  
pihen a sólyom, sapka rajta,  
meglódul a torony harangja -  
csönd lesz, törlünk kenyérrel üstöt,  
kezdenek hangolni a tücskök,  
feljő a hold, a göncöl-csillag,  
siheder ölel, anya altat,



feljő a nap, család megéled,  
munkál a test, pihen a lélek,  
arató izzad - vén csősz fázik,  
rőzsén a tündér láng virágzik,  
nagy havas tél van, nagy tavasz jön,  
ibolyás a vitézi öltöny,  
tubarózsa a nők kalapja,  
s máris a sors kévébe-rakva -  
iszunk, íjat ajzunk, cicázunk,  
újévből új évbe bokázunk,  
vért adunk festett vérű Ásznak,  
Tell Vilmosnak, Stüsü Vadásznak,  
szép vénségből szép ifjúságba  
újulunk mint szív-ábrás nászba,  
s kiterítjük eléd a kártyát:  
Szent, szent, szent az élet, ha látják,  
közös szemüinktől szép a reggel,  
szent az élet, Úrunk ne vedd el -

Már az első ütés megingat:  
körünkből kiromlik egy Csillag.  
S ahogy elzuhan odaátra:  
a temetőn kigyúl egy lámpa.  
Merülünk gyászba, nagy Vigyázzba.  
Sötét a van, akár a nem-volt,  
kezd világolni ami Megholt -  
amennyi gyász, annyi a lángja.

Az élet képei lehullnak,  
most dobjuk a tétre magunkat,  
vesztő seregünk húnyni, fogyni -  
most kezd a temető ragyogni,  
a bánat gyémánttűzbe vonja,  
lűktet, akár a karácsonyfa.

Feljött a sírokra a páva,  
feljött, de nem szabadulásra.  
Pecsétül az örök hazára  
terjengve csillagzik a páva.  
Pupillás tolla glóriába  
kifeszül mint kézben a kártya,  
karéjoz a világ porába,  
besöpri szívünket a páva.  
Mi is lámpát gyújtunk az éjnek,  
ezer szemünkben ég a lélek,  
világolunk halálra szánva,  
vagyunk a temetőnek párja.  
Eljő az élet éjszakája,  
ifjú lámpáink arcra buknak -  
Ragyogjunk, testvérek, magunknak.

*Kardvasak gyúlnak hűlnek  
Csonkon a csonkok hegedűlnek  
Kiforr a seb és beforrad  
Végtelen útján  
A Holdnak*

### **Óda a tengerhez**

Vér-borulásba e szempár  
s kék ragyogásba merül.  
Láttalak cári ruhádban,  
láttalak mezítelenül.

Hajnali királypirosból  
s csillagtalan-egyedül:  
néztelek hatalmi pontról,  
néztelek jeltelenül.

Ölétél ruhátlan kékből  
akár az emlékezet,  
utaztak emlékek rajtunk:  
matracok, bábú-kezek.

S midőn a fekete ember  
éjhegedűn hegedül:  
láttalak bemattolt gyászban  
fény özvegye, egyedül,

siratni mély zokogással  
vívmányt meg papírhajót -  
és feltűnt s merült a könnybe  
a végső hajó: a Hold,

sarlósan merült a mélybe  
majd feljött s ím teli volt,  
s láttam hogy habzik és billen  
s fényesen csordul a Hold,

s öngyilkos felrobogással  
örjögő tajték-pokolt:  
égő paripáidat láttam  
míg a Hold sósava forrt!

Éj múlt hold-szakadással,  
voltunk mi fényes velő,  
domborzatunkra világolt  
záporként tűnő idő.

Éj múlik hold-szakadással,  
zúzik a földi szemét.  
Nap múlik nap-ragyogással,  
tömörül gyönggyé a kék.

Hordalék vágyak hajóit  
elhordjuk s vágjuk hanyatt,  
roncsaik vízporrá-verve  
fogunkon felhabzanak.

Sebhetlen ácsorgok rajtad,  
árnyam is örökkön ég.  
Kiismerhetetlen a tenger,  
kimerhetetlen az ég.

Vér-borulásba e szempár  
s kék ragyogásba merül.  
Láttalak cári ruhádban,  
láttalak mezítelenül.

### **Gyöngyre-zárt ablak**

Tajtékra írok, olvassa tajték helyettem.  
Bort iszok, búsulok, barátot eltemettem.  
Dohányom parazsa, gyűjtött leveleim pirosa,  
hullámdörej ellen homlokom abroncs-vasa.

Szemközt a tenger örökös támadása  
Gőzmozdonyok örök jövőse, összeromlása  
Kék-fehér tornacipőben átkeltünk-e  
lépve tajtékra úgy mint háborgó gyepre

Boron, dohányon, rágódva piros magányon  
berúgok de csöndben, akár a régi barátom  
Csak a gyöngy koccan amit zsebünkbe tettem  
mert szerettek minket, szerettek, szerettek

Lakozom én! és életem gyöngyre-zárt ablak  
Neked a kulcsok nyitni meg zárni megadattak  
Ülök, ámulok elgondolt üres kabáton  
kabátujjából hirtelen támadó szárnyon

### **Haladék**

Ismered-e a napos partot  
a felborult szikla-harangot  
a csontok-bontok szakadékát  
hová Ádám szöktette Évát

Míg lassú hullámok görögtek  
a madarak eldübörögtek  
magunk voltunk: én és kabátom  
s a halál helyett jött az álom

### **Tekintet**

Szozopol, menetrend vége  
ezüstté-vénülő éve  
kő-köve épület-fája  
megőszülő cser-gerendája

Szozopol matróz-dohánya  
dohánya meg kapitánya  
kocsmás vérednek vacsorája  
Szozopol ivó-szobája

Szozopol kezdete vége  
egy meghívás meg az esélye  
jós kávézacc feketéje  
Szozopol szeme-fehérje

Szozopol cser-gerendája  
grafittá-korhadtt sirálya  
polgára meg katonája  
Szozopol szemöldökfája

### **Hotel Jelen**

Villany-soros szállodakert.  
Éj van fölötte.  
Virrasztók fehér ablaka,  
virrasztók fekete ablaka  
tekint a zöldre.

Macska vadászik egymaga.

Világos fővenyre a víz  
omlik dörögve.

Fehér, fehér lépcsőkre süt  
a szőlőfák ásványos zöldje.

Macska vadászik egymaga,  
lapul, felugrik, éjbe-csap,  
titánbogár zuhan pörögve.

Hallgatag tribúnók mögött,  
ahol árulnak paprikát,  
láttam a veszteglő hadat  
s a lakkozott csiga-bigát -  
szemétből aviatikát.

Fehér lépcsőkön a magány.  
Ígéret Földje.

Virrasztók fehér ablaka,  
virrasztók fekete ablaka  
tekint a zöldre.

### **A tenger színe előtt**

A tenger színe előtt  
leteríték lepedőt  
ülök a tajték elé  
innen az út lefelé

Leányszín fehér homok  
gyöngyszín krizantémumok  
gyász, gyöngyöt lélekező  
medúza-csápos mező

S hánykódó bábú-karok  
borillatú palack-rabok  
a szellem sodródik ott  
s dűnnyög a tenger, ragyog

A tenger színe előtt  
vagyunk bölcsők s temetők  
bölcsők s bizony temetők  
a tenger színe előtt

### **A nagy hadi-uton**

A nagy hadi-uton  
a nagy tengeri hadi-uton  
az éj alapoz és a hold betonoz  
a nagy hadi-uton  
a nagy tengeri hadi-uton

Mérföldes széles végtelen  
Vitézek járnak azon  
A hold hűvöse gyújtogat  
emléktelen homlokukon  
jelet  
hogyan fegyvertársra leljenek  
a nagy hadi-uton  
a nagy tengeri hadi-uton

Öklükön öreg kokárda  
akár a sólyom  
Egy eszme alvadt ragyogása  
s a fegyverek  
Sisakjuknál a fény moha  
s évelő holdviola  
s az eszme alvadt ragyogása  
öklükön terjeget

Angyalhaj-felhőkön a hold  
átsajog ringatagon  
Derengés könnytelen borongás  
udvarában ünnepli egymást  
vitéz meg végzetben rokon

Az el nem hajított gránát  
mint az el nem gyújtott halál  
tündököl oldalukon  
S angyalhaj-felhőn át a hold  
dolgozik hallgatagon  
a nagy hadi-uton  
a nagy tengeri hadi-uton

### **Máglyák**

Micsoda máglyák  
Égnek  
Meghalni  
Melyikre  
Lépjek  
Hogy a legnagyobb éjfél  
Szívéig érjek

### **Madár-e az Denevér**

KASSÁK IFJÚSÁGA

Madár-e az Denevér  
szárnyai noha tsöves Tollazat híján  
duhognak bőrösen mint az Duda  
Madár-e az Denevér  
szegy-tsontjai üregtelen boltozatával  
dől a besötétült Levegőre  
midőn a Tsillagok dorombolnak a magasban  
ő a két kifeszült vánkös-cihával kiugrik  
s mi köze Tsillaghoz, mi köze az ég bársony-harangjához

Sinórt a Zenítig vágyaival nem von:  
tsapong a Táplálék iránt.

S korhatag írás, légyiszok-szeplős  
íme kitanít: Madár az, ami száll.

Eképpen madár az orcádba-ütő kő  
az ördög aki maholnap elvisz  
szörzeti burungozva surrognak s alá alá  
a forráskutak alá, levisz az orcátlan halálba

S tündököl az éj bolygókkal, világos holddal,  
fénybogarak hidegzöld tűzben bolyonganak ártatlanul,  
most álmodja meg az aviatikát Leonardó,  
jajong a fülemüle, a tojásban most fogan az ének  
s szólott Leonardó: Mindaddig a talajtól elszakadásunk nem lesz,  
amíg a tervelt repülő Denevérhez hasonlatos.

## I. SUMMÁZÁS

Éj van pedig, ez világos -  
fekete mint a Pokol,  
S Kassák Lajos Jeru Jeru  
zsálem felé gyalogol.

Minden virradat lezárva,  
minden szájon csönd honol,  
minden kurva most a nyíló  
pénztárcák iránt farol.

Ím, az emberi mivoltból  
csak a buksza szavatol.  
Fényreklámoktól a város  
apokaliptikus ól.

Szólott vala Leonardó:  
Kire formázik a por,  
Madárra vagy Denevérré -  
eztet döntse el a kor!

Lépj a dolgok lényegére,  
minden kitetszik ahol -  
S Kassák Lajos Jeru Jeru  
zsálem felé gyalogol.

Kassák Lajos naponta begyalogol Jeruzsálembe.  
Kassák Lajos a nagyipar feketelistáján,  
szűrnak a hetyke K betűk, sugallnak a S-ök  
lábadást. A Lajos se a vicclapokból kivágott:  
sötét a Lajos mint a gesztenye, tömör és megvesztegethetetlen,  
a külvárosi Lajki sötét és gépolaj-szinű,  
és Kassák Lajos naponta begyalogol a szent városba  
s megáll a redakciók előtt, a kapuk alatt.  
Ott a hírlapok kifüggesztve, ott az olvasmány ingyen,

ott naponta elolvassa az akasztott betű-mezőt.  
Mít cselekedtetek uraim uraim beton-vezérek,  
íme az ige közkincs lett, ha hazug is, hamis is,  
íme a hazugság is megvilágosít, a hülyeség is lázít,  
íme kinyílik egy Elme, s ha nincs más dolga: ITÉL  
íme aki a pusztából feljő, a lenyíratlan, a megvehetetlen,  
muszájból él úgy akár az Ég Madara,  
íme aki a gépkalapács alól kimászott  
és szétttekint.

Osztályoz. Azt mondja: EZ AZ ÉG  
EZ A FÖLD

Megériinti az automatát, de se pénzt, se tejet  
belőle nem fej.

Megériinti a betont, és visszarúg a beton.

Az ő kezét, gömbvas-csináló, szerkezet-csináló kezét  
megüti, megvágja a kisajátító világ.

Akkor pedig elkezd nevezni. Ősember-módra  
nevet ad a kőnek, a fának, az Épület elemeinek,  
a Szerkezeteknek, a Finom Angol Szöveteknek,  
az Almának, a Szerelemnek, Mindennek lőn akkor szörnyű Neve,  
mert nem úgy hangzik ez: NINCS nem úgy hogy a MÁSÉ  
ez a név úgy hangzik s visszhangzik:

MÉRT NEM A MIÉNK

Éjjel a város szuszogása fölött ott áll Kassák  
mert nem kell kipihiennie az egésznap robotot  
s ihol a házak, a szobák, a tárgyak, a kirakatok,  
a gépudvarok, a tányérgyárak meg a husok  
meg az eleven husok, barmok, visító disznók  
betelnek az új névvel, és fölindul minden  
de föl is utálkozik minden, régi nevét leveti,  
kihányja, lefejt, leszalagozza, s üvölti minden  
az új nevet, a szörnyűsége, gyönyörűsége nevet -  
madár-rikoltás, rontás, hajnalra-megérő sikoltás  
ez a MIÉRT, eleven kés - az éjszaka-járó Kassák  
a fekete posztóból a reggelt kihatja nekünk  
s egyszerre fölszáll minden. Még üzemel a börtön,  
a kaszánya még pillogat kendermagos ablakaival,  
de kétoldalt rozsdaszín tollazat nő a falakból,  
megemelkedik négyzete, s kipotyognak a boldog kiskatonák -



## II. SUMMÁZÁS

Mondja Lajos: mi az Ember?  
Mért lakol meg, ha lakol?  
Mitől krisztus Jézus Krisztus,  
mitől lator a lator?

Miért vétő az önvédő?  
Mért kedvelt a védtelen?  
Mire báró ami Káró?  
Kit véd a történelem?

Mért lesz fertő a szűz Ájer?  
Mért zabál meg a kenyér?  
Mitől Hóhem ami Frájer?  
Madár-e az Denevér?

Mondja uram: mért vagyunk mi  
apolitikus akol?  
s Kassák Lajos Jeru Jeru  
zsálem felé gyalogol.

Jaj minekünk, ha nem ismerjük erőnket,  
s amikor megismerjük erőnket: ezerszer jaj nekünk.  
Minket csak a Háboru tud megemészteni. Tömegeink ríva  
fölkelnek a cafrangos vagyon erőszaktétele alól.  
Jaj milyen gyönyörű lenne a mi Fiatalságunk,  
a lenyíratlan hajú, lebírhatatlan erejű,  
kezére, lábára, mikor ránéz esztendei vagyonára,  
mikor a bankó-susogással már nem közösül,  
mert sárarany haja, éveinek aranya  
egymás között megosztva biblia-szapora.  
S jaj minekünk ha a pénz megismeri erőnket.  
Minket csak a háboru tud megemészteni.

## III. SUMMÁZÁS

Mondja Lajos: mik a Harczok?  
Mondja: kit éltet a vér?  
Mondja: béke-e a Munka?  
Madár-e az Denevér?

Maga tudja: mi a Haza,  
s kiké a hazai kegy,  
annyira tudja, hogy értük  
a Tsatába el se megy.

Tudja: a fül nem füledzik,  
nem orrodzik meg az orr,  
s koldusbottal jár a faláb -  
maga nem lesz matador.

Éj van, éje bevetésnek,  
szimfóniánk a pokol.  
ÖRÖM BÚVÓS ÉGI SZIKRA  
gránát-rózsává omol.

és Kassák Lajos naponta begyalogol Jeruzsálembe.  
Susogják: Mért nem hajt ez az ember, mért nem üzletel,  
mért ír, mit ír, mért csikorog a foga mint aki álmodik szörnyűt,  
mért nem aluszik, mért néz, mért rám néz de mintha látna levegőt,  
ki vele az életből, döföli a trágárul felhasznált muzsika  
lapjaidat, tiszta lapjaidat - és akkor ó akkor  
fölkel a pihenő madár és elszáll a madár  
és Kassák Lajos naponta be de begyalogol  
de kifordítják, de befordítják a beton felé,  
falra mázolják, beszélnek róla, ítélnék felőle:  
Te vér-lakkos, te velocipéd-kerekes,  
Te ilyen-olyan, te begarazsírozott, te kigurigáztatott  
Te Garagura, te tídel-dúdel-dei,  
Deux et Machina, miből él a bús masiniszta  
ha egyedül hengereli a műutak rengetegét?  
A történelmi lóra se fért föl minden történelmi osztály,  
hát még az autóülésre ahol terpeszkedni lehet,  
nyomni a gumidudát ami arra amire hasonlít  
cicire gondolnak a férfiak, de viszont a nők  
A szántóföldek, beton-mezők között a Vadállat  
nem vonúl el, nem szüli meg Kitsinyeit,  
a táplálék elosztására virágzik EGY JELES VADKERT  
mi pedig kipusztulunk A DOGMA NEM AKADÁLY  
noha meg vagyon írva INKÁBB FELJESSZÜNK  
MINTSEM  
KIPUSZTULNI  
HADJUK

Lajos maga még jó lábakat örökölt  
a mi visszereinkben a trombózis fázisai hatnak,  
maga önműködő, mi pedig megműttetünk,  
minket gyújtanak, fojtanak, noha a szövétnekről meg vagyon írva:  
GYÚJTATLAN GYULLADJÉK OLTATLAN ALUDJÉK  
és így az éjben, tündököljön bár csillag tejében:  
MADÁR-E AZ DENEVÉR

#### IV. SUMMÁZÁS

Mondja Lajos: a profánok  
s a próféták közege  
mért nem vonja kebelére?  
Mert tükröt tart, igaz-e?

Tudja, mért tejel a prosztó,  
mért kegyes a kegyseres,  
mért mosolyog a pörosztó,  
s ama Posztó mért Feles.

Tudja, mért ló a poroszló,  
mért keres a felperes,  
tudja, mért hízik a disznó,  
tudja, mi a végleges.

Minden korban van egy Korszer,  
ez újít vagy kiherél.  
Mitől korszerű az Óvszer?  
Madár-e az Denevér?

Szent a maga tót-kalapja,  
szent maga, méltó alap.  
Maga: gond és gondolat-tő,  
a többi csak faszkalap.

Sípok, sipolyok, síkok, sikolyok,  
sávok, sávolyok, sűgok, sugarak,  
utak, utazok, szállók, szaladok, hálók, haladok,  
nyűvek, nyűvetek, sírok, siratok,  
rongyszedő-kocsik katasztrófája, felborult luxus -  
    rongyförgeteg, színes rongy-havazás, rongy-  
    barrikádok,  
    rabomobilokban a bennrekedt csizmalopók,  
    munkaruha-eladók,  
robotgépek eleganciája, vascső, vaspata, vascső,  
madár-e noha! és madár-e, noha és noha!  
mert ha a zsűrkiflik végén kibújnak a fullánkos puskák:  
e szuronyok ellen mondhatod-e: tovább, csak tovább!  
ELEGÁNS KUTYA ELEGÁNS AJÁNDÉK

#### VILÁGGYŐZTES SZÜLŐKTŐL

Kávéházba bemehet de anyádat oda soha  
Elfárad az ujságpapír, a betáplált hullám-  
    papagájok gyöngyszemei lassan kihúnynak  
alkonyat ALKONYAT megszégyenül a munka  
mert nem bírja, mert az isten se bírja  
ÉN MEGHALOK HAZÁM  
s a tömbök, a vázak, földalált gigászok,  
a beton konkrét parabolái szégyen-vörösben,

Hazám hát nem kell - hát persze hogy nem kell te hülye  
Mégse lesz magából reménytelen szerelmes soha.  
A tisztaság vizével naponta szájából keresztel,  
de a hitványakat lehugyozza, mivel rendszerető

## V. SUMMÁZÁS

Mondja Lajos: mi a Közjó?  
Mért nem nől velünk az ing?  
vagynak noha szentjeink és  
papi fejedelmeink.

Mondja: nyolcmillió Elszórt  
mért csak magának kotol,  
s lesz eképpen a sok Egy-lét:  
egy kollektív rabomol.

Mért oly kelendő a lencse  
s népszerűtlen a babér?  
Mért adódik el az áldás?  
Mért adunk ezret hatér?

Minden amit fölhaláltak  
miért hogy megszegyenül?  
Mért rohad a tudás fája  
szedve is szedetlenül?

Édenkertből jussolhatnánk,  
részünk mégis a Pokol -  
S Kassák Lajos Jeru Jeru  
zsálem felé gyalogol.

Távol Újpesten egy citerafejű öregasszonyeledelt készít a fiókba,  
bizony a Lajos anyja nem hadja kipusztulni a Fiút.  
Halál-aratáskor dolgozik a szemfödélgyárban,  
törött flitter a kontyában, ősz hajában gyászfonalak,  
csupa ragyogó gyász, a gazdag gyászok szemete az újpesti pompa,  
ottragad a költő könyökén is, a stoppolás pirkadatán.

Virrad is már, haza kéne menni az angyali földre,  
mit hoz a férfi a kávéházból, mit hoz haza?  
Pénzt bizonyosan nem, de a csikóhús-levest megeszi,  
lerakja magát az ágyra, a drogista ágybérő helyére,  
csupa szappan-pacsuli a szoba, rózsaszín illat-keverék,  
de a kiszellőzött szobában nagy locsakodással  
mosdani lehet (lavórban) Csönd=Dinamika,  
éljen a víz tisztája, amilyen már soha nem lesz,  
teli képlettel a szoba, a szemétlapát is négyzetre emel,  
éljen a mi mosdóvizünk amíg nem válik vérré,  
éljen a mi törülközőnk amíg nem lesz forró-lobogós,  
éljen ami kibocsát tisztán s visszafogad patyolatozva,  
éljen ami tisztít minket s amit mi fölemelünk.

Ide az angyalföldre a Lajos hozza a Miértet,  
s a mindennapi Miértet add meg nekünk ma -

MANIFESZTUM:

K oldusé ima, zsoldos kapja bért.  
A miénk: a mindennapi MIÉRT.  
S ikolyáért essék ha felszegeznek  
S Mária ne köpje le a keresztet.  
Á m ne vérezzünk el a gondokon.  
K ell *Ámen* helyett a

G  
O  
N  
D  
O

GONDOLKODOM

K  
O  
D  
O  
M

## A RÓZSASZINŰ DZSIP

*Végesből végtelenre,  
kardomra-tűzött perre,  
halálos szerelemre:  
születtem életemre.*

### **Mennybe menendő hajó**

Idegen a tenger, idegen a föld  
idegen az Aranypart, és a Fekete Part idegen.  
Idegen a kikötő árbóctalan egy-rangúsága,  
idegen a homály, a nap fölindulása idegen.  
Idegen a csehó, idegen a kupolaváros,  
idegen a társasutazó s a társtalan is idegen.  
Idegen a szentek vicsorgása arany-ikonból,  
idegen a polgár s a szajha is idegen.  
Idegen az elérhető föld meg az elérhetetlen,  
idegen a végtelen s a jelenlét is idegen.  
De nem idegen ez a tündér ravatal,  
halmaza a törékeny világnak nem idegen,  
elmúló idő, elmúló barátok árvácska-arca  
de az álmodott s elmúló jövő is: nem idegen,  
nem idegen  
a kopott tenyéren fölkinált  
szerelem,  
édes hajóm, gyémántos-aljú,  
semmibe-úszó szigetem,  
ahonnan patkányfejű nép  
iszkol a betonozott térbe,  
mert elhagy a jelen söpredéke,  
mennybe menendő hajó!

A vizek felett nem az Úr lebeg.  
Valami megközelíti hajónkat.  
Valami ami nem volt eddig,  
ostromolni fogná hajónkat.  
Valaminek lajstroma most íratik,  
közrefogni fogná hajónkat.  
Valaminek tömege most tömegedik,  
elfoglalni fogná hajónkat.

Szóval is megmondattott, leiratott  
régén: Új romlás új királya fogan a  
szemétben. Bábokkal, bocskorokkal,

bútor-hevederrel, bábeli barabollyal befödve a tenger. Rá láda, papírbála, papírcsákó paszománya, egyenes görbe fakerék, ó mi szép, jaj de szép ez a háromlábú szék, tulipános támla, régi dunna, kis katona, ugorj a halálba. Hírkakas, hímestojás, híres harang fészke, bál-orca, baba-orca bűvárol a kékbe. Kő szárnya, kisdéd szárnya, deres lovunk szárnya, örvénybe, ragyogóba, kerekébe zárva. Rózsafa arany vonók cápán hegedülnek, víz hátán, veres hordán ott úszik az ünnep. Fölforog, aláforog, bika torka türköl, újmódi új pusztulást irtózva jövendöl. Ím, ami kihajított, ami tehetetlen, föltámadt temetőnek ami temetetlen. Szél hordja, el nem hordja, Ararátig hajtja, tűz rajta, nem fog rajta, mivel átok rajta. Rádagad a világra, fenekedik értem, új király, aki íme fogan a szemétben. De alattvalók gubera-taligája nem lesznek. Cézári kordé soha, Cassiusi göncölszekér soha, Vörös szemeteskocsitok nem lesznek, bolond aki termel rátok, takarít rátok, bolond a meggömbítő s a kiegyenesítő bolond ha minden odajut végül, hánykódni tenger habjára, verődni tenger martjára - Én a csillagok fölé kimertem már fuldokló kincseimet.

Majd eljő: a pohár alján vígasz nem marad.  
Eljő a Vígasztalan, de én nem várom meg.  
Íze a kenyérnek, íze a sónak meg nem marad,  
eljő az ízetlen tor, de én nem várom meg.  
Íze a haragnak, íze az édes beszédnek meg nem marad,  
eljő az ízetlen ige, de én nem várom meg.  
Füveknek foncsora, fácskák falevele meg nem marad,  
eljő a sivatagi sátor, de én nem várom meg.  
Tükröcskék türedelmes mosolya meg nem marad,  
eljő a visszavicsorgás, de én nem várom meg.  
Eljő a Halál Angyala, türkölő kürtjét kifújja, hal-parabolák ugrálnak a levegőbe, keresik a tengert, feltámadók

feszegetik a tömör társadalom-kövületet,  
de messze vagyok én, örökkön mennyei földrész,  
fenn úszom a Tejúton én, mennyei kapitány,  
cimbalmom a csillagközi  
távolság húrszövedéke,  
ott játszom én mágneses viharközelben,  
csuklómon vásári gyöngyök füzére  
kisdéd galaktika,  
fedélzeten heverek, fekete bőröm  
varratai csillagképek,  
tetovált égi jegyek,  
nagymedve boxol, szárnyas oroszlán,  
a termékenység arany kígyója  
befonja a fedélzetet,  
s új világ születik rajtunk,  
gyönyörűségtől gyöngyös.

Földi jegyeink letörölve  
Özön és Ararát rajtad ismeretlen  
mennybe menendő hajó  
Totális lépték rajtad ismeretlen  
mennybe menendő hajó  
Rajtad glóriás petróleum-lámpám  
mennybe menendő hajó  
Rajtad világa: ünnepeink arca  
mennybe menendő hajó  
Rajtad a száműzetés légkörré duzzad  
mennybe menendő hajó  
Rajtad a nedvek áramlása megindul  
mennybe menendő hajó  
Rajtad a kalászkok dárdás hajzata  
mennybe menendő hajó  
Rajtad a villám-karátos zápor  
mennybe menendő hajó  
Rajtad az aszály zsályakoronája  
mennybe menendő hajó  
Rajtad az almák bolygókarikája  
mennybe menendő hajó  
Rajtad a pipacsbimbó kipattan, vadrózsaág  
hajló paripanyakkal üget a szélben  
a gyalogos fecskefű-rendben  
rajtad a karácsony ezüst pólya  
mennybe menendő hajó  
Rajtad a fülemüle eljátszik  
kicsiny torkán, de a söröslő is  
elnyerítez szívárványban fürödve  
s bealkonyul, de el nem múlik  
ünnepeink arca,  
fehér macskánk, fekete macskánk  
púpozott háttal csillagokat fal



s világolsz a Marsot leigázva  
 mennybe menendő hajó  
 Rajtad a termékeny úri fűvásban  
 pogány nádas hömpölygése, zászlós tábor,  
 ahonnan a nemzetek növekednek  
 áramlani a néptelen csillagvilágra, reá, reá,  
 reá a csókkal és a csalogánnyal,  
 ezüst pályák bűvöletével, szívközi utakkal,  
 mindennel amiben hittünk, amiért elégtünk,  
 amiért megszületni vágyunk örökkön örökké, reá -  
 De én, kapitány, csak a végső  
 vadlúd-pár körözését vezénylem, gyönyörűen menekülnek  
 dübörgésből a bóbitás csöndbe  
 s végső fészüket meglelik  
 rajtad, ég felé bukó szerelmünk  
 a becsukódó kezek iránt, szerelem,  
 te Poltavám s Pantheonom,  
 mennybe menendő hajó!  
 Örök udvarodban azon éjjel  
 feljő a régi terebély szederfa.  
 Fehér gyöngyei láttán szalutálok,  
 lángjaiba örökítem lámpásomat -  
  
 Fekete a kocsmá, de tüzes.  
 Itt csak a férfiak táncolnak.  
 Búcsúztat a múltó idő.  
 Indulok holnap.  
 Nézem a haverokat,  
 homlokukon gyertyát hordanak,  
 tapintom zubbonyos vállukat,  
 hát íme, holtak!  
 Ki vagyok én,  
 búcsúzó, vagy épp jövevény?  
 Vagy ők a jövevények, egy-éjre leszálló  
 sorkapitányok?  
 Hajójuk kinn reng az Űrben,  
 csillag-derűtlen  
 orr-díszes árnyak,  
 lebocsátva a fehér csónak,  
 leeresztve a hágcsó,  
 bólonganak a tenger sötétben.  
 Ó. Ó.  
 Barátaim, a kapitányok  
 iromba matróz-kezükkel  
 a hatszoros csomót kibontják,  
 vizes tányérban, pohár alatt  
 fakasztanak lángoló trükk-rózsát.  
 Iszunk a fekete hidakra,  
 fehér hidakra,  
 áramlatokban előttünk járó

arkangyalokra,  
tatárjárás-tömeg halakra,  
göndör fiúkra, asszonyokra,  
kikötőre, fekete borra,  
a soha-eljövendő korra  
fecsegés nélkül.  
A tenger meg az ég  
egybesötétül,  
a levegő hűvös meg forró.  
S a monstrok bólonganak,  
óriás, alvó vízimadarak.  
Ó. Ó.  
Mennyit törekedtünk hiába,  
amíg megértünk a halálra.

### **A szívárvány beszéde**

Kard vagyok én, kivel az Úr  
valamit akart.  
Kard vagyok, az Úrnak kardja,  
tengerbe merített kard.  
Nincsen évszám szűz időmre.  
Nincs szülőhelyem.  
Mű vagyok, s az Urnak műve  
eltűnik velem,  
angyal-döfő baromra is  
fölséges Megállj,  
érces pávaszín delejben  
vadrózsa-homály.  
Én aluszom az időben,  
zárványaiban,  
mozdulatlan atomok közt  
miriád Magam.  
Merev rendben formázatlan  
miriád Magány,  
várok csillag-zúgásban az  
Ő baloldalán.  
Rajtunk az özönvíz hordák  
átrobajlanak,  
s a patyolat romlás inge  
rajtunk bíborra hasad.  
De ha megszakad a felhő  
s eldördült a szó:  
leszek nyíltan eljövendő  
megvalósuló.

S izzóan az izzó világ-  
alkonyat felett  
jelentvén a végzet végét  
lassan lüktetek.

Kit futtában felszív a nyár  
s fürgeteg lehangy:  
ó ember, velem mi volnál!  
s nélkülem mi vagy!

Én a könnyben és közönyben  
egyaránt: vagyok.  
S jaj neked, ha a szívárvány  
nézetlen sajog.

Századokat átragyogva  
ítélek jelent.  
Hét színem van, hét életem,  
hét élre kifent.

S edzeni a tűz-eres kéz  
a tengerbe tart -  
Kard vagyok, az Úrnak kardja,  
tengerbe merített kard.

Koldus-támasz nem leszek én,  
se mártír-kereszt.  
Velem az Úr rettenetes  
nagy békét szerez.

Törvényt a közönyre, törvényt,  
sírral-boltozót,  
a szépségnek szörnyű érvényt,  
tanulság-hozót.

S akkor az Úr meghajlít és  
térdepel velem.  
S hódolva a széles penge  
áthidall a tengeren.

Kard vagyok én, kivel az Úr  
valamit akart.  
Kard vagyok, az Úrnak kardja,  
tengerbe merített kard.

## A repülés géniusza

*Egy Kondor-képhez,  
hódolattal*

Szárnyaink legyűrik a vonzást.

Isten velünk.

Ablak-könnyeink rézsút robogtak,  
eltűntek.

Emelkedünk.

Ismerlek a háborus éjből.

Ragyogtál ringatagon.

Csillag-porlasztó veszélyben  
tűzirózsáid robbantak értem:  
égvén se éljek vakon.

S láttalak vibráló nyárban,  
heves szívárvány-alak,  
lehellni a forró mezőkre.  
S fölremegett delelőre,  
s fönny maradt szívem: a Nap.

Mélyen: a mozdonyos töltés,  
röppályák sivataga.  
Rengeteg gyönyörű vázat  
kibontott a könnyű alázat -  
nyüzsgött az égi haza.

Lapátold ki, bús masiniszta,  
ami nem hevít s hevül.  
S izzó skatulyádban belátod:  
bajuszod, legjobb barátod  
szárnyakká egyenesül.

Mennybe zuhan a mezítlen,  
s mind, kinek közel az ég.  
Én zászlaimat is fel-ontom.  
Fegyházat világsas-tollból  
minek is építenénk!

Szárnyaink legyűrik a vonzást.

Isten velünk.

Madári csontokkal bordás  
mellkasunk s az égi aranyház.  
Emelkedünk.

## **Tíz tilosnál: vonat**

*(Latinovits Zoltán;  
Anagramma az ő nevére, 1971.)*

Szobránál szebb volt az ember,  
testesült lélek, ha van.  
Okokkal oktanított,  
züllesztett boldogtalan.

Látok jelenést, dudorászm,  
vaslobogós égi vadat,  
szíve alatt míg vacsorázom,  
vasbocskora szívemre lehat.

Ó, szent a nemzeti sárkány,  
mennyei hitves, ha van,  
elvoltunk érte ugatni.  
Volt erről egykor szavam.

Számúzve a magányra, élek.  
S bár erre tabletta van:  
elaluszom s fölérzek magamtól,  
s írok magamnak, magam.

Ideától, hamis baráttól,  
dögvéstől megóvj, Uram.  
Ellenfelem ha világol:  
harcban kivágom magam.

## **Az ünnep**

Üzemek sárkány-mélyeiből,  
megtömve sárga villamost,  
tolongva s egymást is utálva  
márciusban hová megyünk,  
rázkódva, akárha ügetnénk  
csata után a szürke homályba,  
az emeletes sátrak alá  
márciusban hová megyünk?  
Alkonyodik s mi lenne jobb:  
a mütigrisbőr kacagány  
elektromos szőrére, a koszladt  
műperzsák rongy-kertjeiben  
rózsákra fektetni a kardot,  
kardot, kokárdát, álmokat -  
vagy a vert seregből: kiválni,  
háttal a hátrálóknak,

arccal az édes szuronyoknak  
kiállni és kiáltani  
hogyan egyazon porból vagyunk -  
A Harcok Kezdeté s a Vég  
a mai napba zsúfolódott,  
rajtunk üszökrózsa az ünnep.

### **Valaki üzenete**

Szívemre-csókkolt intelem,  
hogyan: holnap is jár még az óra.  
Perdita már csak kerít,  
s így ez a csók is: metafora.

Ő holnap is a bálból él,  
s ki engem ért: táncol-e holnap?  
Lengek a kosztümök között,  
miket az intelmek csatolnak.

Szinte látom magamat  
a rámtukmált, hálás szerepben.  
Eleven pár, holt pártütő.  
Soha, aki vagyok ma: ember.

Kívül az égett-szagú Hold,  
nagy fejvirág Dózsa-i hőben.  
Kínlódva, mint az iskolás,  
álmodok vissza az időben.

Az eleve elrendelés  
már a fogantatáson pólya.  
Magyarország, kicsi nő,  
kurva urak mulattatója.

Perdita rajtunk nem keres.  
Tőkéje: a bukottak ára.  
Perditának szüksége van  
a kárhozott alázatára.

Rózsák között rózsás okot  
látok, mert tüskéje szívemben.  
Perdita alkudozik,  
élni akar. S ránszól. Remember.

## **Birodalom**

A morbid ól.  
Iroda-lomb,  
barom-idol.  
Idom rabol.

## **A tetovált angyal**

*Ajánlás, könyvbe*

Szíveteknek szánt adó:  
fél évszázad látható:  
én, az emberré-igézett  
szellem és szilaj enyészet,  
megváltó megváltható.  
Ím, kit elviselt a végzet:  
fél évszázad látható,  
én pedig előre nézek.

## **A Rózsaszínű Dzsip**

Föl, föl, lefelé, lefelé  
vonszolja súlyosan magát  
a pusztulós masina,  
nehéz görgőin: virág.

Görgőin: szironyok, szirmok,  
ráragadt Krisztus-kehely,  
tollacska, bordácska - minden, amit  
nem én gázoltam el.

Stemplihegyek szorzatában,  
megbélyegezve tökig,  
salakhegyek sárlatában  
megy a Rózsaszínű Dzsip.

Át a szemét-szaharákon  
Szenegáltól Szegedig,  
át a költetlen világon  
megy a Rózsaszínű Dzsip.

Feszes csillag-közi húrok  
vérét árammá szedik.  
Szép az éj. A Vénuszokhoz  
párhozó Marsokat kerít.

Céljaink arany szemérme  
impulzustól megtelik.  
S kölkeitől iszonyodva  
megy a Rózsaszínű Dzsip.

Eljött a felemás jólét,  
akár a gutaütés.  
Megemelni a földet  
a kerék sok vagy kevés.

Éjfél-nyuvasztó vágyaink  
hiába csillagosak.  
A cél szaturnusz-gyűrűjét  
átvágja a bicsak.

Világméretű hóhér  
ontja a rózsát reánk.  
Az ünnep dagonyáiban  
valahogy elkárhozánk.

Heves hajunk, hagyatékunk  
méltatlan hadakra száll.  
S a kuplungot berúgja  
Illés, utas-királ.

Éden ragyog a Felvégen,  
és ugyanott: a halál.  
Aki felfut: letörténik,  
aki cammog: letalál.

Mi úgy törtünk a magasba:  
tündér karosszériánk  
párállt festékszag-pirosban,  
s alul: kilátszott a láb.

S íme: Illésként robogni  
bízattak írott jogok,  
fogunk között mert a hegyre  
vittünk halálos okot.

Rák jegyében halad a Föld  
sehonnanból sehova.  
Meg nem váltja a tenyészet  
semmi kerek lova.

Íratlan a bitang törvény,  
írott álmaidra: bot.  
S A KOPONYA A KÖVEKEN  
LASSAN ALÁKOPOGOTT.

Ki alázná magát kerékké?  
Mégis: mennyi kerék.  
Fogatlan illeszkedőktől  
nyúvetik sárrá az ég.



Róma teliholdja  
sokszorozódva vonul.  
Lódulva a török félhold  
egésszé azonosul.

Húsvétból Ramadánig  
működő ravatalok.  
Mennyi kerék! S alatta:  
mennyi halott.

Éden ragyog a Felvégen,  
és ugyanott: a halál.  
Megreformál a reformer  
és befagyaszt a kufár.

Meglovasít senhor Cortez  
és ugyanő megabál.  
Keréketör a középkor,  
elfogyaszt a kannibál.

Falóban jó a görög-fi,  
elefánton Hannibál.  
Pénzt vagy életet, kiáltod,  
más meg bankópénzt csinál.

Hordozzon bár Jaguar vagy  
puputeve - egyremegy.  
Száz keréken vagy galoppban:  
mindig hiányzik az EGY.

Dikhec, világ! rikkant Richárd,  
sose kajáltam olyat,  
hogymeg országot se ígértem  
s adják alám a lovat!

hogymeg a rima ingyen kurel,  
apját kosztol a fattyú,  
ingyen mozog a segg világ,  
ingyen jár a dugattyú!

Hatékony a bot az észre,  
megoly hatásos a sokk -  
S A KOPONYA A KÖVEKEN  
LASSAN ALÁKOPOGOTT.

Kimetelni a gyógyítót  
hóhérol a nikkal sebészet,  
s nem találják a Génuszt  
a kések.

Mívelik eL Zét az ágyon  
pokoli villám-verések,  
verik a fehér betonhoz,  
hé - nyekk!

Porlasztó gomolyban füstöl  
arc, harc meg hadisarc.  
Kudarc a szerelmes város  
s a falvak: minden kudarc.

Gyárkémények bukása,  
hőmbölyödő úszása,  
mímél szerelmi halált  
elforgó bánat.

Tarackja eljött a füveknek,  
végzete a fáknak,  
bocsánata a bűnnek,  
büntetése minden csodának,  
  
szájak és precíziók  
fehérre hűlnek.

Ki négy mennyet megnyilazva  
új tüzekkel megtelik:  
áll a kocsi, rajta Illés,  
s lassan megemelkedik.

Jójj próféta, játszd el újra:  
három vagy öt egyremegy.  
Ránkmutat a végzet ujja,  
éj van, s előttünk a hegy.

Egy lábon forg a mesevár,  
két lábon jár a gyalog.  
Kurta eb fut három lábon,  
a négy láb meg: analóg.

Egy keréken ring a zsonglőr,  
a srác kettőn bazsalyog,  
hárommal mén a triciklis,  
az öt kerék: analóg.

Négy vót Fordnak, négy Zsigának,  
mégis öttel kanyarog,  
így lesz hátra az előre -  
én állva is haladok.

Ötje van az Apokának,  
Albán öt PLUSZT követel.  
Ezer-ötje volt Maónak -  
Illésnek: amennyi kell.

Képzeltések nem szoroznak,  
s törik a tört, nem növel.  
Ezer-eggye van a proccnak -  
Illésnek: amennyi kell.

Jőjj próféta, játszd el újra:  
három vagy öt egyremegy.  
Ránkmutat a végzet ujja,  
éj van, s előttünk a hegy.

Pálmás ingünk zsoldos nyűvi.  
Saulusból leve Pál.  
Lelopták a Nap sörényét -  
és lőn másé a szakáll.

Íratlan a bitang törvény,  
írott álmaidra: bot.  
S A KOPONYA A KÖVEKEN  
LASSAN ALÁKOPOGOTT.

Föl, föl, lefelé, lefelé,  
alól, elé, elől!  
S egy megölhetetlen roncs  
mászik fel napnyugat felől.

Veres alkony felől jövünk,  
eldagadoz Babylon,  
munkálnak kerekek, bankok,  
lűktet a birodalom.

Szívem a meg-nem-adásé.  
Szépséges hadi-titok:  
rózsából, koponyából  
családot alapítok.

S viszem - visszük a hegyre  
a tekintetek iránt.  
S a koponyában: virág lesz,  
s a szemgödrökben: virág.

Becsvágyam, mért is tagadjam:  
Súgni, ha enyém a szó:  
Élet van a halálban,  
s az élet gyógyítható.

Ki a kereket hírül adta,  
elporladt már a herold.  
Éj van, s a nyomorúságon  
oroszlán alszik: a Hold.

Kifestett motorházunkon  
sül a hús, pattog a fánk.  
Fölfér a tudomány mellénk,  
s a gyalupaddal: apánk,  
elképzelt szerelmünk, vemhünk,  
és tündér familiánk.

## **Társadalom**

Adat s morál.  
Almád torsa.  
Armadás Lót  
s áldó Marat.  
Áram s oldat.  
Ma ád s tarol.  
Rostám a dal.

## **Kondor Béla**

Dalnoké: bor.  
Boré: dalnok.  
Kordéban: ló.  
Én, rab, oldok.  
Ó, bal kondér!  
Léda: bornok!  
A bolond kér -  
Én, rab, oldok.  
Bér-dalokon  
él-abordnok  
korodban él -  
Én, rab, oldok.  
Ó, dér-balkon!  
Béna lordok!  
A bokron: Dél.  
Én, rab, oldok.

## **Jelentés a szívdobogásról**

### *Csalogány-ének*

Éj, éj, éj, bársonyos és halálos,  
csupa csillaggal, csuda hangokkal  
márványozott éjem, éjem, éjszaka, éj!  
Kiiktatva a ragyogásból,  
felindítva a dalra,  
eledele duhogó szellem-baromnak,  
minden prédáló prédája, itt vagyok, itt!  
És én megosztom ami a halálban egység,  
a totális tábort eltördelem  
ej düh düh düh divíde divíde ó!  
ej vivere vivere ó!

Éj, éj, éj, borulékony, múlandó,  
én édes tragédiám, féled-e a halált?  
Én félem a halált, élni pedig keserű.  
Fészekben már a jövő, a tollatlan ének,  
rubint sejtei a gömbölyű pici napban  
hadakká most rukkolnak.  
És amíg napocsát érlel az éj:  
én a végzetet magamra kihívom,  
csőr és fog és karom megindul a virrasztó iránt,  
s rikoltom: éljen az éj s uralkodjék benne az ének  
ej düh düh düh divíde divíde ó!  
ej vivere vivere ó!

Éj, éj, éj, villámmal is vakotás éj!  
Sarkán guggol a hold, csüggeteg felhő omol,  
mennyei áramszünet, ilyenkor jön el a gyilkos,  
fészkén a félénk magány jövőendő magányt nevel,  
milliók lapulnak! Némán, szégyentelenül.  
De én a végzetnek gyönyörű vétót kiáltva  
Tejúttá ötvözöm a magány gyöngy-szemeit  
hogy csapongjon benne a megalázott halál  
ej düh düh düh divíde divíde ó!  
ej vivere vivere ó!

Éj, éj, éj, csupa titokkal  
bepecsételt, csudákkal tündöklő!  
Árnyékolj be engem és szabadíts meg a gonosztól,  
mert rendelve egymásnak lélekezünk öröktől,  
s őrijtőek a titkaid, de nem a Te műved ez -  
A halál tebenned akár az idegen címer  
s mint az idegen zsoldos, néma a halál tebenned -  
S ki töri föl a titkot? a végzet ellen  
torkából seregeket kicsoda lüktet?  
A vitézi halandó, szárnyacska meg végtelen ének  
ej düh düh düh divíde divíde ó!  
ej vivere vivere ó!

Éj, éj, éj, neked csak én maradok,  
a földi búcsúból picike búcsúfia,  
ünnepi tollas síp, jelentés a szívdobogásról,  
híradás az elítéltről - s nem tagadom meg magamat  
ha a meggyalázott világfa ágára kiülök  
a vasbeton bódék fölé, a szögesdróton didergő  
arkangyal-ingek fölé, az elhagyott zászlók,  
a szétdobált világrészek fölé, míg mélyen  
az iratok között zseblámpa-szemmel  
zörögve üget a macska s rámmered  
ej düh düh düh divíde divíde ó!  
ej vivere vivere ó!

Éj, éj, éj, bársonyosan borongó,  
elmúló ragyogással magányos éjszakám!  
Fekete barettedet miriád szemedre lehúzó,  
éje az elítéltnék, halálraítélt éjszakám!  
Ki sirat, édes? Csak az énekes sirat, édes,  
párod, a párod, a párodi elszánt torok -  
mert minek a csönd, ha a hallgató is meghal,  
ha a Legkülönb meghal, ha meghalhat ami él  
ej düh düh düh vivere vivere ó!  
Ej csillagok bánata, ó.

### **Világtájak**

Közel-Kelet,  
Távol-Kelet.

Kezelt ölek,  
leölt kezek  
ölelkeztek.

Totál elvek.  
Teke voltál.

### **Tövises**

Ki közeleg a világos szélben?  
Kitől fényes a világi lejtő?  
Ki irányul az én életemre,  
érc-tengelyen lombosult delejtű!  
S bizony JÖVEND, noha ácsorogva.  
Minden levél: villámló borotva!

Te mennyei rengetegből musta,  
szép olajfűz, tövises ezüstfa!  
Szerelmeid: virágporos korsók.  
Terméseid: kicsike koporsók.  
Kit nagy jussra: itattál májusra:  
lerontasz-e, ezüst Zaratusztra!

Jóslat a te fiatal világod.  
Megrokkannok, mikorra megértem.  
Rámborongasz, Észak Csillagára,  
arkangyali ősztelen fehérben.  
Rázokogsz az elrohando húsrá,  
ifjúságunk, tövises ezüstfa.

## Édes kesztyű-íze az ősznek

*Élmény, könyvek emléke, tréfa.  
A késő Éden hagyatéka.*

Aranyfékes fehér lovon,  
gyémántos csótáron veve  
földet, fűvet Árpád nekünk is -  
„És úgy leve, mint eleve”.  
Futott Zalán, állt pajzson Árpád  
s újabb paripát áldozott.  
Az édes földön, a magunkén  
maradtunk földetlen s gyalog.

Földünk: csak a köztemető.  
Fűvünk: amit az árok ad,  
Árpád noha javunkért küldé  
a fölszerszámozott lovat.  
Földetlen, tétlen, felelőtlen  
vártuk a fölkelő Napot.  
Bölcsőnk nem volt, s még élt koporsónk,  
a szűz erdőben ragyogott.

Mondják: a szív falevél-forma,  
hazard-piros, festett-híú -  
a szív! akit a szomszéd Ász-ból  
imádott a kártya-fiú,  
s akit a gémberedő Makk-ász  
rőzsetűznél korholt, szegény -  
a szív! A szívünk: kívül-hordott  
krisztusi bántalom-edény.

Világunkkal aritmiásan  
lűktet a siheder magány.  
Rejtély mamának és magának  
s a hideg bölcsnek is talány.  
S rászálltak ígétlen szívünkre  
darazsas szózatú papok.  
Bölcsőnk nem volt, s még élt koporsónk,  
a szűz erdőben ragyogott.

Ősz lett, rózsátlan, leplezetlen,  
csupa agancs lett a világ,  
ősz-bársony ecetfa mímelt  
egyszerre esküt s koronát.  
Koronás pártütő - s akár mink:  
évente váltott új ruhát.  
Ágára a ködböli eszme  
hajnalban felköté magát.

Halottak Napján ég az út,  
füstös krizantémum a föld,  
viaszkból gyöngyök, vad-szagúak  
fogsorozzák a temetőt.  
Mától az etikett: a kesztyű,  
kötelező mint a ruha.  
Külváros, szabados, szerelmes,  
törvényed is bagoly-puha.

Vers a kesztyűi mibenlétről.  
Akár a Teremtett Egész,  
kesztyűnk is üres, ha hiányzik  
értelme: az emberi kéz.  
Kulcsolódik Advent-imára,  
ököl lesz Nagypéntek-fele,  
párosan is egynemű állat -  
Ím, kesztyűnk és természete.

Árny-hátunkon árnyék-sor fejfa,  
ránksújt, ledől, ránksújt, ledől,  
viseljük a temetőkertet,  
vonúlunk Názáret felől,  
kezünkben kesztyű-ízű alma -  
s ha Mindenből Semmik leszünk:  
édes kesztyű-íze az ősznek  
elillan, mi is elveszünk.

Búzaságban: arany szakállban  
ideges kezünk nem arat.  
Így lettünk város-rengetegben  
kesztyűvel-agancsos vadak.  
Águnk-bogunk ajtón be nem fér,  
hamis részt nem munkál velünk.  
Kezünk, ha nem kell az Egészre:  
ne üssön pártot ellenünk.

Láttam a cárkodó nyugalmat  
s a gyűjtögető Ninivét,  
tán a föltámadó is hordja  
mesterségének címerét:  
pici palotát, kicsi puskát  
a kicsi ítélet-napon -  
De elvétetik az Időben  
minden, mi rész szerint vagyon.

Hálórékliben gyilkolt Macbeth,  
úgy áhított (s szerzett) ruhát,  
viszont Matuska, ülve sitten,  
ha fázott, kesztyűbe dudált.  
Bérmunkás ő, az aprószentek  
korába vissza s messze lát:



Co fel Heródes! mert nem véres  
aki távolról operált!

Hálórékliben Macbeth ölt,  
(Káinnak ennyi sem dukált)  
Haladunk, ez cáfolhatatlan,  
mióta Iksz kétlábra állt.  
És monda Marx: Tőkébe vésem,  
tiltsa bár császár és királ:  
míg nem telik forradalomra,  
a kesztyű nekünk is kijár!

Vers a kesztyűi mibenlétről.  
Akár a Teremtett Egész,  
kesztyűnk is züllik, ha elzüllik  
értelme: az ember kéz.  
Glasszéban öl a mái Macbeth  
s bűnhődünk őszleg s egyaránt:  
mert „fölkel a leveles erdő”  
s megindul az élet iránt.

Fönség, fodor, favorit-öltöny,  
frakk is, mindszeri éj, tiéd,  
s az új zászló, kibe az elhullt  
rég vitézt öltözteték.  
Csont-műszeres csont-mechanizmus  
szúvas panellek közt kutat.  
De csont-kezemen bangyos gesztus  
varázsol árnyék-kisnyulat.

Árny-hátunkon árnyék-sor fejfa,  
ránksújt, ledől, ránksújt, ledől,  
viseljük a temetőkertet,  
vonulunk Názáret felől,  
kezünkben kesztyű-ízű alma,  
s ha Mindenből Semmik leszünk:  
édes kesztyű-íze az ősznek  
elillan, mi is elveszünk.

Járunk csordában, rettegetten.  
Festetlen szűz áru-havát,  
mutogatni-való kacsóit:  
megverjük a pucér-halált.  
Szemöldökünk összevont végzet  
mit korrigál gyufa-korom.  
Rúzsban, piros fagy-pirkadásban  
vagyunk egész forradalom.

Titokkal áld a temető,  
tiltott gyümölccsel a Zavar,  
tüzes tajtékkal, sült arannyal  
a sarki kályha-ravatal.

S ha eltűnünk a Hadak Utján,  
tény és titok elszáll velünk.  
Esszük a pattogatott Semmit,  
eszünk: kesztyűben eszünk.

Vers a szegények kesztyűjéről.  
Bolygókkal bolyhos szép Egész!  
A nagy Mindent vontuk kezünkre,  
hogy halált ne osszon a kéz.  
Így lakozom a Mindenségben,  
mikor fiának nem kíván  
mártírok, kárók és kufárok  
szent egyessége: Pátriám.

Eszünk, eszünk parázs tököt  
a kiharapott Hold alatt,  
tüzes gesztenyét, édes kormát  
s megesszük az első havat.  
Ködben előttünk táltos rúgtat:  
kéksörényes leheletünk.  
Uccahosszat parazsat jéggel  
eszünk: kesztyűben eszünk.

Ha kinek bűn a hagyomány:  
bűvölők ellene-elé  
ötágú esküt, pamut-esküt:  
E JELBEN AZ EGALITÉ.  
Kezeket nyelő páros otthon,  
tízszer is megstoppolt Hazánk:  
VOLT KESZTYŰNK, őszülő pamutból,  
ötujjas csillag! És gyanánt!

Lekárhozik rólunk a lét.  
Nagy Bulgakov-produkció:  
izomzatot, nagyvérű izmust  
vetkezünk, elnyeli a hó.  
Világ telére, hagyatékul,  
ITEM, a kesztyűmet írom,  
kit haláltáncban súrolt lágyan  
Margó és Franszoá Villon.

Vers a szegények kesztyűjéről.  
Bolygókkal bolyhos szép Egész!  
Kezünkre vonva úgy viseltük:  
ne legyen szíveden nehéz.  
Ragyog a Minden. Édes íze  
porló állkapcsunk közt pihen.  
Légy hű sorsod jócsillagához,  
és föltámadunk kesztyűben.

*A szívárvány kapujában  
ül az Úr.  
Öreg haja a tengerre  
fodorúl.  
Oroszlános a magasság,  
könnye hull.  
A szívárvány kapujában  
ül az Úr.*

### **Oltalom**

Domború köd a házon  
Ma egész nap henyéltem  
Boldog daganat ködből  
Napnyugovás: fehérben  
Áldott mesém mi lenne:  
kinti áhítat mása  
Vánkos-kötésű könyvből  
vadlúd kiáltozása  
Kamra most minden élet  
Tapogató szabadság  
Végzetes szívburokban  
titkos értelmű kamrák  
Égi és földi jószág  
fehér vakságtól gyermek  
Elérhető csodát vél  
Szárnyat a szárnya mellett  
Hisszük: közel az isten  
s a fejsze, tuskónk mellett  
Embert és vad vadacskát  
szép tévedés melenget  
Ami kívül csalódik  
itt van, de fénybe-zárva  
Szobám fűtött és cifra:  
egy kannibálnak álma

### **Karácsony holdas havában**

Oroszlán-szőke az új hó,  
ma éjjel bűnöket old.  
Sugárba-kövült hajamra  
egyházat épít a hold.

Dobd el a fémét, a formát,  
dobd el a kést, az okot.  
Jőjj el szabadulni, barátom,  
dobd el a gumibotot.  
Ím, kissé humanizálva  
így szólnék, mai herold.  
S bontanék, törvényt se bontva:  
karácsonyi sztaniolt.  
És orcát adtam a névnek,  
haladt a hold mialatt.  
Egy hét a világ! És éltem.  
S beosztottam cukraimat.

### **Vitézi töredék**

Tengerek sarabolója  
Mesebeli táltos hajócska  
Szívárvány-udvari tornán  
hullámokat megugorván  
Magas szügye havasából  
rád se tekint csak táncol  
Láthatatlan pici fővel  
tör szembe a múltó idővel

### **A tumultus előtt**

Az Úr, a korai, a nagy,  
teremtőnek nem volt mohó.  
Nekünk-rendelt ősképei:  
Nap, Hold, Hó.  
Vonzás, varázslat, változat.  
Forgás, fény meg dimmenzió.  
S e háromságban az Idő  
tisztán világoló.  
Elválasztva nappal meg éj  
más-másképpen volt ragyogó,  
s rezgett közös színeképeket  
Nap, Hold, Hó.  
Állott a Lény a Centrumon,  
s kinyílt szájából a szó:  
Ember vagyok, és ím ezek:  
Nap, Hold, Hó.

Tejútalan menny, szűz talaj,  
kenyér se kellett, s lobogó -  
Az Éden ennyi volt nekünk:  
Nap, Hold, Hó.

De a munkában még az Úr,  
Ő sem tudott megállni, ó.  
S kivonta jóslatos fejét  
a ködből a fekete ló.

Az Úr, a korai, a nagy,  
főműve ma is látható.  
Elég lett volna ennyi is:  
Nap, Hold, Hó.

### **Elszántak városa**

Agyagból égetett város,  
cserép-oldalú, hajú,  
szemetes, havas és dombos,  
gyönyörű és szomorú.

Dombsorra épített arc-él,  
lapos és karakteres,  
akár az angyal: világos,  
akár a férfi: nemes.

Csavargó alkotott téged,  
szikár és higgadt vagány,  
aki ha agyaggal bánik  
tudja azért: mi a szárny.

Aki a végtelen útból  
végleges bogot kötött.  
Kudarc az összegyúrt omlás.  
Csak a varázslat örök.

Zizeg a csontvázas hétfő.  
Ég és föld szikla-fehér.  
Lerágott vadmadár-lábbal  
söpör a jégen a szél.

Ó, de ha ünnep hogy élünk,  
a hó is tűztől varas.  
S lélekből, tűzből törekszik  
föl, föl a fekete sas.

Tollazata: selyem-omlás,  
sietségtelen zene.  
Lebben, és összenéz lágyan  
a fehér és fekete.

S az idő foglalatában  
léteznek rajtunk, velünk,  
s tűnődnek: íme, az ember.  
Ölünk, vagy kegyelmezünk?

S halálon, időn is túlnéz,  
úgy bírja a férfi a nőt.  
És ablak előtt, kötélén:  
csonttáfagyott lepedők.

Aki a sárból mesét gyárt,  
időtlen tekintetű.  
Arcán tetovált Zengés,  
Végzet utáni betű.

### **Tartomány**

Soványodik az ünnep,  
telik a végzet.  
Szilaj fejemen virágot  
viselek érted.

Fekete kendőd rózsás:  
remény meg végzet.  
Halánték-lövést: egy rózsát  
viselek érted.

Micsoda lakodalom  
ahol enyésznek?  
Tömegsír-fekete kendőd  
kihímzett végzet.

Izzunk aléltan, akár a  
lesrófolt élet.  
Sötét hajamban a rózsza  
megalvad érted.

### **Hóbánya**

„Én azki azelőtt” Tebenned  
Magyarország hava!  
öleltem és öleltem  
nem változtál soha  
Felcímerezve a tettel  
vagyok ágbogas csoda  
nem szégyellem, nem is utálom  
Ki mivel bánik, attól  
terebély koronás állat  
s perecek aranyból, jégből:

fülbeli dörgés, belül  
Mennyi pillogása, annyi  
sebesülés, sajgó-korongos  
napfolt a pupillán ül  
Véremben is mennyi borongás  
Vesztemre törő csillag  
sápadó sivataga  
Álomban tusakodtam  
s nem változtál soha  
Mintha álomban, élttem  
s a forradalmak pora:  
hóbánya tömör éje  
mínusz milliárd foka  
Rideg trónuson, Dózsa-főn  
deres a vaskorona.  
Bundásan, hó-susogásban  
állok mondabelien  
s a hideg álomi pengét  
befutja lélekzetem  
mert tiszta álmotól tiszta  
hajszolta hű szerelem  
Jelképes koporsókon:  
rothadt-álmú fejeken  
nagybögő-koporsókon  
alkuszi koporsókon  
túlélő koporsókon  
táncoltatta kezem  
„Mert hogy mi álmok jönnek”  
nem mindegy nekünk, nekem.  
Bundásan, hó-susogásban  
vér a jégnek rokona.  
Rideg trónuson, Dózsa-főn  
deres a vaskorona.  
Afrikai fehér folt  
ami élt, ami hevült,  
ami már földérítetlen  
s nem volt világos nekünk.  
Fehér fiúk a baknál  
fehér fát aprítanak,  
hangtalan zuhog a fejsze,  
hangtalan forgács szakad.  
Világunk az utazónak  
rideg hóbánya csak.  
Álomban sújtunk a fához,  
lefogunk álom-szemet,  
álomi babák szemeit  
álomra nyitjuk meg,  
álomi szájhoz álmodunk  
álom-kenyeret,

álom az oldás, a kötés,  
álom a remény, a tény,  
álomban élünk, s meghalunk  
a magunk dicsőségén,  
a magunk kötelén,  
mert álmaink, legalább ők  
magunkból vannak, s magunk  
a magunk-varrta álomban  
élünk és meghalunk.  
Öljön hát álmot az álom:  
szennyest a szeplőtelen -  
Áhítat az álomi pengét  
befutja lélekzetem  
Hangtalan kaptárból rajzik  
Szilveszter szűz darazsa  
Hattyú-haladással a hóban  
elúszom haza  
Térdeim zúzos rózsája  
vállaim uszályos fala  
Vagyok a vállig havakban  
önmagam szárnyas lova  
Sarkantyúm surlakodása  
kettős Tejútát csíhol  
Kétoldalt kétfele: álom  
Eleven lángja sehol  
Tejsűrű világosságban  
álmodnak az üzemek,  
porcelán fensíkok tárnak  
holt repülőknek teret,  
repülők, ezüst aránypár-  
szárnyuk meredten ragyog,  
hályogos szemükbe a végső  
szivárvány belefagyott,  
jégmozdonyokban jegesen  
alvó tűzragya,  
jégsíkos csatatéren  
vér márványzata,  
zúzmarás tölténytárok:  
üres tátikák,  
golyóbisok: a mellből  
kiesett alvó babák,  
Zúzmarás Betlehem éve  
s a halálgyárak kora.  
Rideg trónuson: Dózsa-főn  
deres a vaskorona.  
Kellett tusakodni mégis.  
Emlékeim szelídek.  
Csöndes elesettek a szablya  
halvány keresztet vet



S tovább, a hazátlan bolygón  
töreksem immár oda  
ahol a tömör hóban  
hóval tömör a szoba  
Fehér cicának a tálban  
fehér kakastaréj  
S a szélkakasra lebókol  
csillag-turbános éj  
Ahol a fehér ruhácska  
csontnyikorgással kel  
s fehér vaskályha-torokba  
fehér tüzet lehell  
Fehér dér-ropogással  
fehéren ég a tűz  
Tündér néném a könyvből  
fehér írást betűz  
Hópüspök-főkötőben  
fehér munkához lát  
fehér varrómasinát hajt  
ringatja a pedált  
Világ kereke forgat  
merev szélrózsa-irányt,  
négy évszak négy robogással  
egymás szívére hág.  
Négy idő, négy égtáj cifrája  
egyetlen fehér virág.  
Elmúlik tőlünk az élet,  
a keserű kereszt.  
Tündér néném a gépen  
fehér zászlót hímez.  
Fehér selyemre fehérrel  
havas álom-alakot,  
hólovagot, hócsászár-hordát,  
hópor-sokaságú rabot,  
hóbölcst, hótemetőt és  
hó-Bastille-t, hó-guillotine-t,  
hó-álmot, hókorom-álmot,  
hófúvás-uszályú kint - -  
Így lesz belőlünk zászló,  
tetemünkről üzenet.  
Jelképek susogása rajtunk,  
ezüsthevű, magas sereg.  
Ó, ha mind oda úszunk fel:  
álmodjunk szeplőtelen.  
Áhítat az álomi pengét:  
befutja lélekzetem.

## **Elemi részecske szózata**

Világ-hajnalnak hetibe  
szent anyag Hétfő hitibe  
perdülget úrbeli pici bibe  
részecske vagy a hire

„Én mint elemi fekete  
égi forgások eleme  
páromnak hívlak eleve  
párodnak találj telibe

Gyere be rózsám gyere be  
a csók az istené tudod-e  
szívemből ha felkelsz te vagy-e  
gyere te szőke fekete

Úri vonzásból te hazárd  
hadakat lüktessünk, hazát  
s ha elvéreznek a hadak  
megmarad, zsendül az anyag

Orcádat bárhogy firtatom  
orcádon csak művem láthatom  
orcádon akár a halál  
bicskám és szívem operál

Gyere te nímand, te szabad  
alkossunk bolygót bogarat  
Csillagos lakodalmakat  
csináljunk forradalmakat!”

Világ-hajnalnak hetibe  
szent anyag Hétfő hitibe  
perdülget úrbeli pici bibe  
részecske vagy a hire

## **Történelem**

Tér, öletnem.  
Lőtér, menet.  
Rémlő tente  
élnem töret.

Lemérte önt.

## Piros kabátban

*Nagy Lászlónak  
jövendő halottak ügyében*

|            |                                             |         |
|------------|---------------------------------------------|---------|
|            | Megbékül mind. Te isten, megbékül mind.     |         |
| Cimboraság |                                             | Hatalom |
|            | Tűzzel a tenger, fekéllyel a lángbegyű ing. |         |
| Cimboraság |                                             | Hatalom |
|            | Pálcával a hát, vér-liliommal a ring.       |         |
| Cimboraság |                                             | Hatalom |
|            | Testtel az eleven trónus - ember volt mind. |         |
| Cimboraság |                                             | Hatalom |
|            | Tündöklő ügyben tintahal-tanú lesz mind.    |         |
| Cimboraság |                                             | Hatalom |
|            | Vas-dekameron vas-szívű bohóca mind.        |         |
| Cimboraság |                                             | Hatalom |
|            | Máglyán vicsorgót vasfoggal repeget mind.   |         |
| Cimboraság |                                             | Hatalom |
|            | Kárhozott hadba kadétnak beválik mind.      |         |
| Cimboraság |                                             | Hatalom |

Uram, ne békíts meg engem  
se holtomban, se éltemben.  
Ne szelidíts kormos hóval:  
ravatalán a lotyóval.

Se nősténnyel, se kanjával,  
ha nem ettem egy-kalánnyal,  
se cifrával, se fakóval:  
ne komáztass koporsóval.

Se gyaloggal, se huszárral,  
ne békíts haló-porával.  
S ha nem adtad őt kezemre:  
ne kelljen venni szívemre.

Aratásod bár lassan jő:  
mindenkor mindenre eljő.  
ARATTÁL HISZEN CSILLAGOT  
Mivégre kímélnél zabot!

Sík, ahol nyíltan jelenti magát a Minden  
Gyászveretes Gyönyörű  
Kalapács-ütés szívárványhídja napkelet, napnyugat között  
Te minden épület, minden sír, minden halom,  
folyófüszender-forradalom s dózsai tűz  
Minden lángszín üzenet, ahol a robbanás csipkebokor,  
ahol a pirosarany lobogók meg a kürt  
Kivont arkangyal az Úrnak öklében,  
szerelmetes kard

Sötét szalmán felkönyökölsz, fiatal hajzatod  
 a holdsarlóval gyözködik aranyosan  
 Nagy éj a jászoli éj, de éljen  
 a Virrasztás Világpolgársága  
 Hallatlan ábránd, Világkép:  
 Párizstól az Ararátig  
 Ingovány politikán Vívmány:  
 A MINDENSÉG MAGYARUL  
 Mi lett a holdsarlóból, a csikófejű kalapácsból  
 Cimboraság Hatalom  
 Mi lett a kenyér máriás szabadság-mosolyából  
 A forrásból ahol forradalmas egyházad  
 deelt  
 Szélcsendben a betüvetés dárdás dagálya, elpereg  
 árpagyöngy sárga, konkoly gyöngye fekete  
 Árvalányhaj-izzással illan a marxi szakáll  
 Por-glóriában az anyaföld érvénytelen  
 Világ vásárán Világkép!  
 Tudod-e hogy az ezüst merítő meg az aranyfő forrás  
 óriás Falvédőt itat:  
 RONGYDELELŐN A PÁSZTOR MEG A BÁRÁNY.  
 A vásznak összevarcolt lobogója -  
 A vásznak mögött a lobogó védtelen.  
 A vásznan megboldogít a rózsa -  
 A vásznak mögött a temető védtelen.  
 A vásznan a hímes háziáldás:  
 HOL ISTEN OTT SZERETET  
 Áru, árvaság, áru, a dokkon, a dobogón,  
 a lázlapokon, a konténer-hadi-uton,  
 a képzeleten  
 Áru, árvaság, áru, népátömlesztés  
 borban, buzában, ércvereten  
 Gyümölcsoltót behamvazó  
 igesokkos milliárd Igen  
 Csontot rehabilitáló, csontkofának felajánló  
 igesokkos milliárd Igen  
 Idomulás: szilikózis-köhögésben, medália -  
 zuhogásban, idomulás: vértelen is betlehemi  
 VASTAPS HAHOTA VASTAPS  
 Cimboraság Hatalom  
 Vaskalap alá ennyi, vaskordon-ragyogásba annyi,  
 maradék a megannyi  
 A vásznan a tömeglét határa  
 VASTAPS HAHOTA VASTAPS  
 Cimboraság Hatalom  
 Balek-revű, betű-kotta-bankórevű,  
 végzetedből sarki revű  
 VASTAPS HAHOTA VASTAPS  
 Cimboraság Hatalom

Ó, a havakkal leszázalékolt páholy  
 tapsot vérrel már nem csikar  
 Rokkantan is  
 igesokkos Igennel milliárdos  
 Rómától a történelem világos  
 VASTAPS HAHOTA VASTAPS  
 Cimboraság Hatalom  
 HOL BÉKE OTT ÁLDÁS Kérlelhetetlen  
 Vegetatív gólyakelepelés Kérlelhetetlen  
 Égitestek rohadni-kész pora  
 VASTAPS HAHOTA VASTAPS  
 Potens korosztály: Csodabagók  
 Csillagkép-delejések, kosszarvúak  
 Rákfene-lepedősök, prédavitéz-bajuszosok  
 Tökhorizont  
 VASTAPS HAHOTA VASTAPS  
 Megbékéltet ami kérlelhetetlen  
 Bebizonyít ami kérlelhetetlen  
 Rózsával üt le a kérlelhetetlen  
 Illatozó a Fehér Éjszakák Városa! Ibolyás  
 a Grand Canaille! de bűdös a helyi  
 Bastille! Tekintsetek hasatokra!  
 Bojkottáltok-e hörpintést  
 a bevérzett pohár tiszteletére  
 rotációt  
 a leütött toll tiszteletére  
 parolát  
 a bajvívó kéz tiszteletére  
 RONGYDELELŐN A PÁSZTOR MEG A BÁRÁNY  
 A vásznak mögött a csatatér is védtelen.

|            |                                                                                                                           |         |
|------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------|
|            | A vásznakat beragyogja a fegyver                                                                                          |         |
| Hadseregek | Árnyéka vagy fénye: a fegyver fegyver                                                                                     | Temetők |
| Hadseregek | Fegyver az idill, mikor fél a fegyver                                                                                     | Temetők |
| Hadseregek | S a nagy idill: fegyver-foganó fegyver                                                                                    | Temetők |
| Hadseregek | Fegyver csöndjében a kenyér is fegyver                                                                                    | Temetők |
| Hadseregek | A szerelem: fegyverrel hál a fegyver                                                                                      | Temetők |
| Hadseregek | A vásznan az anyatej tülekszik                                                                                            | Temetők |
| Hadseregek | Egymás ellen a pólyák csatarendben                                                                                        | Temetők |
| Hadseregek | A vásznan a munka szétsugárzik, de<br>széthull, akár Apollinaire szökőkútjában<br>a betűk: csupa magának-tajtékozó magány |         |

|            |                                                                                                                                      |         |
|------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------|
|            | A vásznakon a tömegvágy határa                                                                                                       |         |
| Hadseregek | Égő hajnalkák alkonyt cenzuráznak                                                                                                    | Temetők |
| Hadseregek | Richárd a tűzhely markotányosnéja,<br>csupa-szoknyás, cézári tollcsokorral<br>süteménykenegető, csupa éden a romlás                  | Temetők |
|            | A vásznakon a rózsza: tubagránát                                                                                                     |         |
| Hadseregek | Ahogy rózsza a rózsza, fegyver a fegyver                                                                                             | Temetők |
| Hadseregek | S ha nem elég az idill: eljő a fegyver                                                                                               | Temetők |
| Hadseregek | A vásznakon az áram lüktetése:<br>Páros porcelán-szemből doberdói üteg                                                               | Temetők |
| Hadseregek | Amit alkottál: ellenedre fegyver                                                                                                     | Temetők |
| Hadseregek | Szablyára írják szívárvány-igédet                                                                                                    | Temetők |
| Hadseregek | Gránátra írják mártír-glóriádat                                                                                                      | Temetők |
| Hadseregek | Közanyánk lesz! az anyaföld is fegyver                                                                                               | Temetők |
| Hadseregek | A vásznakon a tömegsír határa                                                                                                        | Temetők |
| Hadseregek | <b>RONGYDELELŐN A PÁSZTOR MEG A BÁRÁNY</b><br>A vásznak mögött a történelem védtelen.                                                |         |
|            | Uram, ne békíts meg engem<br>se holtomban, se éltemben.<br>Ama napon, tanú-rendben<br>Uram, ne békíts meg engem.                     |         |
|            | Bűneinket ne oldozd fel,<br>flittereidet ojtozd el.<br>Egy volt világos: az élet.<br>Nem a halál az ítélet.                          |         |
|            | Jeges sarlód midőn tüntet:<br>a sok bolygók mind elülnek.<br>Kereszt meg római márvány:<br>egybeszürkül a szívárvány.                |         |
|            | De én, én még élő vagyok,<br>legyek zabod vagy csillagod.<br>S kiket eggyé-ront kegyelmed:<br><b>TEDD HOGY NE GYÁSZOLJAM EGYNEK!</b> |         |

Verd meg Uram a gyászhavakba-borító koponya-időket,  
és akik királyi agyvelejét lemérték: verd meg Uram.

Verd meg Uram akik aortájában halálosra-érlelték a holdat,  
és akik kibontották a halált: verd meg Uram.

Verd meg Uram virradatának gondokkal-fölugatóit  
akik ma lelkükben alusznak: verd meg Uram.

Verd meg Uram fehér ingének dühökkel-tajtékoztatóit  
akik ma veritékében locsakodnak: Ne hagyd őket veretlen, Uram.

Verd meg Uram az egyházavatót, a keresztfa-ácsot,  
a tövissel-megkoronázó rózsát verd meg Uram.

Verd meg Uram az Igével-dekorált Pusztulás Vásznát,  
az óriás kalóz-vitorlát szaggasd meg Uram.

Verd meg Uram az igehirdetés óceánútját megcsúfolókat,  
a semmitmondó trónkövetelőket verd meg Uram.

Verd meg Uram a kutyabőröst meg az emberbőrbe-kötött rangot,  
meg a rangsóvár nemtelen standot: Karddal írd heraldikájukat, Uram.

Kiknek a betlehemi csillag is elvérző zsákmány:  
heródest, kufárt, inkvizitort - rontsd őket egybe, Uram.

Verd meg Uram a bárányt-nősző ordast meg az odaadó bárányt,  
és a liliomos önmutoogatót verd meg Uram.

Verd meg Uram a kárhozott lelkek zsákját,  
a lélekre-vadászó lámpát verd meg Uram.

Az emberiség szörnyű szerelmi titkait, szörnyű gyümölcsét:  
a cimboraság jogarát távoztasd világos eszméletünkől, Uram.

Mielőtt eltörik az ezüst merítő és beroskad az aranyfő forrás,  
mielőtt elmúlna az élő az ő igazával, Uram!

Ragyogtass minket a vállainkra-sújtott halálban:  
a regebeli kényszer-kabátban mutass ki, Uram!

Verd meg Uram a tragédia krokodilkönnyes kofáit,  
a csillárjebeli kozmikus tűzsdét verd meg Uram.

Ki az örök haláltól édes valóját megóvtad:  
**AZ ORDAS GLÓRIÁTÓL MENTSD MEG SZÍVEMNEK URÁT, URAM!**

Amidőn a népekre mindenféle ijedelmek jönnek:  
Visszaforognak az órák és kipattan a kapor;

Megsokasodnak a hajtók, s az őrlők megfélemlenek;  
Meghalkul a malmok ZENÉJE, mert becsukattak a lelki kapuk;

Megvirágzik a mandola, hetedszer is vetéltetve bölcsőt;  
Megbékül mind, te isten, megbékül mind;

Hamvadó a Népek Hajnala, perzselő bélése a Végzet;  
Csillagképek újulnak, új nevük: Ijedelem;

Csukaszürke a szuronyos béke - és íme a besorozott sírok  
**PIROS KABÁTBAN JÁROM A TEMETŐT!**

## UTÓSZÓ

Könyvemet harminc év verseiből állítottam össze. Javításaimhoz is ragaszkodva, ezeket a verseket vallom magaménak. Sorrendjük időbeli, egymásnak is felelgetnek. Az örök külvárosból jöttek fel az emberi jussért: hozzájárulni az Egyetemeshez. Csillagrokonuk a Dózsa György-alkotta blues, s a gyimesi rock. Így világolnak alázatosan és büszkén legjava nemzedékemért. Ifjúságunk, teljes életünk a Tavasz volt, májusi Ász - - kegyetlenek és gyávák játszottak vele: a Mindent Megjátszók. Tudtam: ellenük a halál se oltalom. De küzdeni tudtam ellenük, mert éltem és szerettem. Pünkösd vasárnapján születtem, s az igaz beszéd tüzes ünnepéhez méltóan akarok a magyar szóval élni. Sokadmagammal a várakozásban megvirradva: mint hajdan, vagyok ma is elemi része a népnek. Tündér biztonsággal lebegve e golgotai por-zenitben: megsejtek és megítélni áhítok mindent, ami bennünket nem szeretni, de megalázni, felhasználni, idomítani akar - - mindent, ami szárnyakat tarol. Hazám a porból-való ének.

Szécsi Margit

.oOo.